

PAINT IT ALL RED

MINDF*CK SERIES

@Çeviri Kitaplar

S.T. ABBY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

Her Yeri Kırmızıya Boya

5. Kitap

Zihin Karıştırma Serisi

Aziz T. Manastırı

Telif Hakkı 2016 S.T. Abby

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya yöntemle iletilemez. Bu e-Kitap yalnızca sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Başkalarına satılamaz veya verilemez.

Bu kitaptaki hikâye, hem fiziksel hem de dijital tüm ortamlarda yazarın mülkiyetindedir. Bu mülkiyetin sahibi dışında hiç kimse, bu eserin yazarının açık izni olmadan bu romanın herhangi bir hikâyesini veya bir bölümünü herhangi bir ortamda çoğaltamaz, kopyalayamaz veya yayınlayamaz.

Şu anda tüm sosyal ağları kuruyorum. Ama şimdilik beni burada bulabilirsiniz: Facebook'um.

Ayrıca katılabileceğiniz bir kitap kulübüm de var ve aynı fikirde olan insanlarla gün boyu kitaplar hakkında konuşabilirsiniz. <3

Veya bana stabbyauthor@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz

Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum, o yüzden kafamın karışık olduğunu söylemek için bana yazma zahmetine girmeyin. ;)

Bu, sesini kaybedenler için. Bu, Lana Myers olmayı dileyenler için.
Bu, insanların hâlâ fısıldaştığı kişiler için.

Bu, unutmak için her gün mücadele edenler içindir.

Yalnız değilsin.

Aşk güzel olmak zorunda değil. Sizi en savunmasız yönlerinizle yüzleşmeye zorlayan, ham ve çetin bir mücadele olmalı ki, güzel zamanlar geldiğinde, onların tadını çıkarıp tadını çıkarabilesiniz, değerlerini tam olarak takdir edebilesiniz. Aksi takdirde, her şeyi hafife alırsınız.

—Lana Myers

Listeyi boş ver. Son oyunun zamanı geldi.

Bölüm 1

Yalnız olduğumuzda nadiren gurur duyarız.
—Voltaire

LOGAN

Hadley, odasının kapısını hızla açtığımda irkildi. Kulaklıklarını çıkarıp boştaki eliyle göğsünü kavradı.

"Peynir ve pilav, seni manyak. Arka bahçemizde bir seri katil varken birini böyle korkutma."

"Yoksa sadece birkaç kulübe aşağıda mı yaşıyorsun, değil mi?" diye kuru bir şekilde sordum, ama ses tonumda tüm vücudunun kaskatı kesilmesine neden olan bir ton vardı.

Kelimeleri söylemesine bile gerek yok ama duymak istiyorum.

"Biliyor muydun?" diye sordum sessizce, sesim inanmazlık ve yürek burkan bir tondaydı.

Duygularımın saldırısıyla mücadele ederken bile, şu anda her yerim acıyor. Bu ünitede, ne pahasına olursa olsun duygularınızı göstermemeye çalışıyorsunuz. Bunu yapmanın bugün olduğundan daha zor olduğunu hiç düşünmemiştim.

Dudakları birkaç saniye hareket ediyor, sonra kelimeler ağzından çıkmaya başlıyor.

"Logan, üzgünüm ama—"

"Biliyordun!" diye bağırıyorum suçlarcasına, yumruğum duvara inerken ve tüm vücudum kurşunla kaplı hissetmediğim bir nefes almak için çırpınırken.

"Logan!" diye bağırıyor ama ben dönüp ona bakıyorum, yavaş yavaş sakinleşiyorum. "Dinle. Karmaşıktı ve o—"

"Bitti artık Hadley. Sen ve ben. Seninle işim bitti artık," diyorum bozulmuş bir söz üzerine.

Gözlerinden hemen yaşlar boşandı.

"Ciddi misin?" diye soracak cesareti buluyor, sesinde inanmaz bir ifadeyle.

"Evet. Böyle birine aşık olduğumu görüp de bana gerçeği söylemeyen biriyle arkadaş olamam."

Gözleri kısıldı ve dudakları titredi. "Böyle biri mi? Seni güvende tutmak için öldürecek ya da ölecek biri mi? Seni o kadar çok seven ki intikamından neredeyse vazgeçecek biri mi?"

"İntikamını mı?" diye sordum acı acı, başımı iki yana sallayarak ve arkamı dönüp uzaklaştım. "Bu onun lanet olası intikamı değil!"

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve içeri daldığımda Leonard'ın neredeyse sandalyeden düşeceği yan odaya doğru yürüdüm. "Kahretsin! Sakin ol dostum. Ken hakkında daha fazla bilgi bulmaya çalışıyorum-"

Yüzümü görünce sözleri kesildi. "Ah, kahretsin," dedi nefesini verirken.

"Evet," diyorum, bir sandalyeye çöküp çantasından sarkan viski şişesini alıyorum. "İtiraf etti."

"Ne yaptı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Aslında itiraf etti. Tam bir itiraf için bekleyemedim."

"Nerede o?"

Kolumu gözlerimin üzerine doğru uzatıyorum, sonra şişenin kapağını açıyorum.

"Yatağa kelepçeliyim," diyorum şişeyi indirirken.

Gözleri büyüyor.

"Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum. Kafamı o kadar karıştırdı ki, onu bu kasabadaki herhangi birine veya FBI'a teslim etmeye dayanamıyorum. Ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Ne yapacağımı bilmediğim için onu kelepçeledim."

Bu, oyalanmanın berbat bir yolu ama şu anda sahip olduğum tek çözüm bu.

Yüzünü ovuşturduktan sonra bana bir dosya uzattı.

"Geçmişinde -uyuşturucu kullanımı dışında- onu böyle bir şey yapmaya ikna edecek hiçbir şey bulamadım. Yıllardır temizdi ve herhangi bir iğne izi görmedim. Ayrıca sanrılar görmüyor veya psikotik bir rahatsızlık geçirmiyor-"

"İşte bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum," diye homurdandım. "Aklı başında, çevresinin gayet farkında, aptal olmak için fazla zeki ve kesinlikle kimse tarafından kolayca manipüle edilebilecek biri değil; Jacob Denver bile."

Bir anı canlanınca neşesizce güldüm. Ona Jake diyordu, hatta bana Jake'in biseksüel iş ortağı olduğunu bile söyledi. Hiçbir zaman parçaları birleştirmedim. Çünkü hissettiğim her şey yüzünden öyle kör olmuştum ki, böyle bir olasılığı aklından bile geçirmiyordu.

"İşte dosya," dedi sessizce. "Bir bak. Belki çözmene yardımcı olur."

Dosyayı masadan alıp açıyorum. Klasörü gördüğümde, üzerindeki korkunç resimler yüzünden hemen yüzümü buruşturuyorum. Ama mantıklı olmayan bir şey var.

"Ne oluyor?" diye sordum sessizce.

Mavi gözler. Kazadan önce ellerinde bulunan fotoğrafta Kennedy Carlyle, Lana Myers'a hiç benzemiyor. Göz rengi de maviydi; lens

takmıyordu.

Fotoğrafları çevirdiğimde, Kennedy'nin hasar raporu için polise gönderilen fotoğrafları buluyorum. Lana'nın cesedini çok iyi tanıyorum ve fotoğraftaki izler, biraz benzer olsa da, birebir aynı değil.

Mide bulandırıcı olasılıklar ortaya çıkmaya başladıkça, tüylerim diken diken oluyor.

"Victoria Evans'ın dosyası sende olabilir mi?" diye sordum sakin bir sesle.

Hemen bana uzatıyor.

"Neden?"

Dosyayı açmadan önce hızlı ve sakinleştirici bir nefes alıyorum ve bir çift perili yeşil göz bana bakıyor, yüzleri Lana'nınkine benzemiyor ama yine de biraz benziyor.

Resimleri açıp polise de gönderdiklerini görünce yüreğim ağzıma geldi. Ezbere bildiğim yara izleriyle mükemmel bir uyum içinde olan izleri görünce midem bulanıyor neredeyse.

"Ah, kahretsin," diyorum tıslayarak.

"Ne?" diye sordu Leonard.

İçimde büyüyen pişmanlık beni derinden sarsarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Lana Myers, Kennedy Carlyle değil."

Gerçekten şaşkın görünüyor ve ona aynı klasörü uzatıyorum.

"Lana Myers, Victoria Evans'tır."

Klasörü sanki yanıyormuş gibi yere düşürdü ve gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış benimkilerle buluştu.

Her nasılsa, muhtemelen Jake'in de yardımıyla, Victoria Evans olarak içeri girdi ve Kennedy Carlyle olarak çıktı. O fotoğraflarda

ikisinin de fena halde ezilmiş yüzlerine bakmaya bile tahammül edemediğimi düşünürsek, bunu bu kadar kolay yapması şaşırtıcı değil.

"Bu her şeyi değiştirir," diyor yorgun bir nefesle.

Dizüstü bilgisayarını çıkarıyor, ben de arkama yaslanıyorum, zihnim çalışmaya başladıkça öfkem yavaş yavaş azalıyor. Her zamanki yerimiz çok kalabalık olduğu için tesadüfen o kafeye uğradım. Onu takip ettim, güvenini kazanmak istedim, hatta onda kendim için ihtiyaç duyduğum bir şey gördüm.

Karşımdaki her gülümseme muhtemelen nadirdi. Bana karşı her gülümseme içtenlikle ve özgürce veriliyordu. Her dokunuşu aç ve göstermekte zorlandığı duygularla doluydu.

Bana güvendi.

"Onun ara verememesinin sebebi sen olabilirsin," diye tısladı Leonard, dizüstü bilgisayarında yazmaya devam ederken.

Bir kadeh daha cesaret içeceğim ve ayağa kalkacağım ama Leonard bileğimi yakalıyor.

"Bu görüntüler bilgisayarda uyuşmuyor."

"Ne?"

Dosyaları işaret ediyor. "Kağıt dosyalarının kopyalarını aldım. Eski kafalı olduğumu biliyorsun. Ama bilgisayarda görüntüler yer değiştiriyor."

Ekrana bakıyorum ve gerçekten de Victoria Evans'ın Kennedy Carlyle'ın yaralarına sahip olduğunu görüyorum, tam tersi de geçerli. Kennedy'nin dosyasından bana bakan yeşil gözlerimle buluşuyorum.

"Jake bilgisayarlarda ne varsa değiştirebilirdi ama bunu fiziksel bir dosya oluşturmadan önce yapamazdı," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Bunu asla bilemezdim.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor Leonard bana.

"Hadley'e hiçbir şey söylememesini söyle. Şu anda onunla konuşamam. Sen de hiçbir şey söyleme."

Neredeyse gülümsüyor ama sonra kendini tutuyor. Kenardan onu savunuyordu ve ben de onu bu davadan almanın eşiğindeydim.

Ben hep bu kasabanın ölmesini isteyen kıza aşıktım.

Koşarak kulübeme geri dönüyorum, kapıyı açıp neredeyse koşarak yatak odasına gidiyorum. İşte o zaman yüreğim sızlıyor.

Kelepçeler çarşafla birlikte yere atıldı. Lana'nın getirdiği her şey gitmişti.

Boğazımdaki düğümü bastırmak için yutkunuyorum, yavaşça yatağa doğru iniyorum.

Hayatımı kurtardı.

Onu bir kenara attım.

Bir saatten fazla süredir ortalıkta olmadığımı fark etmem bir dakika sürüyor, oysa sanki sadece birkaç dakikaymış gibi geliyor. Ona ortadan kaybolması için çok fazla zaman tanımışım.

Dışarıya doğru yürürken telefonumu alıp Leonard'ı arıyorum.

"Bu kasabayla hala bir bağları olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Arka planda yazı sesleri geliyor. Hadley'e sormak istiyorum ama az önce söylediklerimden sonra bana yardım edeceğini sanmıyorum.

"Christopher Denver ormandaki av kulübelerinden birinin sahibi. Sana yerini mesaj atarım."

Telefonu kapatıp hemen kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı değiştiriyorum. Ormanda takım elbiseyle koşmak pek de iyi değil.

Birkaç saniye sonra evden fırlayıp, konumun yazılı olduğu metni okudum. Koşarken aklımdan daha fazla anı geçiyor.

Lisa ona sataştı, neredeyse Lana'yı kışkırtmaya çalıştı. Lana onu mahvedebilirdi.

Daha doğrusu Victoria.

Johnson ve şerifle olan tartışmayı daha önce bırakmıştı çünkü onlar onu sinirlendiriyordu ve ne söyleyeceğinden değil, ne yapacağından korkuyordu.

Şerifin ona sert davranması gerektiğini görünce, sanki bana ihtiyacı varmış gibi iki lanet saat istedi. Ben de geri döndüm, onu becerdim, sonra da sanki gerçek yüzünü göstermesi için ona meydan okuyormuşum gibi çılgınca bir şey yaptım.

O sadece ağlarken ben oradan çıktım. Geçmişindeki canavarları işkence edip katleden o soğukkanlı katil... Onu ağlattım. Hiç sinirlenmedi bile.

Onunla ilgili o kadar çok öngörülemeyen değişken var ki, ne yapacağımı bilemiyorum.

Kulübeye varır varmaz, silahımı bileğimdeki kılıftan çıkarıp yanımda tutuyorum. İki hızlı nefes aldıktan sonra kapıyı tekmeliyorum ama hareket etmiyorum, silahım hâlâ yanımda ve hiçbir şeye nişan almamış.

Jacob Denver sanki beni bekliyormuş gibi kanepede oturuyor.

Başımı eğdim, gözlerimi kıstım, o da rahatça, tamamen gevşemiş bir şekilde oturdu.

Gözlerim etrafı tarıyor, boş kulübeyi ve çıplak duvarları görüyorum. Silahı iki elimle kavrarken, bana bir sebep verirse ona doğrultmaya hazır bir şekilde konuşuyor.

"Geleceğini biliyordum," diye mırıldandı, eğilerek. "Öyleyse silahını kaldır. Eğer bir tehdit olsaydım, çoktan ölmüş olurdun. Neyse

ki senin için nefes almaktan hoşlanıyorum ve sana elimi uzatsam Lana'nın oksijenimi korumama izin vereceğinden emin değilim."

Bakışlarımı ona doğru çevirdim, bir elimle silahı bırakırken diğer elimle silahı tuttum.

"Nerede o?"

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Tek başına geldin, yani ekibine henüz söylemedin. Tabii, kulübesine dalıp kısa bir süre sonra kaçtığın Leonard denen adam hariç."

"Bizi izliyorsun. Büyük sürpriz. Bunu zaten biliyordum. Victoria nerede?"

Gözleri hafifçe açıldı. "Ah, demek onu suçlamalarla yere sermek ve susturmak yerine gerçeği anladın. Biraz geç kalmadın mı?"

Sesinde sert bir burukluk var, sanki benden nefret ediyormuş ve haklı çıkmayı bekliyormuş gibi.

"Adı Lana. Victoria Evans bu kasaba tarafından öldürüldü. Victoria Evans olamaz. Devam edebilmek için kendini yeniden keşfetmesi gerekti. Ona hasta diyorsun ama neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun. Nelerden kurtulduğuna dair hiçbir fikrin yok."

Her yeni cümlede sözleri daha da öfkeleniyor ve yavaşça ayağa kalkıyor.

Bir elimle silahı daha sıkı kavrıyorum, onu temkinle izliyorum.

"Bacakların gayet iyi çalışıyor gibi görünüyor," diye espri yapıyorum, dünyayla oynamış adama bakarak.

Bacaklarına vuruyor. "Zihninden daha iyi çalışıyorlar."

"Onun Kennedy Carlyle olduğunu ve Evans ailesiyle ölümle tesadüfen kesişen iki olay nedeniyle onlara karşı sağlıksız bir takıntı geliştirdiğini düşünüyordum. Ve-"

Kennedy Carlyle, bencil bir uyuşturucu bağımlısıydı ve açıkçası toplum için tam bir tehditti. Ailesinin sarhoş olup birini öldürmesiyle aynı seviyeye gelmesi an meselesiydi. Kaderin bir cilvesi, intihar ettiği gece bir ağacı da öldürmüş olmasıydı. Hayatta kalması gereken biri için mükemmel bir kimliğin ve paranın israfı gibiydi.

"Sen olduğunu varsaymıştım," dedim sakince. "Onun dünyasını değiştiren kişi."

"Hastane kayıtlarını tahrif etmek aslında kolay, yeter ki nereden başlayacağınızı bilin," diyor ve dünyayı işe yaramaz olduğuna inandırdığı bacaklarının yanlarına bir kez daha vuruyor. "Meşru bir kimliğe ihtiyacı vardı; paraya ihtiyacı vardı; bir şansa ihtiyacı vardı. Hayatta kaldığını öğrenselerdi, gelirlerdi. Peki ya o zamanlar? Neredeyse hiç çaba harcamadan onu öldürürlerdi."

Öfkesini yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes verdi. Ben de ona bakmaya, konuşmasına izin vermeye, tüm bunları anlamaya çalışmaya devam ettim.

"Bana bir FBI ajanıyla birlikte olduğunu söylediğinde neredeyse beynim anevrizma geçiriyordu," diyor, bakışlarını kaçırırken esprili bir şekilde gülerek. "Kimsenin onun kim olduğunu anlamamasını sağlamaya çalışırken kendimi öldürecektim."

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu.

"Sonra yüz yüze konuştuk ve adını söylediğinde sırıttı. Umut varmış gibi gülümsedi." Yutkundu. "Onu, cinayetleri bir ay arayla yapmaya zorladım, ona daha temkinli olması gerektiğini söyledim, oysa aslında—"

"Bütün bunlar bittiğinde onun artık hayatta kalma amacının kalmayacağından endişelendin."

Gözleri parlıyor, boğazını temizliyor ve stoacı bir şekilde başını sallıyor.

"Oyalanıyordum," diyor sessizce. "Ama seninle tanıştıktan sonra? Çok fazla umut gördüm. Bugünden itibaren boş bir kabuk gördüm. Senin hakkında yanılmak istiyordum, SSA Bennett. Planlarımızdaki tüm değişikliklerine ben de katıldım. Hikayeyi Lindy'den duymana neden izin vermediğini biliyor musun?"

Silahımı pantolonumun arkasına sokmadan önce başımı eğiyorum.

"Buraya geldiğimizde hikayeyi duymamızı istedi. Hikayenin maksimum etki yaratmasını istedi."

Gözlerimin içine sertçe baktı. "Bunun senin üzerinde maksimum etki yaratmasını istiyordu. Diğerlerinin canı cehenneme. Hâlâ intikam istiyor olabilir ama her şey senin etrafında dönüyor. Korkuluk Adam'ın peşine düşmesi için neredeyse dua ediyordu, sırf onu öldürüp hayatına yönelik tehdidini sona erdirebilmek için. Ve sen ona bir canavar gibi davranıyorsun. Neden? Çünkü o öldürüyor mu? Sen de orduna canavar gibi mi davranıyorsun? Kendi yansımana bu kadar küçümseyerek mi bakıyorsun? Çünkü dosyanı gördüm. Kariyerin başladığından beri on üç seri katili vurup öldürdün. Onlar da gerçek canavarlardı, tıpkı Lana'nın ortadan kaldırdığı tüm adamlar gibi."

Ayaklarımın üzerinde sendeliyorum, delilik ile akıl sağlığı arasındaki o ince çizgide mücadele ediyorum.

"Ama ne yapması gerekiyor? Hayatına devam edip olanları unutacak mı?" diye devam etti. "Çünkü yasalar, rozetiniz veya hükümet kararnameniz yoksa canavarlardan intikam almanın yanlış olduğunu söylüyor, değil mi?" Parmağını bana doğru uzatarak bana doğru bir adım attı. "Bu, yıllarca eğitim almış, zihnini sağlam tutmak

için kontrolü öğrenmiş bir kız. Ordumuzun veya kolluk kuvvetlerimizin bile gerektirmediği bir şey. Bu adamlar mı? Tüm ailesini mahvettiler. Onu mahvettiler. İki lanet olası çocuk!" Sesi titredi ve duyguları onu alt ettiğinde arkasını dönüp bana sırtını döndü.

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Onaylamamak onun şiddetli bir patlama yapmasına yol açabilir ve nedense ben de yüksek sesle tam olarak aynı fikirde olamıyorum.

Ben her zaman kanunun tarafında oldum, adaletin sağlanması için tüm uygun kanallardan yorulmadan çalıştım.

Ama Lana denedi. Jake denedi. Reddedildiler.

"Onu seviyordum," diyor, arkasını dönerken, dökülmemiş gözyaşları gözlerinden akmaya çabalarken. "Onu seviyordum ve onu toplum içinde küçük, kirli sırrım gibi görüyordum, kapalı kapılar ardında ise tüm benliğimle seviyordum. Marcus, sunduğum kırıntıları kabul etti çünkü beni o kadar çok seviyordu ki, daha iyisini hak etmesine rağmen beni bırakamıyordu."

Gözlerinden yaşlar akıyor, onları öfkeyle siliyordu.

"Hayattayken onu bu kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattığımdan beri, tüm bu yıllar boyunca onun için ne yapacağımı sorguladığım bir an bile olmadı. Onu hafife aldım. Sahip olduklarımızı hafife aldım. Her şeyin ne kadar nadir olduğunu veya ne kadar çabuk yok olabileceğini hiç fark etmemiştim."

Yavaşça tekrar kanepeye çöküyor, dizleri çözülüyor gibi görünüyor.

"Lana... Marcus'u sevdiğim gibi kimseyi seveceğini hiç düşünmemiştim. Onu kırdıklarını sanmıştım. Kalbinin her bir parçasını çaldıklarını sanmıştım. Onu hayatta tutan tek şey, içindeki saf, katıksız nefretle yanan ateşti."

Başını kaldırıp bakışlarımı bir kez daha yakaladı. "Seni seviyordu. Tüm bunların nasıl olacağına dair iki öngörüsü vardı. Biri, senin onu onun seni sevdiği kadar sevmenle ve ne olursa olsun yanında durup, acısını kendi acınmış gibi hissetmenle sona erdi. Maalesef sen ikinci seçeneği seçtin ve beni haklı çıkardın, oysa ben senin beni haksız çıkarmanı çok istiyordum."

Hala doğru kelimeleri bulamıyorum ve o da bana küçümsemeden bakarken ara sıra gözyaşlarını tutamıyor.

"Gerçek aşk mı? Lana'nın sana verdiği türden mi? Başkalarına karşı işlenen suçların ötesine bakan ve sadece ruhu çağıran türden bir aşk. Lana bir çocuğu kurtardı. Lana seni kurtarmak için her şeyi riske attı. Lana, Plemmons'ı öldürerek sayısız kadını kurtardı. Yine de sen, genelleştirilmiş, topluma özgü ahlak anlayışına uymadığın için onu hâlâ bir canavar olarak görüyorsun. Senin gözünde, bir daha asla huzur bulamamaktansa sonsuza dek kurban olmak daha iyidir, çünkü gerçek bir canavar, merhamet göstermeyen birinin elinde ölebilir."

"Lana nerede?" diye sordum yumuşak bir sesle, onu daha fazla sinirlendirmemeye çalışarak.

"Lana bulunmak istiyorsa, senin onu bulmana izin verir. Kimliğini bilmek onu durdurmaz. Özverili, sevgi dolu, inanılmaz bir insan olarak geçirdiği hayatında Marcus'un tek bir bencil isteği oldu. Bu isteğini reddetmektense mezara giderim, Lana da öyle. İntikam, ondan istediği tek şey buydu. Ve intikamını alacak."

“Nerede o?” diye tekrar soruyorum.

"Hikayenin yerli yerine oturmasına izin verdi, seni yavaşça gerçeğe yönlendirdi, gerçeğin sinmesine izin verdi... Katlandığı tüm işkenceleri. Ailesinin yaşadığı tüm acıları. Senin için umutlarını

beslemek adına her şeyi değiştirdi. Her şeyi mahvetmenin ne büyük bir yolu."

"Nerede o, Jacob?" diye homurdandım.

Bana baktı ve dudaklarında alaycı bir sırıtış belirdi. "Ben Jake'i tercih ederim," diye espri yaptı. "Ve sen çoktan kaybettin. Lana ve ben bu kasabanın profilini çıkarmak için uzun süre yorulmadan çalıştık, kilit oyuncuların izleyeceği her olası yolu belirledik. Her sonuca hazırlıklıyız ve her zaman on adım öndeyiz. Kimliğimizi bilmek sana yardımcı olmayacak. Hatta onlara Victoria'nın benim yardımımla mezardan döndüğünü söylesen? Tüm kasaba paniğe kapılır."

Ona bakarken çenem titriyor.

"Nerede. O.?"

"Artık bu seni ilgilendirmez," dedi küçümseyerek. "Buraya sadece onun sözlerinin söylendiğinden emin olmak için geldim, çünkü yapabileceğin en kötü şeyi yaptın. Onu susturdun. Dinlemeyi reddettin. Şimdi onun yaşamak istemesi için yeterli bir sebep olabilmem için dua etmeliyim."

Aslında tetiği çekmeye hiç niyetim olmamasına rağmen silahımı kaldırıp ona doğrultuyorum.

"Nerede o? Bir daha sormayacağım."

Gözleri daha da soğuyor. "Dediğim gibi, her durumun her türlü sonucuna hazırlıklıyız."

Ellerini yavaşça kaldırıyor, sanki başının arkasına koyacakmış gibi ama bunun yerine kulaklarına bir şey tıkıyor.

"Şunu da belirtmeliyim ki, bu konuşmanın ne kadar süreceğini bile tahmin etmiştim."

Daha sorgulama fırsatım olmadan, tiz, tiz bir ses kulaklarıma hücum ediyor ve saldırı altındaki bir davul gibi sallanan başımı

tutmak için silahı bırakıyorum. Ses kulaklarıma dayanılmaz bir şekilde ulaşınca dizlerimin üzerine çökmek zorunda kalıyorum ve ayağa kalkmak için mücadele ederken gözlerim kapanıyor.

Gürültü başladığı kadar ani bir şekilde kesiliyor ve işitme duyumun düzelmesi birkaç dakika sürse de anında rahatlıyorum. Gözlerimi açtığımda Jake'in çoktan gittiğini görüyorum ve beni dizlerimin üzerine çökerten duvardaki kutuya bakıyorum.

Gerçekten de her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı, tıpkı Lana gibi. Sadece o farklı bir sonuç umuyordu.

Zihnim sanki bir zihin karıştırıcısından geçmiş gibi. Yukarı aşağı, sağ sol, iyi kötü.

Kendimi durduramadan yumruğumu duvara vurdum, parmaklarımın acımasız tahtaya çarpmasıyla kolumda oluşan yakıcı acıyı görmezden geldim.

FBI'a katılmadan çok önce tüm duygularımı kontrol etmeyi öğrendim. Öfkemi gizlemeyi öğrendim. Stoacı olmayı öğrendim. Çok güçlü olan her türlü duyguyu bastırmayı öğrendim.

Ama bugün değil.

Dağıldım, kabindeki her şeyi fırlattım, kalbim göğsümden fırladı ve on beş yıldan uzun bir süre sonra ilk kez saldırdım.

Bölüm 2

O günah yüzünden melekler düştü.
—William Shakespeare

LANA

Alyssa Murdock, ağaçların arasından onu izlediğimin farkında olmadan içkisinden bir yudum alırken yüzünü buruşturuyor. Gömleği her kalktığında sırtındaki morlukları görüyorum.

Duymak ve görmek iki ayrı şeydir.

Kurbanlarımın çok azının çocuğu var. Alyssa yetişkin olmayan tek çocuk.

Sekiz yaşında, hâlâ bir çocuk; geçmişinde çok fazla çürük ve kalbinde çok fazla yara var. Hayatın bana verdiği çileye rağmen, babamın öfkesinin darbesini bir kez bile hissetmedim. Bana hiç vurmadı. Şımartıldım ve sevildim. Bir çocuğun olması gerektiği gibi.

Ama Greg Murdock kızını çok fazla dövdü.

Bu yüzden listede yukarılara çıkıyor.

Arkamı dönüp onu, ağaç evde onunla oynayan arkadaşlarının önünde morluklarını saklaması için yalnız bıraktım, kapüşonumu tekrar başıma geçirdim ve gizlenen gölgelerimi bıraktım.

Hadley'nin numarası yine sessizce ekranımda beliriyor ve aramasını bir kez daha görmezden geliyorum. Gözlerim mesajına kayıyor ve şu anda kurduğum bariyeri sızlatan başka bir duygu olmamasına rağmen, içimde bir suçluluk duygusu hissediyorum.

HADLEY: Logan biliyor!

Endişelendiğini biliyorum, bu yüzden sürekli arıyor. Ama şu anda, şu anda, kimseyle konuşacak kadar kendime güvenmiyorum.

Jake'in erken gidişinden beri gözyaşlarım kurudu ve kalbim her geçen an yeni bir buz tabakası biriktiriyor.

Hayatta kalma moduna geri döndüm, acının içinde boğulmamak için her şeyi kapatıyorum. Şu anda hissetmeme izin verirsem, ağlamayı asla bırakmayacağım.

Ve gözyaşlarına vakit yok.

BEN: Biliyorum. Kendine iyi bak. Benim için endişelenme.

BEN: Ve beni kabul edip anladığınız için teşekkür ederim.

Parmağım son mesajı gönderme seçeneğinin üzerinde geziniyor ama sonunda basıp telefonumu kapatıp pilini çıkarıyorum. Sonra, sadece Noel sezonu ve yaz aylarında burada yaşayan Dalia ailesinin nezaketi sayesinde ele geçirdiğimiz eve doğru geri dönüyorum.

Ev, ana yoldan kalın ağaçların oluşturduğu bir örtüyle gizlenmiş, tenha bir yer. Eve sadece dar bir araba yolu çıkıyor ve biri üzerinden geçerse bizi uyaran sensörlerimiz var.

Son geliyor.

Ama artık neredeyse hiç umursamıyorum.

Hissizleşmem, hayatta kalmak için uyuşmamın bir sonucudur.

Uzun araba yolunda yürürken yanımdan bir araba geçiyor ve ona bakıyorum, Jake'in gözlerinin pencereden benimkilerle buluştuğunu görüyorum. Bakışlarımı kaçırıyorum çünkü beni araştırıyor, izliyor ve

ışıklar resmen söndüğüne göre artık niyetlerim konusunda endişeleniyor.

Kardeşim benimkini kurtarmak için kendi hayatını feda etti. Logan yanımda olmasa bile, ruhsuz, boş bir varoluş olsa bile, hayatta kalmak kardeşime borcum. Artık bunu nihai hedefim haline getirecek azme sahip değilim.

Önceliğim bunu başarmak, kardeşimin son arzusunu yerine getirmek ve geçmişin tüm acılarına son vermek.

Jake arabayı sürmeye devam ediyor, araba yolunun sonuna park ediyor ve arabadan inip doğruca bana doğru geliyor.

"Yani yine ormana mı kayboldun?" diye sordu Jake.

"Biraz keşif yaptım. Bu gece Murdock'u vuracağım."

"Bu gece mi?" diye sordu, sesinde endişeli bir ton vardı.

"Bıçaklayacak bir şeye ihtiyacım var ve onun da bıçaklanması gerekiyor. Birbirimize yardım edebiliriz sanırım," dedim kuru bir sesle.

Kolumu tutuyor, yürümemi engelliyor ve ben onun endişeli gözlerine bakıyorum.

"Lana, bir dakika dur ve toparlan. Logan—"

"Logan benim hayatımda asla olmaması gereken bir adamdı," diye soğuk bir şekilde cevaplıyorum, kalbimde yavaş yavaş kıvılcımlanmaya başlayan acıyı görmezden gelerek.

Göğsümü ovma isteğimi bastırıyorum, bunun beni ele vereceğini biliyorum ve Jake'in peşimden gelmesiyle eve giriyorum. Arkamı döndüğümde gördüğüm şeyden nefret ediyorum.

Şu anda en yakın arkadaşımın gözlerinden bana bakan o kadar çok acıma duygusu var ki.

"Bunu görmelisin," diyor telefonunu çıkarırken. "Logan'la konuştum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ağzım açık kaldı. "Ne?! Neden bunu riske atıyorsun?"

"Hiçbir şeyi riske atmadım ve senin için hiçbir risk çok büyük değil. Sözlerini duymak istemedi, ben de dinlemesini sağladım." Dönüp uzaklaştı ama ben de peşinden gittim.

Bütün gün zar zor tuttuğum gözyaşlarımı gözlerimle geri gönderiyorum. "Hiçbir hakkın yoktu," diye homurdanıyorum.

Geri geri yürürken bana doğru dönüyor.

"Beni bulduğunda tüm iyi yanları kendi kendine çözmüştü. Merak etme Lana. Senin yolundan oynuyorum."

Ayaklarım donup kalıyor ve o soğukluk yeniden canlanıyor, neredeyse akacak gözyaşlarımı siliyor. Sanki Jake bunu görüyor, çünkü yüzü düşüyor.

"Ben oyun oynamıyorum ve artık bir ödül de yok."

Yanından geçerken inledi. "Kahretsin Lana. Demek istediğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Bir koşu daha yapmam gerek, sonra bu geceki cinayet hakkında konuşuruz."

Bileğimi yakaladı ve ben de tepki vererek onu savurdum ve oturma odası zeminine düşerken üzerine çıktım. Onu yerinde tutmak için tüm kaslarımı çalıştırarak onu sabitlerken homurdandı.

"İkimiz de o lanet dersleri aldık ama sen hocasın ve ben hala kendimi orta seviyede hissediyorum, nasıl oluyor da?"

Tüm çabalarıma rağmen, etrafımdaki kalkan bir parçayı çözerken dudaklarım seğiriyor.

"Aynı sebepten ben de aynı teknoloji derslerini aldım ve akıllı telefonumu bile zor kullanabiliyorum, siz ise sanal imparatorluklar yaratıyorsunuz."

Bana gülümsüyor, ben de üzerinden inip ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Gülümsemesi kaybolmaya başladığında, ciddiyetin geri döneceğini anlıyorum.

"Görmeniz gereken bir şey var."

Merakla, yere düşen telefonunu yerden alırken onu takip ediyorum. Telefonu kaldırıp parmaklarını hızla ekranda gezdirirken, bir şey ararken, ben de boş boş pencereden dışarı bakıyorum.

Delaney Grove bir zamanlar evimdi. Sonra cehennemim oldu.

Artık buradan gitmek istiyorum çünkü burası benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Ama Marcus için bir şeydi bu.

Anneme.

Babama.

Hepsinin bedeni burada gömülü, tıpkı Kennedy Carlyle gibi. Gerçi mezar taşında Victoria Evans yazıyor.

Ne kadar da iğrenç bir karmaşayı bu kadar incelikle örmüşüz.

Kusursuz bir plandı. Yapabileceğim en kötü şeyin, ulaşmam gereken karanlık derinliklerden delirmek olduğunu düşünmüştüm. Meğerse aşık olmak gerçekten de en kötüsüymüş. Karanlık, benim çarpık küçük dostum.

"Al," diyor Jake, telefonunun oynatma tuşuna basarken.

Ekranı incelerken o oturuyor ve videodaki zaman damgasının neredeyse bir saat öncesine ait olduğunu görüyorum. Logan'ı görmek bile kalbimin çarpmasını durduramıyor.

Yumruğunu duvara vuruyor, ben de yüzümü buruşturuyorum, akmak için can atan gözyaşlarımın sıcaklığını görmezden geliyorum. Hemen ardından kendini kaybedip bir sandalyeyi odanın karşısına

fırlatıyor. Hiçbir şeye ve hiç kimseye bağırırken bir şeyler birbiri ardına parçalanıyor.

Köşeden bir sopa alıp pencereye çarpıyor ve sopayı kırıyor. Sonra sopayı odanın geri kalanına götürüyor ve tüm kontrolünü kaybedip kırabildiği her şeyi parçalıyor.

Yavaşça duvara yaslandım ve vücudum aşağı doğru kaydı, ta ki kıçım yere değene kadar. Ve izledim. Asla kontrolünü kaybetmeyen adamın çöküşünü izledim.

Bu benim hatam.

Uzaklaşmalıydım.

"Seni seviyor," diyor Jake, omzuma yapışarak, artık yanımda çömelerek oturmuyor.

Logan odayı yok etmeye, kırılabilecek her şeyi yok etmeye devam ederken ben onun dokunuşundan uzaklaşıyorum.

"O beni benim onu sevdiğim kadar sevmiyor," diyorum boğuk bir sesle. "Onu, onun adına dünyayı yerle bir edecek kadar seviyorum."

Logan'ın savaş yolu sona ererken ekrana dokunuyorum ve başını geriye atıp tavana bakarken göğsü inip kalkıyor. Sonunda, sakinlik maskesini tekrar takınarak kulübeden çıkıyor ve kapıyı arkasından öyle sert çarpıyor ki, kapı tekrar açılıyor.

"Beni ihanete uğramış hissedecek kadar seviyor," diye fısıldadım kısık bir sesle.

Jake yanımda kaskatı kesiliyor ve ben de akan bir gözyaşını silerken telefonunu ona uzatıyorum.

"Ona zaman tanımadın, Lana. Belki şimdi-"

"Şimdi ne olacak?" diye sordum bezginlikle. "Onunla gün batımına doğru at sırtında gitmeyi istemez miydim sence? İnatçı değilim Jake. Tüm bu cinayetleri bitirmek için karanlık yerlere gitmem gerektiği için

sürekli gerçeklikle bağım konusunda endişeleniyorsun. Ama şu anda mantıksız davranan sensin. Logan gerçeği öğrendi. Beni becerdi ve beni yatağa kelepçeledi ve gittiğinde... gözlerinde sadece tiksinti ve acı vardı."

Bir hıçkırığı bastırıyorum, şu anda tekrar dağılmayı reddediyorum.

Jake'in gözleri yaşlarla doluyken dudağım titriyor ama devam ediyorum. "O çok saf. Çok iyi. Çok dürüst ve içten. Çok nazik ve kibar. Beni ona aşık eden tüm bu özelliklerdi, çünkü o her şeydi - her şey! - her zaman birinden istediğim şeydi. Ve beni seviyordu. Yine de, sırf bencilce onu karanlığa götürüp yanımda tutabilmek için, beni ona aşık eden özelliklerini lekelemek istedim. Bu yanlıştı."

"Bu bencilce değil, Lana," diye temkinli bir şekilde savunuyor Jake.

"Marcus'tan beri aşkı bulamadın, oysa Marcus senin için sadece aşkı istiyordu. Notu sana hayatına devam etmen ve aşkı bulman için yalvarıyordu. Sözleri, bu lanet olası kasabayı yakmam için yalvarıyordu. Son isteğini yerine getirmek için üzerine düşeni yapmadın, çünkü benimkini yerine getirmeme yardım etmekle çok meşguldün. Belki de bu ortaklığı bitirmenin ve sonunda o şansı yakalamanın zamanı gelmiştir."

Gözlerinde öfke belirdi ve ayağa kalkıp tam yüzüme doğru geldi.

"Birbirimize bunu asla yapmayacağımıza yemin etmiştik Lana. Etrafımızdaki dünya ne kadar gergin olursa olsun, birbirimizi asla itmeyeceğiz. Canın yandığı için beni uzaklaştıramazsın. Anladın mı? Bir daha asla Marcus'u bana karşı kullanamazsın. Anlaşıldı mı?"

Gözlerimden ardı ardına yaşlar firar ederken boğazımdaki düğümü yutkundum ve bunu yaptığım için kendimden nefret ederek

zayıfça başımı salladım. Jake'in kolları bana dolandı ve ben de hemen ona sarıldım.

Orada öylece duruyoruz, birbirimize sarılıyoruz ve kısa bir an için Marcus'un her zamanki gibi hissediyor ve kokuyor. Gözlerimi kapatıp bir anlığına kardeşimin geri döndüğünü, beni kendine çektiğini, omuzlarıma yüklediği ağırlıktan pişmanlık duyduğumu hayal ediyorum.

Jake için mutluluk istiyordu. Benden ise öfke istiyordu.

Jake'in böyle bir görev için fazla nazik olduğunu düşündü.

Öfkenin kırık kalbimde şiddetle yanacağını biliyordu.

Benden önce o benim bir canavar olduğumu biliyordu.

Yüzümü göğsüne bastırıyorum, Marcus olduğu yanılsaması yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor. Jake olduğunu bilmek de bir o kadar rahatlatıcı. O benim on yıldır kardeşim.

Başımı çevirip yanağımın göğsüne yaslanmasını sağladım ve Logan'ın ekranda göründüğü monitöre baktım. Artık kasaba meydanındaydı ve ihanete uğramış bir adam gibi görünmüyordu.

Ekibiyle konuşuyor ama ses kısık, bu yüzden ne dediğini anlamıyorum. Sinir krizi geçirmesinin üzerinden bir saatten fazla zaman geçti. Artık onları beni bulmaya gönderiyor olabilir.

"Bazen, kardeşimin benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum ki, bütün bunları yapabileceğimi biliyordu," diyorum yumuşak bir sesle.

Jake'in kolları beni daha sıkı sarıyor. "Seni tanıdığı en güçlü insan sanıyordu ve sürekli ateşinden bahsediyordu, Victoria," diyor.

Başımı sallıyorum. "Bir daha bana öyle deme," diye fısıldıyorum.

Başımın tepesini öpüp sertçe iç çekti. "İstediğin zaman bunu durdurabiliriz. Verdiğin sözü fazlasıyla yerine getirdin."

Gözlerim, Şerif Cannon'ın yardımcılarıyla özel bir toplantı yaptığı başka bir ekrana kayıyor. Gözlerimi kısıyorum çünkü komplo kurduklarını biliyorum.

"Hayır. Yapamam. Bunu bugün bitiremezsem, başkası bizim çektiğimiz acıyı çekebilir. Asla durmayacaklar ve kimse de onları durduramayacak. Şimdi durursam, hepsi boşuna olmuş olur. Bunun başımıza gelmesinin bir sebebi olmalı, bu sebep sadece bunu bir kerede ve sonsuza dek bitirebilecek kadar hasta olabilecek tek kişi olmam bile olsa."

Ondan uzaklaşırken Jake bileğimi tutup beni kendisine doğru çevirdi. Gözlerimiz buluştuğunda, bakışlarındaki çelik gibi parıltıyı gördüm.

"Hasta değilsin. Marcus haklıydı; tanıdığım en güçlü insansın. Hasta değilsin Lana. Dünyayı bu hasta kasabadan kurtarabilecek lanet olası karanlık bir meleksin."

Ona hafifçe gülümsüyorum, sözlerinin bana yardımcı olduğu izlenimini yaratıyorum. Ne olduğum önemli değil. Kim olduğum önemli değil.

Önemli olan benim görevimi bitirmem.

Ailemin intikamını al.

Ve bu kasabayı yerle bir edin.

Canavar olmak için sevgiye ihtiyacım yok.

Sadece hatırlamam gerekiyor.

Güneş batmaya yaklaşırken bunu yapmak hiç de zor değil. Karanlık gökyüzü, izin verdiğimde her zaman anıları çağırır. Bir kez olsun, onları içeri alıyorum.

"Hayır!" diye bağırıyorum, babama doğru uzanırken Şerif Yardımcısı Murdock beni tutuyor, sol kolumu neredeyse yuvasından

çıkarıp geri çekiyor. "Bunu o yapmadı! Yapamazdı!"

"Geceleri hep bizimle oluyor!" diye bağırır Marcus, Şerif Yardımcısı Briggs'le kendi mücadelesini verirken, Marcus'un kolunu arkasından çekip duvara çarpar.

"Sorun değil çocuklar," dedi babam gözlerinden yaşlar boşanarak. "Onlarla kavga etmeyin. Ben iyiyim. Her şey yoluna girecek. İşlemediğim suçlardan beni mahkûm etmeleri mümkün değil."

"Seni işlediğin suçlardan dolayı mahkûm edebilmemiz ne güzel, seni aşağılık herif," diye homurdandı Şerif Cannon ve yumruğunu babamın karnına öyle sert vurdu ki babam belinden bükülüp yere yığıldı, elleri arkadan kelepçeliydi.

Marcus ve ben, yere yığılmış babamızın suratına tekme atan şerifi durdurmaları için yalvararak boşuna bağırıyoruz. Babam sırtüstü düşüyor, yumruktan sonra ağzından kanlar akıyor.

Karşımızda güçlü durmaya çalışıyor ama şerif ona bir tekme daha atınca, bu sefer tam yan tarafına, küçük bir hıçkırık kaçıyor.

"Kolay, burada değil," diyor SSA Johnson, biz tutunduğumuz yerden kurtulmaya çalışırken bize sırıtarak. "Ama bilmelisin ki, babanın suçlarına dair kanıtlar var."

Eğilip babamın yanına çömeldi.

Johnson, yüzünde sinsi bir sırıtışla, "Bir daha asla özgürlüğü göremeyeceksin ve ben ne yapmam gerekirse gereksin, bunu sağlayacağım," diyor.

Tekrar kurtulmaya çalıştığımda Murdock beni duvara fırlatıyor ve ağırlığı üstüme çöktüğünde çığlık atıyorum. "Belki ona bir ders verip kadınlarımıza yaptığı tüm iğrenç şeyleri izlemesine izin vermeliyim..." Saçlarımı yana doğru iterken sözleri kesiliyor ve ben de ona karşı

kaskatı kesiliyorum. "Kızını kullanıyor," diye ekliyor, sesi ürkütücü bir vaat gibi.

"Hayır!" diye bağıran baba, şeriften bir tekme daha yedi.

"Bunu yaparsan seni bizzat tutuklarım," diye homurdandı Johnson. "Evans'ın peşindeyiz. Onlar daha çocuk. Hadi bakalım. Adamımız var. Önümüzde hâlâ uzun bir yol var."

"Ya da hemen bitirebiliriz," diyor Briggs, Marcus'u hâlâ tutarken.

Murdock beni engellemeye devam ediyor, iğrenç vücudunu hâlâ benimkine bastırıyor.

"İşleri benim istediğim gibi yapacağız," diye homurdandı Johnson. "İntikamını alacaksın. Ama şimdilik işleri benim istediğim gibi yapacağız."

Babamı ayağa kaldırırken dövüyorlar ve neredeyse konuşamıyor. Başını öne eğmiş ağlarken, bir kez daha gerçeği dinlemeleri için yalvarıyorum. Beni DUYMALARI için. Ama kimse dinlemiyor.

Kimsenin umurunda değil.

Johnson ve şerif babamı kapı dışarı ediyorlar ve ben hayatımın paramparça oluşunu izliyorum.

Murdock beni geri çekip duvarla aramda küçük bir mesafe yaratıyor, sonra beni sertçe duvara doğru itiyor. Başım dönüyor ve ağzımda kan tadı hissediyorum.

"Sizin için bu henüz bitmedi," diyor, gözlerinde karanlık bir parıltıyla.

Briggs kardeşimi yere fırlatıyor ve yavaşça ayağa kalkarken ben de yanına koşuyorum. Briggs ve Murdock çıkarken gülüyorlar, ben de Marcus'un elini tutuyorum.

"Onu mahkûm edemezler. Yakında her şey bir kâbusa dönüşecek," diye söz veriyor ağabeyim doğrulup otururken, sert ve

kararlı gözlerle bana bakarken. "Söz veriyorum Victoria. Masum olduğunu kanıtlayacağız."

Sonuçta masumiyetin bir önemi yoktu. DNA kanıtları varken.

"Aman Tanrım," diyor Jake, beni kendi kafamdan çekip çıkarırken uzaktaki monitörün önüne oturuyor.

Dev Thomas küçük bir Honda'dan inip, önündeki kiliseye bakarken gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Kyle'ı duymuştu şüphesiz.

"Burada ne yapıyor?" diye soruyor Jake.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyorum sırıtarak.

Lawrence ve Tyler'dan duyduklarım ve Dev'in geceki şenliklere hiç katılmaması göz önüne alındığında, onu bağışladım. Peki, insan avına katılmak için değilse neden şehre gelsin ki?

Dev, kameraların olmadığı kiliseye girerken, "Ona mı gidiyorsun?" diye soruyor.

Buna cevap vermeme gerek yok. Murdock'un ölmesi için birkaç saat beklemesi gerekecek.

"Dikkatli ol. Logan'ın diğerlerine ne anlattığını görmek için görüntüleri yedeklemem gerekiyor."

"Hadley'i ara," diyorum ona, omzumun üzerinden bakarak.

"Ona güvenebileceğimizden emin misin?" diye sordu, dudakları gerilerek.

"Ona güvenmek zorunda değilsin. Sadece güvenliğini tehlikeye atmayacağıma güven."

Başını sallayarak iç çekiyor ve telefonunu eline alıyor.

"Her ihtimale karşı şehrin kenarına kadar gideceğim."

O işini yaparken ben de dışarı çıkıyorum ve koyu renkli camlı arabaya atlıyorum. Ormandan hızla çıkıyorum ve kasaba sınırlarına varana kadar yavaşlamıyorum. Polisler şu anda hız yapmaktan endişe

etmiyorlar, çünkü şerif oğlunun ölümünün intikamını almak için savaşa hazır.

Kızının öldürülmesi onu yıktı. Kızı herkesin gözü önünde sergilendi ve bu da bizim sokaklarda tecavüze uğramamıza ve dövülmemize yol açtı.

Umarım oğlunu kaybetmek onu mahveder. Onu kasabaya göstermek, bahsettiği acıyı fark etmek için hoş bir jestti. Kızı tam bir orospu ve züppeydi, ama ölmeyi hak etmiyordu.

Kyle mı? Kyle aldığından fazlasını hak ediyordu.

Eczanenin yakınına park ediyorum ve kiliseye kadar iki blok yürüyorum. Etrafıma dikkatlice bakıp tuzağa düşürülmediğimden emin oluyorum.

Kimsenin kiliseye odaklanmadığından emin olduğumda, arka kapıdan içeri girip gizlice içeri giriyorum. Alev almadığımı bildirmekten mutluluk duyuyorum, yani belki de henüz tamamen kötülüğe kapılmamışımdır, Kyle'ın neredeyse derisiz bedeniyle kilise çan kulesini kirletmiş olmama rağmen.

Kilisenin ana bölümüne ulaştığımda duruyorum, annemin bir zamanlar kasaba oyunlarında sahne aldığı sahneye çıkan perdenin arkasında kalıyorum.

Dev dizlerinin üzerinde, ellerini dua eder şekilde kavuşturmuş, gözleri kapalı ve gözlerinden yaşlar sızıyor.

Eh...bu beklenmedik bir şey.

"Lütfen bu kasabaya en son geldiğimde işlediğim günahları affet," dedi Dev boğuk bir sesle. "Hak etmesem de. Şimdi yapılması gerekeni yapmam için bana güç ver ve kız kardeşimi her türlü zarardan veya misillemeden koru."

Başımı eğip onu inceliyorum. Gözlerim yan odada geziniyor, hâlâ bir tuzak bekliyordum. Öyle bir şey yok gibi görünüyor.

Kesin emin olmak için, kullandığım tek kullanımlık telefonumdan Jake'e mesaj atıyorum.

BEN: Kilisede gözün var mı?

JAKE: Oraya kimse gelmiyor. Federal ajanlar meydanda ve asıl katil hakkında yeni kanıtlar bulmak için kapı kapı dolaşmaktan bahsediyorlar. Johnson, Cannon ve yardımcıları, belediye binasında senin kim olabileceğin ve seni nasıl ortaya çıkaracakları hakkında konuşuyorlar. Sahil temiz.

BEN: Asıl katil kim? Neden?

JAKE: Gerçekte kim olduğunu bulmaya çalışıyorlar. Şimdilik odak noktaları değişti. Anlaşılan Logan sırrını saklamış... Hadley bana yalan söylemediği ve bir oyun kurmadıkları sürece.

BEN: Ne soruyorlar?

JAKE: İlk cinayetin, annenle babanın ilk buluşmalarının yıldönümünde işlendiğini öğrendiler. Ayrıca, kadınların annenle aynı özelliklere sahip olduğunu da öğrendiler.

Telefonu elimde daha sıkı tutuyorum ve yorgun bir nefes veriyorum, sorgulamamaya karar veriyorum. Şu anda dikkatimi dağıtacak şeylere ihtiyacım yok.

Soğukkanlı bir katilin maskesini takıp, rolüme alışılmış bir rahatlıkla yerleşiyorum. Benim bu versiyonum olmak daha kolay. Umursamayan veya irkilmeyen versiyonum.

Dev'in gözleri kapalı kalıyor, ben de sahnenin kenarındaki yerime oturuyorum, kürsünün hemen yanında oturuyorum, hâlâ alevler yok ve Dev'in yaklaşık iki metre önündeyim.

Bir dakika daha dua etmeye devam ediyor ve gözleri açıldığında karşısında birini görünce şok içinde kıçına doğru sendeliyor.

"Merhaba Dev. Uzun zamandır görüşmedik."

Yüzü bembeyaz kesildi. "Victoria," diye fısıldadı, beni şaşırtarak.

Şaşkınlığımı gizledim. "Beni ilk tanıyan sensin."

Sesli bir şekilde yutkunurken yavaşça başını sallıyor. "Cinayetleri duyduğumda sen olduğunu anlamıştım," diye devam ediyor, yavaşça dizlerinin üzerine çökerken ama ayağa kalkmaya çalışmıyor. "Marcus o gece bir melek olarak ölümden dirileceğine yemin etmişti. Bu günün geleceğini hep biliyordu. Ve gözlerin... Gözlerin seni ele veriyor."

Gözlerimi devirdim ve öne doğru eğilip onu umursamaz bir soğuklukla inceledim.

"Seni bağışladım ve sen tam da Kyle'ın derisi yüzülüp bu kilisenin kulesine asıldığı sırada bu kasabaya geldin. Neden buradasın?"

Dudakları titriyor, elleri korkudan titremeye başlıyor. Bu korkuyu seviyorum.

"Doğru olanı yapmaya geldim. Onlara şunu söylemek için..."

"Onlara ölü bir kızın mezardan kalkıp intikam aldığını mı söylemek istiyorsun?" diye sordum, dudaklarımda karanlık, alaycı bir gülümseme belirirken.

"Hayır!" diyor, biraz panikleyerek. "Hayır," diyor tekrar, bu sefer daha sessiz bir sesle, etrafına bakınırken.

Telefonuma baktım, kameraları göstermek için uygulamayı kullandım ve Dev kendine gelene kadar ekrandan ekrana geçtim. Yakınımda kimse olmadığını görünce tekrar dikkatimi ona verdim.

"Federal ajanlara olanları anlatmaya geldim," diye devam ediyor. "Bir ayrışma olduğunu ve Johnson'ın diğer federal ajanlar tarafından baskı altına alındığını duydum."

Dudaklarım seğirdi. "Ah, anladım. Ne olduğunu biliyorlar."

"Diana bana onları aradığını söyledi."

Küçük gülümsemem kayboluyor. Diana mı? Onunla iletişimde mi kalmış?

İhanetin acısını görmezden gelerek Dev'e odaklanmaya devam ediyorum.

"Yani onlara daha önce duydukları hikayeyi anlatmaya mı geldin?"

Yavaşça başını sallıyor. "Hayır. Onlara geri kalanını anlatmaya geldim. Bilmedikleri kısımları. Kyle'ın annesiyle ilgili kısmı."

Nefesim kesiliyor.

"Ayrıca onlara gerçek katilin kim olduğunu da söylemeyi planlıyorum Victoria. Babanın adını temize çıkarmalarını ve ailene hak ettiği huzuru vermelerini istiyorum. O zaman ruhun huzur bulur."

Neşesizce gülüyorum. "Gerçekten mezardan kalkan bir hayalet olduğumu mu düşünüyorsun?" diye alay ediyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Bence ruhunu intikam için şeytana satıyorsun ve ben de ruhun tamamen gitmeden önce sana yardım etmeye çalışıyorum. Seni kurtarmak istiyorum."

Bu sefer onunla alay ederek daha fazla kahkaha attım. "Beni kurtarmak isteseydin, bunu on yıl önce yapmalıydın."

Sahneden iniyorum ve bıçağımı çekerken o geriliyor. "Artık çok ileri gittim Dev. Şansını kullandın. Bunun yerine, ruhumu bedenimden koparırken kenardan izledin. Öfke ya da kırgınlıktı. Sence hangi yolu seçtim?"

Dudakları büzüldü. "Hiç kimse kurtarılmayı hak etmiyor, Victoria. Hayır—"

Bıçağı fırlatıyorum ve kaçmaya çalışmasına rağmen, yanındaki duvara çarptığında çığlık atıyor, hatta vücuduna bile yaklaşamıyor. Bu bana biraz komik geliyor.

Bıçak, Şerif Cannon'ın resminin ve kiliseye bu kadar cömertçe bağış yaptığı için onu öven plaketin arasına sıkışmış. Tam gözlerinin ortasında ve ben onu bu kadar iyi nişan almak için hiç bakmam gerekmemişti.

Dev'in yüzü bir kez daha bembeyaz kesildi, çünkü artık sokaklarda kanayan o zayıf küçük kız olmadığımın kanıtını gördü.

"Daha güçlüyüm. Daha hızlıyım. Daha zekiyim. Ve bu kasabadaki herkesten çok daha ölümcülüm. Ölmeni isteseydim, çoktan ölmüştün. Kyle, şerifin sevgisine ve korumasına sahipti. Yine de onu derisini yüzdüm ve tüm kasabanın ölümüne tanık olması için kuleye astım. Beni kızdırma Dev. On yıl önce sırtını döndüğün kız değilim ben. Eğer bana tekrar sırtını dönersen, bu kız omurganı deler."

Şerifin kafasından bıçağı çıkarmak için yanına gittiğimde yutkundu ve omzumun üzerinden ona baktım.

"Ve bana bir daha asla Victoria deme, yoksa neredeyse yapmaya karar verdiğim gibi dilini keserim. Hâlâ temize çıktığından emin değilim, bu yüzden bana bir daha kendini hatırlatma. Anlaşıldı mı?"

Gözlerinden yaşlar süzülürken başını salladı.

Onun yanından geçiyorum ve buz gibi esintim beni takip ederken o da titremeye başlıyor.

"Özür dilerim," dedi yanından geçerken. "Çok özür dilerim."

Adımlarım duruyor ve bıçağı daha sıkı kavrıyorum, gereksiz yere kontrolümü kaybedip onu öldürmemeye çalışıyorum. O gece, bu kadar yakınımda olduğu için onun rolünü unutmak zor.

"Sadece beni kimse durduramaz," diyorum arkamı dönmeden. "Başkalarından esirgediğim merhameti sana gösterdiğim için pişman olmama izin verme. Jason'ın da zamanı geliyor. Beni senin için geri dönmeye zorlama. Baban da hâlâ listemde."

"Annem ve kız kardeşim masumdur," diye hemen patlıyor.

Kapıya dönük kalıyorum. "Annenin masumiyeti tartışılır ama benim listemde değil. Kız kardeşin üniversiteye gittiğinde dedikodulardan hep korunuyordu. Kendi iyiliği için onu daha az saf yap, Dev. Böyle kötülüklerin var olduğuna inanmayanlar için dünya çok acımasız. Ben bilirdim."

Başka bir şey söylemeden dışarı çıkıyorum ve bıçağımı kimsenin görmesinden önce botuma geri koyuyorum.

İhtiyacım olan bu değildi.

Ruhumun bu kadar hasar görmesinin sebebi onlarken, içlerinden birinin ruhumu kurtarmaya çalışmasını istemiyorum. İçlerinden birinin bana vaaz vermeye çalışmasını istemiyorum. İkiyüzlülük, üzerinde durmaya bile değmeyecek kadar gülünç.

Sırtımda bir ürperti hissederek arkamı döndüm, Dev'in arkamdan geldiğini gördüm ve kaldırımda, ışıkların olmadığı bu bölümde, karanlığın içinde durdum.

"Federal ajanlara gidiyorum ama bunun doğru sebeplerden dolayı olduğunu bilmeni istedim. Nereye gittiğini sorabilir miyim?" diye

sordu yumuşakça, çekingen bir şekilde, bir aslanın pençesine itiraz eden bir kuzu gibi.

"Birini öldürmek," diyorum umursamazca.

Yüzü bembeyaz kesildi, sonra yere baktı. "Biliyorum dediğimde asıl katilin kim olduğunu sormadın."

Tekrar arkamı dönüp, geceye doğru hızla yürümeye başlıyorum ve ardından omzumun üzerinden sesleniyorum: "Çünkü ben zaten biliyorum."

Bölüm 3

Haksızlığa uğramak, onu hatırlamaya devam etmedikçe hiçbir şey değildir.

—Konfüçyüs

LOGAN

Kendimden nefret ediyorum. Bu lanet davadan nefret ediyorum. Ve şu anda Lana ile aramda duran her şeyden nefret ediyorum.

"Sıçtım," dedim Hadley'e sessizce, kabinindeki bir sandalyeye otururken.

"Ben söyleyeyim," diye mırıldandı.

"Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum ama yapmamalıydım. Victoria olduğunu bilmiyordum..."

Derin bir nefes veriyorum, kelimelerin bitmesine izin veriyorum, onları bitiremiyorum.

"Ne zaman, ne?" diye soruyor Hadley, eğilerek.

"Öfkeyle onu becerdim, sonra da onu yatağa kelepçeledim, onu çıplak ve korunmasız bıraktım ve konuşmasına izin vermedim."

Hadley yanımda kaskatı kesiliyor.

"Bunu yapmadın," dedi sert bir fısıltıyla, dişlerini gıcırdatarak.

Ellerimi birbirine kenetledim, parmaklarımı acı verecek kadar sıkı bir şekilde birbirine kenetledim. "Onun Kennedy olduğunu ve Victoria Evans'a takıntılı olduğunu sanıyordum. Victoria Evans olduğunu bilmiyordum. Her şeyi farklı ele alırdım. Kafam daha az karışık olurdu

ama ona kesinlikle bunu yapmazdım. Benimle oynadığını sanıyordum. Kırılmıştım. Kandırılmış hissediyordum. Ve—"

"Ve takıntılı vekiller dengesizdir ve saplantı olmadan sevemezler," diye sertçe belirtiyor Hadley. "Ama o takıntılı bir vekil değil. Hayatında herhangi bir insanın katlanmak zorunda kalmaması gerekenden daha fazla boka batmış, yaralı bir kız. Ve sen de ona sıçma sıranı aldın. Harika iş çıkardın Bennett. Harika iş çıkardın."

Ayağa kalkıyor ve yanında dururken küfrediyorum. "Berbat ettiğimi fark ettim. Düzeltmeye çalışıyorum Hadley. Ama onu bulamıyorum. Bu yüzden buradayım."

"Bunu düzeltmenin kendi versiyonunu tanımla," diyor bana şüpheyle bakarak.

"Henüz hiçbir fikrim yok. Yaptığı her şeyi öylece görmezden gelemiyorum. Anlamadığımı söyleyip yalan da söyleyemem. Kendimi... berbat hissediyorum," diye inledim, başımı ellerimin arasına alarak.

Eğilip gözlerini gözlerime dikti. "Senin gibi bir İzci olmadığımı biliyorum ama—"

"Bunu yapma Hadley," diye sözümü kestim, çenem titriyordu. "İşkence ve cinayet konusunda çelişkili olmamın, kıçıma bir sopa saplandığı anlamına geldiğini düşünme."

Sandalyeye yaslanıp işkence dolu bir nefes veriyor.

"Üvey babam bir canavardı ve annemle psikiyatristi, onu öyle gördüğüm için patolojik bir yalancı olduğuma beni ikna ettiler." Rastgele ama acı dolu yorumu beni gerdi. "Toplamda yetmiş çocuğumuz var, Logan."

Gözleri yaşarıyor ve boğazını temizliyor.

"Ben de kararsızdım. Sonra sadece altmış dokuz resim olduğunu fark ettim."

"Fotoğrafın kayıptı," diyorum sessizce ama bunu zaten biliyordum. Sadece o zamanlar Hadley'i başkalarının fotoğrafımı görmesinin verdiği utançtan kurtaranın kız arkadaşım olduğunu anlayamamıştım.

"O zamanlar savunmasız küçük bir kız olduğumu görmemi istemiyordu çünkü bunun beni kıracağından korkuyordu. Lana çoğu insanın dayanabileceğinden daha fazla acı çekti. Yüz yapısını yeniden inşa etmek için geçirdiği sayısız ameliyatın verdiği fiziksel acı bile yeterince kötüydü. Bunun ona yaşattığı psikolojik etkiyi bir düşünün. Ailesini kaybetti. Evini kaybetti. Kimliğinden vazgeçti, böylece elinden alınmasın. Sandığınızdan daha güçlü ve evet. Belki hasta bir orospu çocuğuyum ama onun tarafındayım."

Yüzümü iki elimle ovuşturuyorum, etrafımdaki her şeyi algılamaya çalışırken hiçbir şeye bakmıyorum.

"Anlamam biraz zaman aldı, bu yüzden aynısını yaptığın için sana vurmuyorum. Ayrıca, benimle işinin bittiğini söyledikten sonra seni içeri almamın sebebi de bu," diye ekliyor.

Dudakları kıvrıldı ve çenemdeki sakalların üzerinde elimi gezdirdim, Lana'nın ilk uyandığında bana yaptığı şeyi düşündüm. Sürekli bana dokunuyordu, sanki hâlâ gerçek olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi.

"Onun için her şeydin," diyor Hadley sessizce. "Hiç bu kadar sevilmemiştim. Hayatını kurtardı Logan. Bu kasaba seni öldürmeye çalıştı ve o seni kurtardı. Şahsen, sevdiğin adam için birini bıçaklamanın abartılı olduğunu düşünüyorum ama yine de son derece duygusal."

Genellikle onun kuru mizahını takdir ederim. Bugün pek değil.

Gülümsemediğimde gözlerini devirdi. "Yakında bir taraf seçmelisin Logan. Arafta kalamazsın. Ben tarafımı seçtim ve o da o."

"Yani bütün adli raporlarınızı tahrif mi ettiniz-"

"Bunu yapmak zorunda kalmadım. Lana, geride iz bırakmayacak kadar iyi." Ayağa kalkarken iç çekti. "Ama ben yapardım. Evet. Riskler söz konusu olduğunda, aldığı tek kişi sensin. Onu ve kardeşini paramparça ettikleri geceden beri uğruna çalıştığı her şeyi çözecek tek ip sensin. Bunu elinden mi alacaksın?"

"Jake'e göre, ne seçersem seçeyim, bu mümkün değil," diye buruk bir şekilde söylüyorum, Lana'ya ne kadar yakın olduğunu merak ederek. Aramızda cinsel bir şey olmadığını söylediğinde sözlerinden şüphe duymuyorum; nedense ona güveniyorum, her ne kadar bana bunu daha ben bilmeden, geçmişindeki hayaletleri katletmesine yardım ettiğini söylese de.

Hadley dizüstü bilgisayarını almaya başlarken "Seni tanımıyor ya da ne kadar iyi olduğunu bilmiyor," diyor.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimin içine baktı. "Bir tahminim var. Doğru tarafı seçersen bunu seninle paylaşırım. Kararını bana bildir."

Onu görüş alanımdan çıkarmamaya kararlı bir şekilde takip ederken, bir adam yanıma geldi. Nedense tanıdık geldi ve ceplerindeki ellerini izledim. Omuzları öne eğilmiş ve gözlerindeki tedirginlikle, tehdit oluşturamayacak kadar uysal görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"SSA Bennett'ı arıyorum. Kız kardeşim sizin burada kamp kurduğunuzu söyledi." Etrafına bir göz attı.

"Ben SSA Bennett," diyorum temkinli bir şekilde, elim yavaşça silah kılıfımın üzerinde asılı dururken, parmaklarım silahımı tutan kayışı yavaşça açıyor.

Ellerini cebinden çıkarıp yanlarına doğru sarkıttı.

"Ben Devin Thomas'ım."

İsmi bana yüzünün neden tanıdık geldiğini anlatıyor.

"Şu anda gerçekten bu kasabada olmaman gerekirdi," diyorum çenem gıdıklanarak.

İçimdeki her bir zerre, yüzünü yok edene kadar yumruklama dürtüsünü bastırmak için mücadele ediyor; karanlık, koruyucu bir yanım kazara ortaya çıkıp beni şaşırtıyor. Lana'nın Victoria olduğunu bilmek, bu davayla ilgili her şeyi değiştiriyor, onu kişiselleştiriyor. Ta ki bu ana kadar ne kadar uç bir noktaya varacağını bilmiyordum.

"Bu riski almaya hazırım," diyor sertçe. "İhtiyacın olan bilgiye sahibim."

Gözlerim kısıldı. "Çok geç kaldın. O gece on üçünüzün ne yaptığına dair bir sürü açıklamamız var."

Saçlarını eliyle düzeltmeden önce yüzünü buruşturdu. "O gece, son on yıldır hem uyanık hem de uykulu olduğum her an aklımdan çıkmıyordu. Aynı günahları işlememiş olabilirim ama aynı derecede suçluydum. Ve Kızıl Katil ölmem gerektiğine karar verirse, onu hiç suçlamayacağım."

"Onu mu?" diye düşünüyorum, solgunlaştığında dudaklarım seğiriyor.

Lana onu ziyarete gelmiş anlaşılan.

"Yani, o. O. Her neyse. Neyse, sana Jane Davenport'tan bahsetmeye geldim. O geceyi zaten bildiğini biliyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Kyle'ın annesi," dedim kesin bir dille.

"İçeri girebilir miyiz?" diye soruyor, etrafımızı saran ormana temkinli bir şekilde bakarak.

Hadley'nin kulübesine girmesi için işaret ediyorum ve etrafa bakınca Leonard'ı görüyorum. Bana katılması için başımı sallıyorum ve koşarak yanıma geliyor.

"O adam kim?"

"Devin Thomas."

Derin bir nefes aldı ve Devin ellerini gergin bir şekilde ovuşturarak otururken ikimiz de kulübeye girdik. "Neden kimseyi tutuklamadın? Yani, ne yaptığımızı bilseydin."

"Fiziksel bir kanıt olmadan kelimelerin hiçbir anlamı yok. Ama bir itiraf imzalarsan, seni memnuniyetle içeri alırım."

Ben karanlık bir şekilde gülümsüyorum, o da yutkunup başını sallıyor.

"Hayatımı değiştirdim, ama eğer Tanrı'nın benden bunu istediğini düşünüyorsam, öyle olsun. Şimdilik size Jane'den bahsedeyim."

"Peki ya o?" diye soruyor Leonard, oturarak.

Devin ona baktı ama sonunda tekrar bana döndü. "İlk cinayetlerde bulunan ilk birkaç kadının cesetlerinde DNA kanıtı yoktu. Johnson cinayetlerin ortasında geldi ve Evans'ın katil olduğuna neredeyse karar verdikten sonra, tüm yeni sahnelerde aniden DNA kanıtları ortaya çıkmaya başladı."

"Kanıtları tahrif ettiğini mi söylüyorsun?" diye sordum, hiç şaşırmadan. Zaten şüphelerim vardı. "Robert'ın menisini cesetlerin içine nasıl soktu?"

"Jane Davenport," diye hemen cevap verdi. "Şerif pençelerini kadının içine iyice gömmüştü. O kadından nefret ediyordu ve oğlunu yıllarca sakladığı için ceza olarak onu burada tutuyordu. Eğer giderse

onu öldürmekle tehdit ediyordu. Ve bunun bir blöf olmadığını kesinlikle biliyordu."

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor" diye belirtiyor Leonard.

Devin başını sallıyor. "Jane kasabanın dışlanmışıydı. Ona iyi davranan tek kişi Robert Evans'tı. Herkese iyi davranırdı. Karısını o kadar çok severdi ki, ölümünden sonra hayatına devam edemedi. Ama hayaletleri seven bir adamın bile ihtiyaçları vardır, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Leonard eğiliyor, ben de geriye yaslanıyorum.

"Robert ve Jane'in cinsel bir ilişki yaşadığını mı söylüyorsun?" diye tahmin ediyorum.

Victoria ve Marcus da dahil olmak üzere tüm kasaba bunu biliyordu. Victoria, onun tekrar mutlu olmasını istiyordu. Marcus, babasının ilişkiyi saklamayı bırakması konusunda kararlıydı. Kyle mı? Kyle öfkeliydi. Robert'tan zaten nefret ediyordu çünkü burada ona karşı koyacak az sayıdaki kişiden biriydi. Victoria kısa süre sonra Kyle'ı küçük düşürdü. Hiçbir kızın reddedemeyeceği bir adam olduğunu düşünüyordu ve Robert'a olan tavrı yüzünden onunla herkesin gözü önünde ayrıldı.

Derin bir nefes alıp başını sallıyor.

"O zamanlar uyum sağlamak için çok çabalıyordum. Bunun önemsiz bir şey olduğunu, kimsenin incinmeyeceğini düşünürdüm. Kyle her zaman bir zorbaydı, bu yüzden ya arkadaşı ya da düşmanı olacaktı. Kimse onun düşmanı olmak istemezdi. Kyle'a karşı gelirlerse babası onları ve ailelerini mahvederdi. Lindy Wheeler ve Robert Evans'a bakın. Bunlar sadece iki örnek."

Bize hüzünlü bir tebessümle bakıyor.

"Peki Jane'in rolü neydi?" diye sorar Leonard.

"Kyle o gece övündü," diye devam ediyor, konuya girmeden. "Kyle, Marcus ve Victoria ile işini bitirmeden önce Lindy'yi kaçmaya ikna ettikten sonra geri döndüm. Kyle'ın Victoria'ya, Robert'ı sonunda alt edenin 'serseri annesi' olduğunu söylediğini duydum. Jane, Şerif Cannon'ın hayatını tehdit etmesinin ardından, içinde Robert'ın spermi olan kullanılmış prezervatifleri Johnson'a verdi. Victoria o zamana kadar kanlı bir pislikti ama konuşmayı başardı. Kyle'a bunu kanıtlayacağını ve babasının adının temize çıkacağını söyledi. Ve işi bittiğinde hepimiz cehennemde yanacaktık."

Mizahsızca gülüyor.

"O geceden beri cehennemde yaşıyorum, bu yüzden sözüne sadık kaldı. En azından benim açımdan. Kyle sadece güldü ve annesinin mezarda suskun kaldığını, sokakta kanlar içinde yatan kızın onu korkutabileceğini düşünmesini çok komik bulduğunu söyledi."

Birbirimize bakıyor.

"Sanırım artık gülmüyor."

Leonard bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Devin, Victoria'nın onları öldürmek için geri döndüğünü bildiğini neredeyse söylemişti.

Peki kasabadaki hiç kimse buna inanmazken neden ölü bir kızdan şüpheleniyor?

"Kyle'ı araştırmalısınız," diye devam ediyor. "Önce gerçekten öldüğünden emin olun ve—"

"Kesinlikle öldü," diyor Leonard titreyerek.

"Derinlerde, onun asıl katil olduğunu her zaman biliyordum. Ona Gece Katili derlerdi," diye devam ediyor.

Tekrar Leonard'la bakışıyoruz ve ardından bakışlarımı Dev'e çeviriyorum.

"Sence o muydu?"

Başını salladı. "Ölümü hakkında duyduklarım doğruysa, görünüşe göre başka biri de aynısını yapmış."

"Biraz daha vahşice öldürüldü, ama Marcus ve Victoria'nın öldüğü geceyi planlayan oydu. Sizce neden katil oydu?"

Gözlerini devirerek homurdandı. "Açıkça belli değil mi?" diye sordu yüksek sesle, etrafımızı işaret ederek. "Dünya, Kyle için iplere bağlı bir kuklaydı. Babası, onun en kötü hatalarını örtbas etti, içindeki saf kötülüğü asla görmedi. Kyle herkesi en iyiyi görmeye ikna edebilirdi, ama karanlık tarafını serbest bıraktığında, tüketen, boğucu ve tam anlamıyla yaralayıcı oluyordu."

Gözünden bir damla yaş aktı, onu elinin tersiyle sildi.

"Çaresiz bir kız ve oğlanın tecavüze uğrayıp vahşice dövülerek öldürülmesini izledim. Hepsi Kyle'ın kolayca aşıladığı korku yüzündendi. Bu kasabada hiç kimse, Cannon gibi birinin her hareketini desteklediği bir ortamda onun peşine düşecek cesarete sahip değildi."

"Ama katil olduğunu söylemek, öz kız kardeşine tecavüz edip öldürdüğünü söylemek gibi bir şey. Duyduğuma göre, şerifin kızına olan sevgisi, suçlayacak birini bulabilmek için masum bir adamı suçlayacak kadar derinmiş," diye belirttim.

"Kyle'ın kendi kız kardeşine tecavüz edip öldürebileceğini düşünmüyorsanız, hiçbir şey bilmiyorsunuz demektir. Rebecca Cannon, Mary Beth Cannon'ın kızıydı. Mary, Rebecca henüz beş yaşındayken yumurtalık kanserinden öldü. Şerifin henüz varlığından haberdar olmadığı Kyle'dan sadece bir yaş büyüktü."

"Bu da şerifin sadık olmadığı anlamına geliyor," diye belirtiyor Leonard.

"Bu da Rebecca'nın Kyle'ın resme girmesinden nefret etmesine neden oldu," diye devam ediyor Dev. "Şerif, bariz sebeplerden ötürü onu kayırıyordu ve Kyle'ın kasabada parmağını bile sürmesine izin verilmeyen tek kişi oydu. Rebecca'yı tehdit etmiş olsaydı, şerif onu hiç tereddüt etmeden öldürürdü. Ancak Rebecca o kadar trajik ve sarsıcı bir şekilde teşhir edildi ki, şerifi çileden çıkardı. Anlaşılan tüm bunları sadist bir zihin düşünmüş ve Kyle'ın IQ'su, sonunda Robert'ı suçlayacaklarını bilerek bulmacanın her parçasını yönetebileceğini gösteriyor."

"Neden Robert?" diye soruyorum, nereye varmak istediğini anlayarak. "Ve neden ilk cinayeti Robert ve Jasmine'in ilk buluşmalarının yıldönümüne denk getiriyorsun? Ve neden kızların çoğu Jasmine'e benziyordu?"

"Birincisi, Johnson denen adam, Robert olduğundan emin olduğu için soruşturmayı sabote etti, kısmen o gün ve mağduriyet psikolojisi yüzünden. Bu, Robert'ı tuzağa düşürmenin sadece bir adımıydı. İkincisi, Victoria her zaman Kyle ve Morgan'ın radarındaydı - ikisi arasında sürekli bir çekişme vardı. Victoria, Jasmine'e çok benziyordu, bu yüzden belki de mağduriyet psikolojiniz anneden çok kıza odaklanmalıdır. Son olarak, Rebecca tipik bir kötü kızdı ve kötü kızlar genellikle daha az ayrıcalıklı olanları seçerdi. Rebecca, Victoria'nın peşini bırakmaz, ağzını bozar, ailesiyle ve hademe babasıyla alay ederdi."

Sırıtıyor, sanki bir şey hatırlamış gibi duraklıyor.

"Bir gün işi abarttı ve Victoria'nın ölen annesi hakkında bir şeyler söyledi. Victoria, Rebecca'yı saçından yakalayıp yüzünü dolaba çarptı. Rebecca'nın burnu kırıldı. Şerif, Victoria'nın peşine düşmeye çalıştı ama Robert'ın elinde onu geri çeken bir pislik vardı. Şerif Cannon

köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmaz. Victoria'ya sık sık zorbalık eden Rebecca, en çok rezil olan mıydı? Şerif de ona katıldı ve Evans'ın peşine, o günden sonra ellerinden gelen her şeyi yaptılar."

O sessizleşiyor, ben de kafamda gerçekleri tekrar tekrar düşünüyorum.

"Evans'ın şerif hakkında ne gibi bilgileri vardı?" diye soruyor Leonard.

"Vergilerden kurtulmak için kullandığı bir tür mali şey. Şerif bunu duruşmadan önce kapatmıştı, bu yüzden bunun için yeterince güçlü bir koz değildi."

Onun düşüncesine kapılıp Kyle'ın katil olduğu gerçeğini kabul etmek çok kolay olurdu. Bu, davanın kapanmasını sağlardı.

"Kyle katil değildi," dedim sonunda ona.

Gözleri öfkeyle parlıyor. "O zaman onu hafife alıyorsun."

Başımı iki yana sallıyorum. "Şüphesiz seri katil olma yolunda hızla ilerliyordu, ama o zamanlar öyle değildi. Katil aynı bilgiyle donanmıştı ve kesinlikle Robert'ı suçlamalarına yetecek kadar güçlü bir nefrete sahipti, hatta profillerini ve şüphelerini oluşturmalarına yardımcı olmuştu. Her hesaplı adımı planlayacak kadar yüksek bir IQ'ya sahip veya sahipti. Ama Kyle asla mahkemeye çıkmadı."

Kaşlarını çattı. "Bunun bununla ne alakası var?"

Leonard açıklamayı üstleniyor. "Duruşma salonundaki herkesin görüntüleri var, sadece duruşma gruplarını değil. Kyle orada hiç bulunmadı çünkü gerçekten umurunda değildi," diyor Leonard açıkça. "Katil, her olayın planladığı gibi gelişmesini izlemek ve Evans'ın çöküşünü bizzat yaşamak isterdi."

Devin, sanki düşünüyormuş gibi, umutsuz bir şekilde arkasına yaslandı. "Yani Kyle değil miydi?"

Başımı sallıyorum.

"Peki o kimdi?" diye sorar.

"Hâlâ bunu anlamaya çalışıyoruz," diyorum DVD yığınını işaret ederek. "Her gün orada bulunan tüm yüzleri elimizde tutuyoruz ve elimizden gelen tüm gerçeklere ve profillemelere dayanarak onları tek tek elemeye çalışıyoruz. Anonim ihbarcılar tarafından her dakika bu disklerden daha fazlasının gelmesi tuhaf."

Başını tiksintiyle sallıyor. "Hâlâ onun olduğunu düşünüyorum ve aksini ispatlayana kadar, şu anki katilin de aynı şeye inandığını düşünüyorum."

"Şüpheliyim," diyor Leonard hemen. "Şimdiki katil mi? On yıldır tüm kanıtları inceliyorlar ve şu an bildiğimizden çok daha fazla ayrıntıya sahipler."

Gözleri bizimkilerle buluştu. "Umarım bunu asla fark etmezsiniz. Umarım bu, bu kasabanın içinde kalan tüm kötülük kırıntılarını yok eder. İntikam meleklerine inanıyorum, Ajanlar. Ve bu katilin, bu dünyayı bu kasabanın sunduğu yozlaşmadan kurtarmak için karanlık bir armağana sahip olduğunu düşünüyorum. Kurtarılacak bir ruh olduğunu sanıyordum ama artık kaldığını sanmıyorum. Sanırım meleklerin gazabı burada."

Aniden ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Leonard.

Yüzünü bize döndü. "Beni tutuklamazsanız, gidip küçük kız kardeşimi alıp buradan çok çok uzaklara götüreceğim."

Başımı yana eğiyorum. "Neden?"

Kapıya doğru yöneliyor ve kapı açılana kadar arkasını dönmüyor. "Çünkü burası yanacak. Sana söz veriyorum."

Bölüm 4

Tutum zaafı karakter zaafına dönüşür.
—Albert Einstein

LANA

"Ben sadece Murdock'un peşine düştüğünü sanıyordum," diye tısladı Jake telefona, Murdock'un iplerine son düğümü atıp onu sandalyeye bağlarken.

Sandalyede kıpırdanıyor, tehditleri ağzındaki bant sayesinde boğuluyor.

"Son ziyaretçimiz yüzünden, kimsenin listeden kaçmamasını sağlıyorum. Sadece tedbirli davranıyorum," diye cıvıldıyorum, geri çekilip Murdock'ın yüzüme dik dik baktığını görünce sırıtarak.

Onu fena halde dövüp bağlamak neredeyse çok kolaydı. Zor olan kısmı onu bagajıma koyup mahkeme salonunun merdivenlerinden yukarı, görünmeden sürüklemekti.

Neyse ki, Kyle'ın ölümünün ardından yaşanan tüm kaos nedeniyle arka girişi koruyan kimse yoktu. İçeri girmek için sadece Murdock'ın anahtarına ihtiyacım vardı.

Tokmağı elime alıp inceliyorum. Sapında Yargıç Henry Thomas yazıyor.

"Bu çok riskli."

"Hayır," diye söz veriyorum Jake.

"Lanet olsun," diye tısladı.

"Ne?"

"Kızıl saçlı bir adam bizim evin önündeki arabadan iniyor."

Vücudum gerildi. "Hadley bizi buldu," diye inledim.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Onunla ne yapacağım ben?"

"Ona zarar verme," diye uyarıyorum onu.

"O zaman onu çaya davet edelim mi?" diye ifadesizce sordu.

"Orada tek başınaysa, bize yardım etmek için orada demektir. Ne istediğine bak. Ve ciddiyim; ona zarar verme."

"Harika. Sen bir polis memurunu ve bir yargıcı öldürürken ben de FBI ile iyi geçineceğim," dedi kuru bir sesle.

"Kesinlikle," diyorum ve telefonu yüzüne kapatıyorum.

Telefonumu kaldırıp Murdock'un terlemesini izliyorum, sanki o acımasız bakışıyla beni cehenneme gönderecekmiş gibi bana bakmaya devam ediyor.

"Kızınız ve eşiniz bu gece sağ salim evde olacaklar, endişeleniyorsanız. Geri dönmezseniz sizi özlemeyeceklerinden eminim." Önünde çömeldim, gözlerimi gözlerinden ayırmadan, öfke yavaş yavaş yerini isteksiz bir korkuya bıraktı. "Biraz ağlayacaklarından neredeyse eminim ama gizlice, kimse onlara bakmadığında, artık onlara zarar veremeyeceğiniz için sahip oldukları o küçük huzurun kıymetini bilecekler."

Aniden ayağa kalkıyorum ve o bağırıyor, sesi ağızlığım yüzünden boğuk çıkıyor.

Tesadüfen, Yargıç Thomas'ın çalarda duran eski plaklarını açıyorum ve babamın davasından kalan kanıtları saklamak veya yakmakla geçen uzun bir günün ardından odasına dönmesini bekliyorum. Ne yazık ki, izini örtbas etmekte on yıl geç kalmış.

Küstahlık hakkında ne derler bilirsin...

On yıl boyunca tembellik ettiler, bu davanın bittiğini ve kapandığını, çok fazla temizliğe gerek olmadığını, olaya karışan herkesi öldürdüklerini ve bir FBI ajanının da kendi taraflarında olduğunu düşündüler.

Mozart'ın Requiem'i odalardan coşkuyla, tutku ve heyecan dolu dramatik bir beste olarak akıyor.

Müziğin ritmine kapılıp gözlerim kapalı dinliyorum. Babam her zaman bir Bach hayranıydı ama bence Mozart'ın tüm bestelerinde çok daha fazla duygu vardı.

Kapının açılma sesiyle arkamı döndüm ve Yargıç Thomas kapıyı arkasından kapatırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Uzaktan kumandamın düğmesine bastım ve yeni taktığım kilit yerine oturdu. Kilidi açmanın tek yolu uzaktan kumandayı elimden almak.

İyi şanslar.

Hakim geri çekilip şaşkınlıkla kapıya bakıyor. Müziğin çaldığını fark etmesi sanki bir asır sürüyor ve ben gölgelerin arasında gizlenirken o da pikaba bakarak dönüyor.

Murdock, ağzındaki tıkaç yüzünden bağırıyor ve sesi hâkimin dikkatini çekecek kadar yükseliyor. Hâkim Thomas, bağlı memuru görünce neredeyse düşüyor.

Gölgelerden çıktığımda Yargıç Thomas "Greg!" diye nefes nefese konuşuyor.

Şerifi çözmek için çabalarken Murdock daha da sert kıvranıyor, çığlık atıyor ve hâkimin dikkatini çekmeye çalışıyor. Murdock gözlerini kırpıştırıp hâkime bakıyor, sonra panikle bana doğru bakıyor ve aptalı uyarmak için göz iletişimiyle elinden gelen her şeyi yapıyor.

Cesaret isteyen bir çaba ama boşuna. Korku filmlerinde en sevdiğim kısım, zaptedilmiş arkadaşının tehlikeyi haber vermek için

elinden geleni yapmasına rağmen aptalın geri dönmemesi.

"Kahretsin Greg, kıpırdama. Bu düğümler-"

"Harika," diyorum ve cümleyi onun yerine tamamlıyorum.

Henry Thomas tökezledi, dizlerinin üzerine düştü ve bana dehşet dolu gözlerle baktı.

Ne kadar da uygun.

"Aşağıdayken son sözlerini söyleyebilirsin," diyorum bıçağı kaldırarak. "Ve belki de bunu yaparken günahlarını itiraf edebilirsin."

Titriyor, dudakları kıpırdıyor ama tek kelime çıkmıyor. Sonunda ağzından üç kelime çıkıyor. "Sen kimsin?"

Eminim ki sorabileceği en önemsiz şey buydu.

"Belli değil mi?" diye soruyorum, müzik devam ederken ve Murdock bağlarıyla boğuşurken. "Ben hayatını mahvettiğin kızım. Şerif Cannon'la peşimize gönderdiğiniz linç çetesinin eskisini mahvettiğini düşünürsek, yüzüm farklı."

Yutkundu, rengi soldu.

"Başkalarının sahnelediği barbarca gösteriyi yapmadığı için oğlunu bile terk ettin. On altı yaşında bir kıza veya on yedi yaşında bir erkeğe tecavüz edemediği için onu daha az erkek mi sandın?" diye soruyorum, eğlenir gibi, ama şu anda tek yapabildiğim boğazını kesmemek.

"Hayır," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Öldün—"

"Ben de duydum. Tekrar tekrar. Ölümle ilgili komik bir şey var: Birisinin benim gibi bir kızı öldürmekte çok iyi iş çıkarması gerekiyor. Şimdiye kadar herkes bu işte berbattı."

Ayağa kalkıp masasına doğru geri geri gidiyor, orada bir silah sakladığını sanıyor. Çekmeceyi hızla açıp, karıştırırken etrafa bok

saçarak, daha önce alma cüretini gösterdiğim silahı amaçsızca aradığında sırıtıyorum.

"Bulamayacaksın," diyorum ona, çekmeceyi tamamen dışarı fırlatıp bana doğru fırlatırken, tekrar kapıya koşması için zaman kazanmaya çalışırken.

Çekmeceden kolayca sıyrılıyorum ve kapının kolunu tekrar tekrar çekiştirmesini hayranlıkla izliyorum.

Einstein, deliliğin tanımının aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemek olduğuna inanıyordu. Bu tanıma göre, kapının sihirli bir şekilde açılacağını düşünen hâkim açıkça delirmiş durumda.

Yardım çığlıkları atmaya başladığında müziğin sesini açıyorum. Koridorların boş olduğunu biliyorum. Geç oldu, küçük kasabamızdaki mahkeme salonunun mesai saatleri çoktan geçti. Burada sadece birkaç kişi var ve hepsi bir alt katta.

"Söyle bana, delilleri nasıl bastırdın Yargıç Thomas. Görgü tanıklarının ifadelerini nasıl görmezden gelip kabul edilemez bulduğunu söyle."

Kapıya sırtını dönerek, göğsü inip kalkarken müzik çalıyor ve bu bir Yargıç cinayeti için mükemmel bir ortam yaratıyor.

"Mecburdum," diye homurdandı. "Mecburdum, yoksa Şerif Cannon—"

"Suçlamayalım," diye mırıldandım. "Bana rolünü anlat, Yargıç. Belki seni de Kyle'a yaptığım gibi kilise kulesinden sarkıtmam."

Murdock'un mücadelesi onu yere sererken panik onu olduğu yerde donduruyor. Yargıç sendeleyerek öne doğru geldiğinde dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor, tüm vücudu artık bembeyaz ve soluk bir renk alırken bana inanmaz gözlerle bakıyor.

Kyle gibi bir canavarı bu kadar vahşice öldürüp bunu anlatacak kadar yaşayabildiğimi biliyorlarsa, o zaman kabusların gerçek kahramanı olacağımı biliyorlar. Bayılıyorum.

Bıçağı fırlatıyorum ve çığlık atıyor, duvardaki resmine saplanan bıçağın ardından yere atlıyor. Resimde cübbesini giymiş, gösterişli ve kibirli görünüyor. Gerçek adam ise korkudan titreyerek yerde hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

"Söyle bana!" diye bağırıyorum, içimden gülümsüyor, dışarıdan ise kontrolden çıkmış deli kadını oynuyorum.

İçine kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Ben yaptım," diyor, hıçkıra hıçkıra. "Ben yaptım. Robert Evans'ı aklayan tüm delilleri bastırdım. Ama o zamanlar, yemin ederim ki onun olduğunu düşünmüştüm. Johnson bize onun olduğunu söylemişti."

Çömelip botumdan bir bıçak daha çıkarıp sapıyla oynayarak hoş, küçük bir psikopat gösterisi yapıyorum.

"Gerisini anlat bana," dedim sessizce. "Sen ve şerif, tüm yardımcılarıyla birlikte, haksız yere hapse attığınız adamın çocuklarına tecavüz etmek için bir grup çocuğu nasıl gönderdiniz, anlat bana."

Hıçkırıkları arasında boğulurken, bir sonraki kelimeleri hıçkırarak söyledi. "Tecavüze uğramayı asla istememiştim-"

"Saçmalık!" diye çıkıştım, bıçağı önümde tutarak. "Gerçek, Yargıç. Zaten biliyorum. Sadece duymak istiyorum."

Nefes alış verişi zorlaşıyor, ağlaması daha da şiddetleniyor. Çaba gerektiriyor ama sonunda tekrar konuşuyor.

"Biz sadece sizin o kadınlarla aynı acıyı hissetmenizi istedik çünkü siz ikiniz onu savunmaktan vazgeçmediniz!"

O tanıdık soğukluk üzerime çöküyor ve yavaşça ayağa kalkıp, bıçaklı çılgın bir orospu olduğumu öğrendiği için korkudan titreyen

Murdock'a doğru ilerliyorum. Kyle'ın vücudundaki tüm eti soyan kişinin ben olmamın şu anda sinirlerini altüst ettiğinden eminim.

Plak atlamaya başlıyor, şarkı bitiyor ve ben de Murdock'ın gövdesini hiçbir uyarıda bulunmadan bıçakla keserken o sinir bozucu sesin devam etmesine izin veriyorum. Yaradan kan sızıyor ve kırmızı tüyler bronz tişörtün üzerinde giderek büyüyor.

Hakim çığlık atıyor, Murdock da bağırıyor, ben de Murdock'ın karnına tam isabetle vurarak bir kez daha kesiyorum ve bu sefer kesik derin. İçindeki her şey dışarı dökülüyor, bağırsaklar vücudundan kıvrılmayan bir iplik yumağı gibi yuvarlanıyor.

Hareket etmeyi bırakıyor, neredeyse anında ölüyor ve ben de midesindekileri farklı bir şekilde dökerken tekrar yargıcın karşısına çıkıyorum.

Kusarken arkasından yaklaşıyorum, mücadele etmemesini hayal kırıklığı yaratıyor. Uzun zamandır korktuğum adamlar bunlar mıydı? Çocuğunu ve karısını döven ama bana tek bir yumruk bile indiremeyen biri mi? Cenin pozisyonunda yerde ağlayıp, kötü bir rüya gibi kaybolmam için dua eden biri mi, hayatı için savaşmak yerine?

Çıkarmak yerine, bıçağı boğazına saplıyorum, bu öldürmelerde hiçbir heyecan bulmuyorum. Kan odanın dört bir yanına fışkırıyor ve diğer tüm sesler boğazındaki kesikten geçmeye çalışırken, dudaklarından sadece acı dolu homurtular çıkıyor.

Onu şık takım elbisesiyle orada bırakıp, odasının halı kaplı zeminiyle birlikte kırmızıya boyanmasına izin veriyorum. Bıçağımı temizledikten sonra tekrar botuma koyuyorum, ama diğer bıçağımı yargıcın resminin içine saplanmış halde bırakıyorum.

Sonra yanımda getirdiğim boya fırçasını çıkarıp kana batırıyorum. Bu sefer duvar boyamak yerine bir mesaj bırakıyorum.

Kalbimi kıran adama bir mesaj.

Hiç sevmemem gereken adama bir mesaj.

Tamamen çocukça bir şey ama kendimi tutamıyorum.

Ayrıldığımda, kanları neredeyse tamamen çekilmiş oluyor ve kırmızı tonlarında lekelenmiş bir şekilde dışarı çıkıyorum, ama kimse fark etmiyor. En azından o korkunç derecede büyük çizmeleri giydim, ama neden uğraştığımı bilmiyorum.

Sonunda Logan beni ifşa edecek.

Eve dönerken kendimi acilen duşa ihtiyacım varken buluyorum. Garaj yolunda gümüş renkli bir sedan var ve kaşlarım çatılıyor. Hadley, FBI'ın verdiği SUV'yi kullanıyor. Belki de GPS geçmişine bakmalarını engellemek için başka bir araba almıştır.

Kapıyı yavaşça açarken temkinli bir şekilde bir bıçak çıkarıyorum. Tüm ışıklar kapalı ve monitörlerin hiçbiri çalışmıyor.

Sessizce eve giriyorum, kapıyı gizlice kapatıyorum ve ürkütücü sessizliğin içinden dikkatlice ilerliyorum. Arka odadan boğuk bir ses geliyor, acıya benzer bir ses ve ardından gelen yüksek sesli bir homurtu.

Hiç tereddüt etmeden Jake'in odasının kapısını tekmeleyerek açtım, hemen ışığı yaktım, bıçağı havaya kaldırdım ve... donakaldım.

Jake küfrediyor, Hadley çıplak göğüslerini elleriyle kapatırken çığlık atıyor ve ben de şaşkınlıktan ağzımı birkaç kez açıp kapatıyorum.

"Ne oluyor?" diye sordu Jake, sanki aklımı kaçıran benmişim gibi.

"Ne oluyor yahu?" diye karşılık verdim.

Nadiren şaşırırım. Genellikle sürprizlerden nefret ederim. Bu sefer... Bu beklenmedik küçük olay hakkında ne hissettiğimden pek emin değilim.

Hadley, başını Jake'in göğsüne yaslarken inliyor ve Jake kalçalarını kavrayıp onu altına alıyor. "Kapıyı kapat," diyor omzunun üzerinden.

Ve aman Tanrım! Kalçaları hareket etmeye başladı.

Çenemi yerden kaldırıp bitirmemi bile bekleyemiyor mu?

Kapıyı çarparak kapattım ve geçici odama doğru sendeleye sendeleye yürüdüm. Her yerim kan içindeydi. Balodan sonra Carrie gibi görünmem gerekiyordu ama ikisi de benim için sevişmeyi bırakma gereği duymadı.

Aklıma ilk gelen Logan'ı aramak oldu.

İkinci düşüncem ise, bir daha asla onunla konuşamayacağımı düşünürsek, bunun ne kadar aptalca olduğuydu.

Üçüncü düşüncem şu oldu... Gerçekten bir içkiye ihtiyacım var.

Duşa, kıyafetlerim ve her şeyim varken giriyorum ve soğuk suyun altında soyunmaya başlıyorum. Soğuktan irkilmiyorum bile ama sonunda geldiğinde sıcaklığın içinde eriyorum. Kanı ve ölümü yıkarken, kıyafetlerim ayaklarımın dibinde bir su birikintisinde duruyor, kendimi delilikten arındırıp ferahlatıyorum.

İşimin bitmesine yakın banyo kapısının açıldığını duyuyorum.

"Kapımı tekmeleyip öldürmeye hazır olman için bir sebep var mı?" diye sordu Jake duş perdesinin diğer tarafından.

"Duşta birini öldürmeliydim," diye gelişigüzel bir şekilde söylüyorum. "Tıpkı korku filmlerinde katilin her zaman gizlice yaklaşıp bıçağı perdeyi deldiği gibi. O zaman su kırmızı akar."

"Güzel. Ve evet, aynı filmlerin hepsini izledim Lana. Marcus'la bana işkence ettiğin bir şeydi çünkü onlardan nefret ediyorduk ve sen onları tek başına izlemeyi reddediyordun."

"Korkmuştum," dedim sessizce. "Artık onları tek başıma izleyebilirim."

Derin bir nefes verdi. "Lütfen soruma cevap ver. Orada neler oldu?"

Gözlerimi devirip başımı duştan çıkarıp ona dik dik baktım. "Zevk gibi gelmeyen sesler duydum -ki bu gerçekten de yeteneklerin hakkında bir şeyler söylemeli- bu yüzden hayatını kurtarmak için içeri daldım. Penisini vajinasında tutsak eden bir lezbiyenden. Ne oluyor Jake?"

Dudakları seğirdi. "Uslu uslu oynamamı söylemiştin."

"Ben o sözleri söylemedim. Peki 'iyi davran' ifadesi onu çıplak becermek anlamına nasıl geliyor?"

Omuz silkti. "Havalı. Benim gibi bir hacker, ama benim kadar iyi değil çünkü yakalandı."

"Çocuktum!" diye bağırdığını duydum Hadley'in, kulak misafiri olduğunu itiraf ederek.

Gülümsememeye çalışıyorum. "Peki sen lezbiyen değil misin?" diye soruyorum.

Banyoya girer, saçları vahşi bir kızıllığa bürünmüştür. Kıyafetleri tam olarak doğru değildir, sanki aceleyle giyinmiş gibi.

"Sana öyle olmadığımı söylemiştim. Kadınlardan hoşlanıyorum ama uzun zamandır erkeklerden soğudum. Ferguson'u öldürdüğünden beri... huzursuzluğum biraz azaldı. Bu gece Jake'le tanıştım, onun da benimle aynı olduğunu biliyordum ve... sonunda ne olduğunu biliyorsun."

"Yargıç ve yardımcısını yıkadıktan sonra bunu konuşabilir miyiz?" diye kuru bir şekilde sordum.

Jake yüzünü buruşturuyor, gözleri ihtiyatla Hadley'e kayıyor ama Hadley sadece omuz silkiyor. "Ne üzerinde çalıştığımı gördün. Senin ne yaptığını görmem adil olur."

Normal şartlarda gülerdim ama henüz o kadar yumuşamadım.

Jake ise onun bu rahat tepkisine rahatlamış gibi görünerek kendi kendine kıkırdadı.

"Sonra. Ne oldu? Bizi neden takip ettin? Ve daha da önemlisi, bizi nasıl buldun?"

Bakışlarını Jake'e çevirdi. "Sandığı kadar iyi değilmiş."

Kadın ona tatlı bir şekilde gülümsüyor, ima ettiği şey açıkça belli oluyor ve adam ona meydan okuyan bir kaşını kaldırıyor.

"Pekala o zaman. Jake, başka kimsenin bizi onun bulduğu gibi bulmasını engelle."

Hadley elini salladı. "Alan'dan çok daha iyiyim ve seni takip edebilecek tek kişi o. Seni benim bulduğum gibi bulması imkansız."

Telefonu çalıyor ve kontrol ediyor. Hemen kaşları çatılıyor.

"Ne?" diye sordu Jake, telefonuna bakarak.

Ondan saklamasını bekliyordum ama o, bunun yerine ona uzattı. "Sanırım bir fırça ödünç almam gerek," dedi bana. "Ve biraz da kıyafet. Şuradaki Thor pantolonumu yırttı ve şimdi fermuarı da yok. Gömleğimde de bir şey var. Ne olduğunu tahmin etme zahmetinden sizi kurtaracağım."

Elimi ona doğru sallayarak homurdandım. "İhtiyacın olanı al. Ama umarım kırmızı sana yakışır."

Kızıl saçlarını savurmadan önce küfrediyor. "Kırmızı, benim yakıştıramadığım tek renk. Her tonu bununla uyuşmuyor. Siyah kapüşonlu falan bir şey giydiğini sanıyordum."

"Siyah kapüşonlularım ölüm tişörtleri ve muhtemelen üzerlerinde kan izleri var. Onları giymek iyi bir fikir değil."

Dönüp dışarı çıkıyor, giderken Jake'in elinden telefonunu geri alıyor. Ona sorgulayıcı gözlerle bakıyorum.

"Hakimi ve vekili zaten bulmuşlar."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Güzel. Şimdi asıl eğlence başlıyor."

Bölüm 5

Sahte yüz, sahte kalbin bildiğini gizlemeli.
—William Shakespeare

LOGAN

"Ne biliyoruz?" diye sordum Leonard'a, eldiveni çıkarırken.

"Şerifin bizi buradan çıkarmaya çalışması dışında mı? Pek bir şey değil."

Johnson odanın öbür ucundan bana baktı, bakışlarında saf bir nefret vardı. Onu görmezden geldim.

Kendisine karşı somut deliller bulmaya yakın olduğumu biliyor. Bu sadece zaman meselesi.

"Sanırım o mesaj sanaydı," diye fısıldadı Leonard, gözlerim Şerif Yardımcısı Murdock'un kanlı kalıntılarından ayrılırken.

Gözlerim onun işaret ettiği mesaja kaydı.

Çaldılar. Yalan söylediler. Masum bir ailenin ruhları karşılığında şeytanla barış yaptılar. Ama sen bana canavar diyorsun.

Siktir git. <3

Sonundaki küçük kalp kesinlikle Lana'nın bana bıraktığı bir imza. Anlaşılan artık bu cinayetleri kişiselleştirecek, hatta adımı kullanmadan bana hitap edecek.

"Onu susturdum, şimdi o da konuşabiliyor," diyorum sessizce.

Leonard etrafına bakınıyor, kimsenin duyabilecek kadar yakın olmadığından emin oluyor.

"Bu tam anlamıyla bir 'siktir git' mesajı. Öfke ya da bize yönelik bir tehdit değil. Sadece gerçek bir eski sevgili gibi konuşuyor. İnsanlar hesaplayabilir."

"Burada kimse Lana'yla ayrıldığımızı bilmiyor. Diğerlerine, güvenli olmadığına ikna ettiğim için eve döndüğünü söyledim."

"İnsanlar onu kasabada görünce ne oluyor?"

Yargıç Thomas'ın boynundaki hasarı inceleyerek arkama yaslandım. Oğlunun bugün şehre dönmesi ve Lana'nın bu gece babasını öldürmeye karar vermesinin bir tesadüf olduğundan şüpheliyim.

"Görülmeyecek," diyorum dalgın dalgın. "Dev Thomas o gece oradaydı ve daha önce bizimle konuştuğunda kurtulduğundan emin görünüyordu. Sanırım bugün şehre geldiğinde onu ziyaret etti."

"Neden?"

"Neden burada olduğunu görmek için."

Şaşkın görünüyor ama herkesin önünde konuşmak istemiyorum.

"Seni buna dahil etmemeli ve seni buna zorlamamalıyım-"

"Beni hiçbir şeye zorlamıyorsun," dedi Leonard iç çekerek. "Dediğim gibi, neden yaptığını anlıyorum. Bu kasaba yıllardır insanları öldürüp işkence ediyor ve o gelene kadar kimse bunu umursamıyordu bile."

Başka bir şey söylemeye başlıyorum ama Donny yanıma gelip özel konuşmamızı susturuyor.

"Yani şüphelimiz Voltaire'den alıntı yapıp, kalpli kaba bir "siktir git" mesajı bırakmaya mı başlıyor? Belki de kadın olduğu konusunda

haklıydın, ama kalp imzası bırakacaksan neden erkeklerin bot izleriyle uğraşasın ki?"

Lisa yanımıza geldiğinde "Bu mesaj, kız arkadaşın kadar önemsiz," diyor.

Leonard nefes nefese kalıyor ama ben sakinliğimi koruyorum.

"Onu kıskandırmaya çalışan o küçük kız diyor," diye duyurdu Hadley içeri girerken, benimle göz temasından kaçınarak elindeki kitiyle çömelerek numune almaya başladı.

Gözlerim onu tarıyor, üzerinde bıraktığından farklı kıyafetler olduğunu görüyorum. Özellikle dikkatimi çeken şey, kırmızı bir gömlek giymiş olması.

Yıllar içinde, kızıl saçlarının gardırobunu kısıtladığı konusunda defalarca şikayet ettiğini duydum. Asla kırmızı giymez.

Ama bunu yapan birini tanıyorum.

"Saçıma sakız tükürdü," diye tısladı Lisa.

"Ne zaman?" diye soruyorum, bunun yakın zamanda olmasını umuyorum ama aynı zamanda yakın zamanda olmamasını da umuyorum.

"İkinizi de yanlışlıkla bastıktan sonra," diye mırıldandı Lisa, yanakları kızararak.

"Ve onu kışkırttın," dedi Hadley çömeldiği yerden, başını kaldırmaya bile zahmet etmeden. "İki kere. Sana tokat atardım. Lana daha az belirgin bir yaklaşım tercih etti."

Hadley ve Lisa tartışırken Leonard kolumu çekiştirip beni dışarı çıkarıyor. Adliye binasının dışına çıkar çıkmaz etrafına bakınıyor, kimsenin duymadığından emin oluyor.

"Elise'i bir davaya yardım etmesi için New York'a çağırdılar."

"Biliyorum. Sana söyleyen bendim. Elise de gönüllü olarak gitti çünkü fiziksel olarak hâlâ yüzde yüz hazır değildi ve başka kimsenin çekilmediğinden emin olmak istiyordu."

"Craig'i başka bir şey için geri çağırdılar."

Başımı sallıyorum.

"Bizi buradan tamamen çıkarmaları an meselesi, tek tek bile olsa."

"Denerler," diyorum omuz silkerek. "Ama herhangi bir suçlama olmadığı sürece, müdürün bizi tamamen ikna edecek gücü yok."

Leonard adliye binasının arkasındaki ormana bakıyor.

"Lisa'yı kolayca öldürebilirdi."

Kaşlarım saç çizgime değiyor.

"Ne?"

Bana baktı. "Seni çok koruyor, hatta seni güvende tutmak için öldürüyor. Ama Lisa onu sürekli kışkırtıyor ve saçına sakız mı tükürüyor?" diye sordu, dudakları seğirerek.

"Hala gerçeklikle sıkı bir bağı var."

Geriye yaslandı, bakışları yine düşünceli bir hal aldı. "Demek Dev Thomas'ın geri dönmesi Yargıç Thomas'ın ölümüne sebep oldu. Neden aynı anda iki kişiyle ilgilensin ki? Bu riskli. Murdock'ın bu gece de ölmesini gerektirecek kadar önemli olan neydi?"

Ben daha cevap veremeden Hadley yanımıza gelip bize baktı. "Burada."

Bize kanlı bir dosya uzatıyor, ben de eldivenlerimi tekrar giyerken başımı eğiyorum.

Açıyorum, dosyalara bakıyorum. Neye baktığımı anlamam bir saniye sürüyor.

"Bunlar Murdock'un sekiz yaşındaki kızının tıbbi kayıtları. Bileği iki kez kırılmış ve şu anki zayıflığı nedeniyle spor bile yapamıyor. Yıllar içinde kaburgaları da dahil olmak üzere başka kemikleri de kırılmış. Karısının dosyası otuz kat daha kötü görünüyor, ya da en azından bahse girerim. Burada değil, ama eminim sizin için açabilirim," diyor Hadley kesin bir dille.

"Kızının çizelgeleri neden burada olsun ki?" diye sordu Leonard, benimle birlikte bakarak.

"Çünkü biri senin bunu görmeni istedi," diyor Hadley belirsiz bir şekilde.

Dosyayı kapatıp Leonard'a uzatırken derin bir nefes verdim.

Hadley uzaklaşırken dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtışla hızla gözden geçiriyor.

"Çocuğunu dövüyor muydu?" diye sordu Leonard, sesinde bir gerginlikle.

"Diğer tüm milletvekillerinin ve şerifin bunu bildiğine ne kadar bahse girersin?" diye sordum.

"Şerif ona ulaşmadan önce Murdock'un dul eşiyle konuşmamız gerek," dedim sessizce, iki polis memuru dışarı çıkarken, yanlarından geçerken bize bakıyorlardı.

"Collins bütün bunlar hakkında ne diyor?" diye soruyor Leonard, ben de Hadley'e ne yaptığımızı ve sessiz kalmasını söylediğim kısa bir mesaj atarken.

Collins hâlâ fiziksel kanıtlara ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Johnson, beni öldürmeye çalışan memurlardan birinin düzenbaz bir polis olduğu konusunda şerifi destekledi. Şu anda, alt komite veya senato Johnson ve müdürün eylemleri hakkında bir toplantı yapmadığı için siyaset yapmak zorunda kalıyor.

Beni SUV'a kadar takip ediyor, ikimiz de yerel kolluk kuvvetlerinin dikkatini çekmemeye çalışıyoruz.

Leonard kuru bir şekilde, "Bu birime katıldım çünkü seri katillerle asla siyaset yapılmayacağını düşünüyordum," diyor.

"Sanırım sen de bir davada tehlikeye gireceğini hiç düşünmemiştin," diye belirttim.

Arabayı çalıştırdığımda alaycı bir şekilde homurdandı.

"Bir seri katille aşık olacağınızı hiç düşünmemişsinizdir herhalde."

Yüzümü buruşturuyorum, o da başını sallıyor. "Doğru. Özür dilerim. Çok erken. Hâlâ tüm bunları anlamaya çalışıyorum ve ağzımdan tuhaf espriler dökülüyor."

"Hadi gidip Murdock'un dul eşini görelim," diye homurdandım.

Bölüm 6

Hafıza yanıltıcıdır çünkü bugün yaşanan olaylarla renklenir.
—Albert Einstein

LANA

Gözlerim, kızı Alyssa'nın etrafına kollarını dolayan Cheyenne Murdock'ta. Alyssa ağlıyor, ama Cheyenne gözlerini kapatıp rahat bir nefes aldığında sanki on yaşındaymış gibi görünüyor.

Ya da belki de bir babayı öldürdüğüm için içimde en ufak bir suçluluk duygusu olup olmadığını görmek için görmek istediğimi görüyorum. Tacizci bir koca ve baba.

Saçlarım hâlâ nemli, çıkmadan önce kurutmaya vakit ayırmadığımı düşünürsek. Cesetleri buldukları anda ne olacağını biliyordum.

Pencereden dışarıyı izliyorum, bir şeylerin olmasını bekliyorum. Birisi onu susturmaya çalışacak ve Logan'ın ihtiyacı olan bir şeye sahip.

Murdock hasta bir herifti, ama aynı zamanda zekiydi de. Görevlendirildiği gibi tüm fiziksel delilleri yakmanın aptalca olduğunu biliyordu. Ayrıca, şerifin babama yaptığı gibi ona da saldırmaya karar vermesi ihtimaline karşı, onları saklamanın, güvende tutmanın akıllıca olacağını da biliyordu.

Babamın adı, Cannon'ın kötü tarafına düşmemem gerektiği konusunda bir uyarı niteliğindeydi.

Bu kasabayı, benimki gibi bir aileyi yok ettiğinizde neler olacağını gösteren bir ibret hikayesine dönüştüreceğim.

Ama korku salmak için merhamet de göstermem gerekiyor. Kendi haklarında mağdur olanlara merhamet. Zayıf olmaktan ve susturulmaktan yorulanlara merhamet.

Onu almaya gelecekler. Şüphesiz Murdock bir ara delil biriktirme konusunda ağzından laflar dökülmüştür. Karısı bunun varlığından haberdar olmayabilir. Ama diğer bazı milletvekilleri -hepsi olmasa da- haberdar olurdu.

Sanki haklı olduğumu kanıtlamak istercesine, uzakta farların yandığını, arabanın stop ettiğini ve caddede ışıkların söndürüldüğünü görüyorum.

Evin arkasındaki ağacın tepesindeki tünekte oturuyorum, karanlığın gölgelerine gizlenmiş halde.

Sanırım bu gece iki kere duş alacağım.

İki silüet eve doğru hareket ediyor, ben de ağacımdan aşağı atlayıp gizlice kilitli olmayan arka kapıdan içeri giriyorum.

"Banyonuz hazır," dediğini duyuyorum Cheyenne'in kızına, mutfağa girip panjurların gizlediği pencereleri kontrol ederken. Sadece arka taraf görünüyordu. Adamlar önden geliyor ama birinin arkadan sızmasına hazırlıklı olmam gerekiyor.

"Tamam," diyor çocuk güçsüz bir sesle ve ben de kalbimdeki sancıyı görmezden gelip doğru şeyi yaptığımı kendime hatırlatıyorum.

Çocuk merdivenlerden yukarı çıkar çıkmaz oturma odasına girip arkadan görünmeyeceğim bir yer bulup Cheyenne'in merhum kocasının resmini kaldırışını izliyorum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Cehennemde çürü, aptal herif. Bakalım şeytan sana dokunmana izin verecek mi, yoksa kendi ilacının tadına mı bakacak?"

Benim dudaklarımda da karanlık bir gülümseme beliriyor.

"Şeytanın Greg'le oynamaktan hoşlanacağından eminim," diye mırıldandım.

Başını çevirip beni gördüğünde sendeledi, gözleri kocaman açıldı ve panikledi.

"Sen kimsin?"

"Hayatını kurtarmak üzere olan biri. İki adam geliyor. Biri önden, biri arkadan gelecek," diyorum sesimi alçak tutarak. "Murdock'un bazı kanıtları sakladığını biliyorlar."

Solgunlaşıyor, başımı sallıyorum. "Seni bu gece bir kez kurtardım; bu ikinci olacak. Bana borçlu olacaksın, Cheyenne."

Dudakları titriyor ama konuşamadan kapı önden tekmeleniyor ve çığlık atarak silahın namlusunu kendine doğru çekiyor. Silahın ucunda susturucu var çünkü bu adamlar öldürmeye gelmiş, oyun oynamaya değil.

İlk atış yapılmadan önce odanın karşısına fırlayıp adamın bileğini tutup geriye doğru büküyorum. Bu adamı tanımıyorum. Sanırım şerif, burnunu temiz tutmak için bu işi dışarıdan yaptırmış.

Avucumun topuğuyla burnuna vurduğumda çığlık atıyor. Kan fışkırıyor ve ben dönerek onu etkisiz hale getiriyorum. Tam yanımdaki bıçağımı kaptığım anda arkamdan bir tık sesi duyuyorum.

"Sen kimsin yahu?" diye soruyor bir adam sesi.

Herkes adımı istiyor. Bir yerlerde bir Rumpelstiltskin esprisi var.

Yine tanımadığım biri. Duvardaki resim camının yansımasından belli belirsiz bir görüntüsünü yakalayabiliyorum.

Kavga ettiğim adam kırık burnunu tutarak bana küçümseyen gözlerle bakıyordu.

"Kimin umurunda? O kaltağı öldürün," diye hırladı kanayan.

"Artık adımın pek bir önemi yok. Ama bir zamanlar insanlar bana Victoria Evans derlerdi."

Ben onları tanımıyor olabilirim ama duyulan nefes seslerinden ve kanayan gözlerindeki şaşkınlıktan anladığım kadarıyla onlar beni tanıyorlar.

"Duymamışsanız söyleyeyim... Ben kolay kolay ölmem."

Tam bir atış yapılırken dönüyorum, sesi kulaklarıma ulaşmıyor. Merminin sıcaklığını yanağımı sıyırıp zar zor yaktığını hissediyorum. Tek bir hızlı hareketle bıçağı arkamdaki adamın boğazına saplayıp silahını alıyorum ve bakmama bile gerek kalmadan iki kez ateş ediyorum.

Arkamdan acı dolu bir çığlık duyuyorum, asıl adamın artık bir yığın halinde olduğunu biliyorum, önümdeki adam ise kendi kanında boğuluyor. Bıçak hâlâ boğazında korkunç bir sanat eseri gibi saplı.

Sonunda bıçağımı çekip başımı çevirdiğimde, iki kurşunun doğrudan diğer adamın göğsüne isabet ettiğini gördüm.

Omuzlarımı silkerdim ama bu biraz küstahça görünüyor.

"Onları tanıyor musun?" diye soruyorum, köşeyi tırmalayan ve şiddetle titreyen Cheyenne'e.

"Evet," diye hırıltılı bir sesle konuşuyor, dudakları titriyor. "Durham kardeşler," diyor biraz daha yüksek sesle, dengesiz bacaklarının üzerinde durmaya çalışarak. "Şerifle poker oynuyorlar ve... bazen yardımcılarının karışmasını istemediği işlerle ilgileniyorlar."

"Sanırım benden sonra geldiler," diye düşündüm, ikisinin de yavaş yavaş ölmesini izlerken.

Ayrıca kasabaya olan ilgimi de kırmayı başardılar. Sürprizlerden gerçekten nefret ederim.

"Evet," diyor, sesi yine titriyor. "Sen... Gerçekten Victoria mısın?"

Ses tonu saygılı, kısık ve biraz da korku dolu. Etrafımdaki kanlı karmaşaya bakıp Alyssa'nın yukarıda kalmasını umuyorum.

Cevap vermek yerine, "Kızınız güvende mi?" diye sordum, Cheyenne'e bakarak.

Çekingen bir şekilde başını sallıyor. "Alyssa?" diye sesleniyor.

Çocuk cevap vermeyince Cheyenne yanımdan koşarak merdivenlerden yukarı çıkıyor. Kanlar içindeyim, Jason Vorhees kadar korkutucu görünüyorum, bu yüzden burada kalıp dinliyorum ve çocuğu gereksiz kabuslardan kurtarmaya karar veriyorum.

Birkaç dakika sonra Cheyenne omuzlarını gevşeterek aşağı iniyor. "Banyo yaparken suyun altına girmeyi seviyor. Hiçbir şey duymadı." Önce bana, sonra ayaklarımın dibindeki adamlara bakıyor. "Sendin, değil mi? O zamandan beri... bütün o adamları öldüren kişi?"

Boğazındaki düğümü yok etmek için yutkunuyor, ben de başımı yana yatırıyorum.

"Greg'i öldüren mi?" diye devam ediyor sesi kesilerek.

"Çocuk tacizcisini, katili ve genel olarak şiddet yanlısı, sadist bir adamı öldüren kişi," diye düzeltiyorum, onu merakla incelerken.

Saçlarını eliyle düzeltiyor, gözlerini bir daha oturma odasındaki kanlı karmaşaya çevirmemek için elinden geleni yapıyor.

"Bütün bunların korkunç bir şehir efsanesi olduğunu, şerif ve Kyle'ı daha da dokunulmaz göstermek için yapılmış bir şey olduğunu düşünmüştüm. Sen gittikten sonra şehre geldim ve neredeyse hiçbir şey hakkında fısıltı duymadım. Sonra bir gece Greg sarhoş oldu. Bana ilk kez vurmuştu. Her zaman onunla kızımın arasına girerdim ama gidemezdim. Bana izin vermedi; şerifin beni avlamasına yardım edeceğini, beni öldürüp Alyssa'yı götüreceğini söyledi."

Hıçkırığını bastırıp başını salladı. "Ölmesini istiyordum. Hatta Greg'in Cannon'ın o aşağılık herife yardım edeceği yönündeki tehditlerinin bir blöf olmasını umarak şerife bile gittim. Ama değillerdi. Şerif söyleyeceklerimi dinledi, sonra Greg'i tam önümde çağırdı. Ceza olarak kırık bir çeneyle uğraştım. İşte o zaman bana şerifi hizaya sokmak için gereken tüm kanıtlara sahip olduğunu ve bir daha kaçmaya veya yardım istemeye kalkarsam kızımızın önünde boğazımı keseceğini söyledi."

Keşke Greg için daha erken gelseydim.

Şaşırtıcı olan, karısının da bu kanıtlardan haberdar olmasıdır.

"Bir kasası var. İçinde ne olduğunu hiç görmedim ama şifreyi en sevdiği ayakkabılarında sakladığını biliyorum. Rakamlarla arası her zaman kötü olduğundan, şifreyi yazmak zorunda kalmış. Ben sana getiririm."

Önüne geçiyorum ve sendeleyerek geri çekiliyor. "Bunu federal ajanlara sakla. Daha doğrusu SSA Bennett'e. Johnson'a verme."

Dikkatimi çeken başka ışıklar da var ve pencereden dışarı bakıp, yolun hemen aşağısında terk edilmiş bir arabanın yanında duran bir SUV gördüğümde derin bir nefes alıyorum. Logan ışıkların önünden geçiyor ve midem takla atıyor. Kahretsin!

Telefonumu kaldırıyorum ve bilmediğim bir mesajın geldiğini gördüğümde küfür ediyorum.

HADLEY: Logan dul kadının evine gidiyor. Yani vekilin dul eşine. Hakimin değil.

Jake'in ona benim tek kullanımlık telefon numaramı verdiği belliydi.

Telefonumu kaldırdım ve geriye dönüp baktığımda Cheyenne'in solgun ve titrek olduğunu gördüm.

"Onlar kim?"

"İyi adamlar. Kanıtları onlara vereceksin."

"Ama korkmuş görünüyorsun. İyi adamlarsa neden korkuyorsun?" diye sordu.

Önce kanlı halime, sonra da yerde yatan ölü adamlara işaret ediyorum. Üzerinde tek bir kan lekesi bile yok.

"Ben iyi bir adam değilim," diye hatırlatıyorum ona, sanki bunu duyduğunda rahatlamış gibi nefes veriyor.

Ne çarpık bir kasaba...

Masadan bir kağıt alıp olabildiğince hızlı bir şekilde adresi karalıyorum, Logan eve gelmeden buradan çıkmaya çalışıyorum.

"Seni şehir dışına kadar eşlik etmesini sağla. Beni hiç görmediğini, sadece gürültüyü duyduğun için burada olduğumu bildiğini söyle. Bütün yol boyunca kızınla banyodaydın, tamam mı?" diye sordum, kanlı ellerimle ona dokunmamaya dikkat ederek.

Başını sallıyor, boğazı gerginlikten titriyor.

Kâğıdı ona uzatıyorum.

"Ailenin veya arkadaşlarının olabileceği hiçbir yere gidemezsin. Seni takip ederler. Cep telefonunu bırak. Bu eve git. Connecticut'taki evim ve Olivia adında bir kadın orada yaşıyor. İhtiyacın olan her şeyi değiştirmen için sana para verecek."

Kâğıtlara bakarken gözleri sulanıyor.

"Bunu benim için neden yaptın?"

Gözlerinin tekrar yukarı kalktığını görüyorum. "Bunu senin için yaptığımdan daha çok çocuğun için yapıyorum. Bu kasaba, çocuğun olup olmamasını umursamıyor. Sadece seni değil, bu gece onu da

öldürmeyi planladılar. Bunu aklında tut. Ve kanıtlar, kasası kadar bariz bir yerde olmayacak. Her gün gittiği bir yeri düşün. Paranoyak olurdu, kasanın hâlâ orada olduğundan emin olmak için sürekli kontrol ederdi ama bunu senin önünde yapmayacak kadar da dikkatli olurdu."

Tekrar pencereden dışarı bakıyorum ve küfür ediyorum, SUV'nin bu tarafa doğru hareket ettiğini görünce hemen perdeyi indiriyorum.

Düşüncelere dalmış gibi görünüyor, sonra sonunda gözleri kocaman açılıyor. "Nerede olduğunu biliyorum."

"Güzel. Seni oraya kadar eşlik etmesini sağla, al ve sonra git. Şerif geri çekildiğini haber alırsa diye, kasabadan seni takip etmesini sağla. Ve benzin almak veya başka bir şey için kesinlikle mecbur kalana kadar araba kullanmayı bırakma."

Başını şiddetle sallıyor, sanki hayatın bir anekdotuymuş gibi kağıdı sıkıca tutuyor. Ön kapı, daha önce tekmelendiği için hâlâ açık, bu yüzden yaklaşan ayak seslerini duyduğumda arkaya koşmakla oyalanmıyorum.

Ama tam arkaya ulaştığımda, pencereden kapıda parlayan sarı saçlarını görüyorum. Gözleri yere dönük, bu yüzden çizgi filmvari duruşumu görmüyor. İçimden küfürler savurarak geri dönüp süpürge dolabına dalıyorum, bu kadar pervasız davrandığım için kendimden nefret ediyorum.

Lütfen kan izi kalmasın. Lütfen kan izi kalmasın.

Yalnız olmayacağını bilmeliydim.

Tam kapıyı sessizce kapatacağım sırada, arka kapının hiç çalmadan açıldığını duyuyorum.

Göremiyorum, sadece dinliyorum.

"Logan, cesetlerimiz var," diye duyurdu Leonard'ın sesi.

Logan cevap vermiyor. Gölgesi kapının altından gelen ışık akışını kestiğinde midem ayak parmaklarıma kadar batıyor. Kapıyı açarsa bu sığ dolap beni gizleyemeyecek.

Kapı kolu dönmeye başlıyor ve nefesimi tutup kaçınılmazı bekliyorum. Onun dışında her şeyi planladım ve sular giderek bulanıklaşıyor. Beni bulursa ne yapacak? Beni vuracak mı? Beni tutuklayacak mı? Bana zarar verecek mi? Benden daha çok nefret mi edecek?

Şimdilik öğrenmeme gerek yok çünkü görünüşe göre fikrini değiştirmiş ve ayak sesleri benden uzaklaşırken kapıyı kapalı bırakmış. Tuttuğum acı dolu nefesimi dışarı veriyorum ve Cheyenne'le konuşmasını dinliyorum.

O anda uydurduğum hikâyeyi anlatıyor ve küçük kızın sesinin yukarıdan onu çağırdığını duyuyorum. "Orada kal tatlım," diyor Cheyenne kırık bir sesle. "Şu anda burada insanlarımız var."

"Hemen döneceğim," diyor Cheyenne, ben de kendimi o lanet dolaptan görünmeden çıkarmanın sihirli bir yolunu düşünmeye çalışırken.

"Haklı. Onu bu kasabadan çıkarmalıyız," diyor Leonard Logan'a.

"Kimsenin bunu yaptığımızı bilmesine izin veremeyiz, çünkü bu protokole aykırı."

İkisi de bir an sessiz kalıyor. "Onun peşine düşeceklerini biliyordu," diyor Logan sessizce.

"Evet, ve eğer o burada olmasaydı, şu anda ayaklarımızın dibinde iki farklı ceset yatıyor olacaktı," diyor Leonard, sanki beni savunuyormuş gibi.

Yani o da mı taviz vermiş?

Yanağıma dokundum ve parmak uçlarımın kurşunun sıyırdığı açıkta kalan eti yaktığını fark ettim. Bu bir iz bırakacak. Aptal herif.

Onu daha sert bıçaklamalı, acısını daha da uzatmalıydım. Bir çocuğun içeri girip dehşeti kendi gözleriyle görebilmesi olmasaydı, bunu yapardım.

"Bu ikisinin kim olduğunu bul. Eminim şerifle bir bağlantıları vardır."

"Peki dul kadının peşine neden düştün?" diye soruyor Leonard.

"Çünkü ihtiyacınız olan bir şey var," diyor Cheyenne, görünüşe göre onları tekrar içeri girmesiyle şaşırtarak. "Kızım çantasını hazırlayıp giyiniyor. Kocam düzenli olarak bodruma inerdi ve ben bunu hiç düşünmezdim. Oraya sadece birkaç dakikalığına inerdi. Aşağıda gevşek bir döşeme tahtası var ve bugüne kadar neden tamir etmediğini hiç sorgulamamıştım."

Bodruma doğru kaybolan ayak seslerini dinliyorum ve çok dikkatli bir şekilde burada birilerinin kalıp kalmadığını duymaya çalışıyorum. Bir çocuğun aşağıya inip sergilediğim katliam gösterisine girebileceğini düşünürsek, birinin burada kalması mantıklı olurdu.

Logan'ın tekrar merdivenlerden çıkarken, "Kızını görmeden arabaya götür," dediğini duydum. "Bunu da yanına al."

Sanki sonsuza kadar bu dolapta kalacakmışım gibi hissediyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Leonard.

"Seninle. Hadi gel. Şerif onlardan haber alamazsa daha fazlası gelebilir."

Giderken çıkan hışırtıyı duyunca rahatlayarak derin bir nefes verdim. Ön kapı kapandığında -kırık olduğu için elinden gelenin en iyisini yaparak- sonunda kapıda açtığım aralıktan dışarı baktım.

Etraf güvenli hale gelince arka kapıya doğru fırlıyorum ve hafif adımlarla nihayet o lanet olası evi arkamda bırakıyorum.

Ormanın derinliklerine doğru çekilirken kapıların açılıp kapanma seslerini duyuyorum, ayaklarımın altında çıtırdayan yapraklara lanet ediyorum, soğuk kanlı tenime ve saçlarıma değiyor.

İnziva yerim pek sessiz değil ama onu buradan çıkarmakla o kadar meşguller ki, fark edeceklerini sanmıyorum. Sonunda, daha önce açtığım patikayı buluyorum; yapraklar ayaklarımın altında çıtırdamayacak kadar hasarlı ve kırılmış. Adımlarımı hızlandırıyorum. Doğrudan oraya gidersem, evime kadar kanlı bir iz bırakacağım.

Etrafıma bakınıp üzerimdeki kapüşonluyu çıkarıyorum. Sonra botlarımı çıkarıp sadece çorap giymeyi tercih ediyorum. Hemen ardından pantolonumun üst katmanını çıkarıp arka cebimden bir çanta çıkarıyorum. Çantayı açıp içindeki tüm kanlı kıyafetleri içine atıyorum. Taytlarım geceden kalma bir üşüme alıyor ama aynı zamanda omurgamdan yukarı doğru yükselen bir ürperti de var.

Gözlerim etrafta dolaşıyor ama her yer sessiz. Hiçbir şey hareket etmiyor.

Neden sanki biri beni izliyormuş gibi hissediyorum?

Çantayı kapatıp kan damlamadığından emin olduktan sonra etrafıma son bir kez temkinli bir bakış attıktan sonra dönüp çoraplı ayaklarımla eve doğru koşmaya başlıyorum, dalların ve meşe palamutlarının beni engellemeye çalışmasına aldırış etmiyorum.

Acı, uzun zaman önce görmezden gelmeyi öğrendiğim bir şey.

Ama birinin beni izlediği hissini görmezden gelmek, vazgeçmesi daha zor bir duygu.

Belki paranoyaklaşıyorum ama sanmıyorum.

Tekrar dönüyorum ama hiçbir şey duymuyorum ve hareket göremiyorum.

Sonra, şimdiye kadar izlediğim her korku filminde olduğu gibi, tüylerim diken diken oluyor ve şüphesiz birinin tam arkamda olduğunu anlıyorum.

Çantayı bırakıp dönüyorum, dirseğimi kaldırıp bir yüze çarpıyorum ama bir el onu yakalıyor ve başka bir el gelip diğer kolumu yakalayınca nefesim kesiliyor. Tek bir akıcı hareketle bir ağaca itiliyorum ve sert bir vücut benimkine dayanıyor.

Ölümcül tepkimi durduran tek şey, gözlerimin içine bakan o tanıdık hüzün.

Nefesim acı verici bir hal alıyor, içimden kaçan havayı zorla dışarı atmaya çalışıyorum. Canımı acıttığı için değil, sadece onu görmek bile canımı acıttığı için.

Gözleri beni hizaya getirirken sertti ve tutuşu sıkıydı, ikimiz de istesem ondan kaçabileceğimi bilsek de. Sorun bunu ona zarar vermeden yapabilmekti.

"Tutuklanmayacağım," diyorum yumuşak bir sesle.

"Öyleyse özgür kalmak için ne gerekiyorsa yapacaksın, öyle mi?" diye soruyor, sesi gözleri kadar sert değil. Bakışlarını yüzümde gezdirip beni süzdü.

"Hayır," diye fısıldadım kısık bir sesle. "Ne gerekiyorsa yapmayacağım ama tutuklanmayacağım da."

Bakışları dudaklarımda dolaşıyor. "Şu anda kolayca kaçabilirsin, değil mi?"

Gözleri tekrar yukarı doğru fırladı ve bakışlarımı tuttu.

Konuşmuyorum. Konuşmak zorunda değilim.

Onun bu sözleri yüksek sesle duymasına gerek yok ve ben de ona yapabileceklerimin hepsini itiraf etmeye hazır değilim.

Tutuşunu gevşetmiyor ama sıkı da tutmuyor. "Leonard, Cheyenne ve Alyssa'yı şehir dışına çıkarıyor ama sen dolapta saklandığın için eminim her şeyi duymuşsundur."

Derin bir nefes alıyorum ve dudakları seğiriyor.

"O kadar uzun süredir avcısın ki, av olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğuna eminim. Ama ben seni her yerde aradım Lana. Ve sandığından çok daha iyiyim."

Hareket etmeye başlıyorum ama beni daha sıkı tutmak yerine, tutuşunu gevşetiyor ve elini yüzüme götürüyor, gözlerimi incelerken avuçlarının içine alıyor.

"Sıçtığımda senin Victoria olduğunu bilmiyordum. Asla yapmazdım __"

"Gerçekten önemli mi?" diye sordum acı acı, o lanet olası gözyaşlarının gözlerimi doldurup bulanıklaştırsa bile akmamasını umarak. "Ben hâlâ gecenin çarpık canavarıyım, sen ise ışığın içindeki dürüst kahramansın."

Bulanık görüşüme rağmen, ifadesinin yumuşadığını görebiliyorum. "Bilseydim seni becermez ve yatağımda çıplak bırakmazdım. Yani evet, çok büyük fark yaratıyor. Victoria'nın vekili olarak öldürmene sebep olan bir takıntı bozukluğundan muzdarip olduğunu sanıyordum. Victoria olmandan çok farklı, çünkü vekil katil kesinlikle psikotik bir kriz geçiriyor ve son derece dengesiz. Benim kafamda, Jacob Denver tarafından manipüle ediliyordun ve ben de bir piyon olarak kullanılıyordum."

Kalbim göğsümde acıyla çarpıyor ve neredeyse onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Jake beni manipüle etmeye asla çalışamaz ve çalışmaz. Ve sana gelince, hiçbir zaman davayla ilgili bilgi istemedim. Sen bana asıldın. Ve—"

Normalde, herkesin bildiği gibi, sürprizlerden nefret ederim. Ama Logan dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni şaşırttığında kalbim yeni bir ritimle atmaya başlıyor.

İlk başta onu hafifçe itmeye çalışıyorum ama o beni daha sert öptükçe gözyaşlarım akmaya başlıyor, elleri beni kendine doğru çekerken kısıtlayıcıdan muhtaçlığa geçiyor. Kollarımı boynuna doladım ve gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken ben de onu öpüyorum.

Beni havaya kaldırıyor, öpücüğü neredeyse beni tüketiyor ve içimde biriken her duygu ona akıyor, onu aynı anda hem güçlü hem de yıkıcı kılıyor.

Bacaklarım beline dolanıyor ve beni tekrar ağaca doğru iterek beni yutuyor, dilimin onunkiyle savaşırken her tadını ve her hareketini içine çekiyor. Öfkeli mi yoksa şehvetli mi olduğundan emin değilim ama şu anda öylece bırakamayacağımı biliyorum.

Yapmam gerektiğini bilmeme rağmen.

Yakınımızda bir şey çatırdıyor ve ikimiz de öpüşmeyi kesiyoruz, gözlerimiz koşan bir tilkiye kayıyor. Logan'a dönüp tekrar baktığımda nefesim kesiliyor, gözlerindeki, en son bu kadar yakın olduğumuzda olmayan yumuşaklığı görüyorum.

"Bilseydim seni asla böyle incitmezdim," dedi yumuşak bir sesle.

Yutkundum. "Bana fiziksel olarak zarar vermedin. Ve sekse gelince, onu durdurabilirdim. Bildiğini biliyordum. Neler olduğunu biliyordum. Sadece öfkeni hak ettiğimi bilerek seni yeterince sevdim."

İnliyor, alnını alnıma dayıyor.

"Bunu hak etmedin. Hayatımda ilk kez ne yapacağımı bilmiyorum Lana," diye fısıldadı, öyle trajik bir dürüstlükle ki içimi parçaladı.

Bir yanım onu yozlaştırmak, planladığım işkence ve katliama rağmen yaptığım şeyin doğru olanın çarpık bir versiyonu olduğunu görmesini sağlamak istiyor. Ama bunu yapmak, ruhunu çalıp benimkine katılmaya mahkûm etmek olurdu.

Başkalarına söylemediğini ve şu anda beni kendine bağladığını bilmek, gerçekçi olarak beklediğimden çok daha fazlası. Ama benimle devam etmesi, onu geri dönülmez bir şekilde benimle aynı kadere mahkûm etmek olurdu.

"Seni seviyorum," diyorum fısıltıyla, çünkü onu bu kadar çabuk geri çeviremeyecek kadar güçsüzüm.

"Seni seviyorum," diye karşılık veriyor, gözyaşlarım tekrar akmaya başlarken kalbimi tamamen eritiyor. "İşte bu yüzden senden bunu şimdi bitirmeni ve benimle gelmeni rica ediyorum," diye ekliyor, sesi titreyerek.

Böyle bir teklifin benim gibi birine neler yapabileceğini bilmiyor. Ayrılmak mı? Hemen durmak mı? Onu ödül olarak alıp gitmek mi?

Çok cazip ve şerif ve yardımcıları hâlâ hayatta olmasa, herkesin koridorlarına hâlâ karanlık gölgeler düşürmeselerdi... Yapardım. İntikamdan uzaklaşırdım. Ama hâlâ yara almış masum hayatlardan uzaklaşamam.

Tıpkı Cheyenne ve kızı gibi, onları koruması gereken bir adamın, en karanlık sırlarını gizlemek için öldürdüğü insanlar.

"Onu içeri tıkmak için yeterli kanıtımız var," diyor Logan, sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi.

Ama adalet sistemine inanıyor. Cannon gibi bir adamın ancak gömüldükten sonra öldürülebileceğini anlamıyor. Ancak o zaman

herkes kanıtlara önem verir. Çok fazla önemli ve güçlü adamın cebini dolduruyor.

Tıpkı Yönetmen McEvoy gibi.

Tıpkı SSA Johnson gibi.

Tıpkı o lanet vali gibi.

"Hemen karar verme. Hemen şimdi, sadece benimle ol ve bu gece, dünyanın geri kalanının varlığını unutalım," diye devam ediyor, dudaklarını tekrar dudaklarıma sürterek.

"Peki ya dava?" diye aptalca sordum.

Davası çözüldü. Katil onun kollarında.

Aynı şeyi düşünüyormuş gibi sırıtıyor. "Bu gece bensiz idare edebilirler. Leonard benim yerime bakar."

Yirmi dört saat içinde dört kişiyi öldürdüm bile. Sanırım etrafımızdaki dünyanın sadece bir geceliğine bile olsa yıkılmadığını varsayabilirim.

"Bu, nerede kaldığını öğrenmek için bir hile değil. Bunu sadece Hadley'i takip ederek bile yapabilirim," diye ekliyor ve dudaklarımı tekrar öpüyor.

Yazık ki onun niyetinden hiçbir zaman şüphe duymadım.

"Biliyorum," diyorum iç çekerek. Çünkü Logan Bennett, dokunulmaz olmadığımı unutturuyor bana.

Başından beri tehlikeli bir oyundu.

Artık onu da kendimle birlikte cehennemin derinliklerine sürüklememeliyim.

Bölüm 7

Kusurlu bir elmas, kusursuz bir çakıl taşından daha iyidir.
—Konfüçyüs

LANA

Logan'la içeri girdiğimde Jake'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Logan sanki beni korumaya hazırmış gibi kolunu belime doladı, sanki Jake aptalca bir şey yapacakmış gibi.

Parmaklarımı Logan'ın parmaklarıyla birleştiriyorum, Jake ise bana dik dik bakmaya devam ediyor.

"Tutuklandık mı?" diye soruyor Jake, neredeyse komik denebilecek kadar şaşkın.

Logan homurdanarak nefes veriyor ve ben de ona yaslanıyorum. "Burası tarafsız bölge. İnsan öldürmekten ve tutuklamaktan söz edilmiyor," diyor Logan sonunda. "Şu an itibarıyla bu kasabadan veya içinde neler olup bittiğinden söz edilmiyor."

Jake, dizüstü bilgisayarını kucağında tutarken kaşları hâlâ havada, birbirimize bakıyor. Etraftaki monitörlerden kasaba farklı açılardan görünüyor ve Logan her birine tek tek bakıyor.

"Bu çok şeyi açıklıyor," diyor derin bir nefes alarak. "Gerçekten de tüm kasabayı gözetim altında tutuyorsunuz. Ama henüz tek bir kamera bile göremedim."

"Davayı tartışmadığımızı sanıyordum," diyor Jake temkinli bir şekilde.

Logan burnunun kemerini sıkıyor, ben de hüzünlü bir gülümsemeyi bastırıyorum. İşine aşık ve doğası gereği meraklı. Şu anda doğru ile yanlışın en büyük savaşını veriyor; uzun zamandır karşılaşmadığım bir çatışma.

Gözlerinde gördüğüm o mücadele benim hatam.

"Bu, Jake'in birkaç yıl önce çaldığı ve kendi versiyonlarını geliştirdiği bir NSA teknolojisi," diye açıkladım.

Jake kanepeden düşecek gibi görünüyor ama sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Gözetimciler şehrin en önemli yerlerini izliyor ve biz de şerifle birlikte kalıp her hareketini izliyoruz. Ayrıca polis memurlarını da yakından takip ediyoruz. Hollis'in senin peşinde olduğunu bu sayede anladım."

Kelimeleri olabildiğince duygusuz bir şekilde söylerken ona bakmıyorum. Ama ne yazık ki sesim son cümlede çatallaşıyor ve beni ele veriyor.

Logan'ın eli yanağımı daha sıkı kavrıyor ve beni kendine çekip sıkıca sarılıyor. Kokusunu içime çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve elimden geldiğince her şeyi içime çekiyorum.

Gelecekte ne olacağını bilmiyor, çünkü tüm konuşmaları bizim gördüğümüz gibi göremiyor.

"Yani burada güvendesin, değil mi?" diye soruyor Logan, sesindeki iç ısıtan endişe ve yenilmiş bir iç çekişle birleşiyor. Kendi seçeneği daha iyi görünse de, hangi yolu seçeceğimi biliyor.

"Sadece benimle ilgili değil," diyorum, göğsünden yukarı bakarken o da aşağı bakıyor.

Düzenli nefes alıyor ama bunun zorlanarak olduğunu anlayabiliyorum.

"Sanki mesele sadece sen değilmişsin gibi," diye ekliyorum, gömleğinin önünü tutarak. "İyisin. Bunu elinden almayacağım."

Konuşmaya başlıyor, tam o sırada ön kapı açılıyor ve tam o sırada Hadley'nin içeri girdiğini görüyorum, gözleri kocaman açılmış ve Logan'a dikilmiş.

Ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor ve sonunda kilitleniyor. Sonra tekrar açılıyor. "Neler oluyor?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum," diyor Jake, kanepedeki yerinden kıpırdamadan.

Logan homurdanıyor ve elini çekiyorum. "Bir gece dinlenmek için yatak odasına gidiyoruz."

"Dört beden senin için bir gecelik izin fikri mi?" diye kuru bir şekilde sordu Hadley.

Yüzümü buruşturuyorum ama Logan beni yatak odasına kadar takip ederken hiçbir ifade takınmıyor.

Jake ve Hadley'nin biraz paniklediğini ve oturma odasında fısıltılar koptuğunu duyuyorum, ama kapıyı üzerlerine kapatıp arkama yaslanıyorum ve geçici yatak odamdaki adamı inceliyorum.

Etrafındaki her yüzeyi kaplayan çiçek desenlerine bakıyor ve bana kaşını kaldırıyor.

"Sahipleri buraya sadece yazları ve Noel'de geliyor." Kayıp cesetlerini aramak falan isterse diye. Masum insanları öldürmediğime güvenip güvenmediğini bilmiyorum.

Yatağa oturdu, ellerini birbirine kenetledi. Aynaya bir bakış atınca tüylerim diken diken oldu. Kan yüzüme sıçramış, saçlarıma yapışmıştı.

"Duş alacağım," diyorum beceriksizce.

Beyaz gömleğinin üzerinde de kan lekeleri olduğunu düşünürsek, içimi bir korku duygusunun doldurduğundan eminim.

Kanlı eski sevgili yeni bir anlam kazanıyor.

Dışarı çıktığımda itiraz etmiyor veya hiçbir şey söylemiyor, olup biten her şeyin etkisinde kalıyor.

Kendimi, bir azizi uçurumun kenarına çeken ve şimdi de onu atlamaya çağıran şeytanın avukatı gibi hissediyorum.

Sessiz adımlarla koridordaki çekmeceden notu alıyorum; kullanıp kullanmayacağımı hiç bilmediğim o notu. Oturma odası sessiz ama Jake ve Hadley'nin arka yatak odasında, akrabalık bağlarını kullandıklarından eminim.

Onları bölmek yerine notu Hadley'nin çantasına, bulunmasını istediğim ana kadar güvende olacağını bildiğim yere koyuyorum. Sonra banyoya çekilip soyunmaya başlıyorum.

Kendimden nefret etme hissim uzun zaman önce gitti, gözyaşlarım ve acımla yıkanıp gitti. Ama duşun altına girdiğimde durmayan gözyaşlarımla intikamla geri dönüyor.

Kanı silerken, bu gece ikinci kez lavabodan akan kırmızı akıntıyı izliyorum. Kendimi zor tutuyorum ki duş perdesi açılıyor ve irkilerek irkiliyorum.

Logan tamamen çıplak bir şekilde içeri giriyor, bana yaklaşırken dudaklarında o kendine özgü sırıtış beliriyor. Beni öpüp ellerini saçlarıma dolayana ve yüzümü daha iyi yutmak için yukarı kaldırana kadar rüya görüp görmediğimi merak ediyorum.

Beni kaldırırken ağzına doğru inliyorum, ellerini kıçımın altına kaydırıyor ve duşun suyu çıplak vücudunu daha da kayganlaştırıyor. Boylarımız o kadar farklı ki, beni kucaklaması her zaman öpmesini

kolaylaştırıyor, ama aynı zamanda vücutlarımızı çok daha iyi bir şekilde hizalıyor.

Öpüşmemiz çılgınca, aç ve çaresiz bir hal alıyor. İkimiz de bu gecenin birbirimizi sevmemize izin verilen son an olabileceğini biliyoruz. Gri alan, kapanıp karşıt taraflarımıza dönmeden önce yalnızca kısa bir fırsat penceresine sahip.

Ama bu mu? Vedalaşmanın doğru yolu bu. Daha önce bıraktığımız gibi değil.

Sürtünmeyi bulmaya çalışırken sırtım duvara doğru kayıyor, ama Logan benim yardımıma ihtiyaç duymadan vücudumu hareket ettirebilecek kadar güçlü.

Sertçe içeri giriyor ve ben çığlık atıyorum, yanlışlıkla onu ısırmamak için öpücüğü yarıda kesiyorum. Kalçalarını oynatmaya başlarken yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor ve beni her açıdan deli ediyor.

Parmaklarım omuzlarına gömülüp ona yapışırken, sırtım kaygan duvarda bir aşağı bir yukarı kayıyor. Logan bizi arkaya doğru yaklaştırırken su yanlarımıza çarpıyor, yüzü hâlâ tenimde, boynumun yukarısında bir iz bırakıyor, öpüyor, yalıyor ve ısırıyor.

O her şeyi tüketen, kemiklerime kadar işleyen haz duygusu içimde yayılmaya başlıyor ve ona daha sıkı sarılıyorum, ona doğru hareket ederken kan akıtmamak için dua ediyorum, o uçurumdan aşağı yuvarlanmak için çaresizce.

Aynı yoğun hisse yaklaşırken kalçaları sendeliyor ve ben çığlık atarken dudakları dudaklarımı buluyor, tüm vücudum orgazmın gücüyle titriyor. İçimde hareketsiz kalırken dudaklarından boğuk bir ses çıkıyor, gücü tükenmeye çalışırken ve vücudu gevşerken beni ayakta tutmaya çalışıyor.

Beni üzerinden kaldırırken bacaklarım tembelce yanlarından aşağı kaydı ve tekrar kendi başıma ayağa kalktığımda hafifçe sendeledim. Duşun su fışkırması altında beni tekrar desteklerken dudakları yumuşak ve saygılı bir öpücükle dudaklarımı buldu.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ve duşu sonlandırmak zorunda kalmamız için suyun soğuması gerekiyor.

"Seni bırakamam," diyor dudaklarıma doğru, suyu kapatırken.

Gözlerim onunkilerle buluşurken dudaklarım uzaklaşıyor, beni gerçekliğe bağlayan teması kaybediyorum.

Ama sonra yine onun üzerindeyim, onu tekrar öpüyorum, tutkuyla, derinden, aç bir şekilde...

Ve bana böyle bir güç verildiğinde beni mahvedecek olan duyguların saldırısını savuşturuyorum.

Seni daha fazla bekletemem, diye sessizce söylüyorum ona, yürek parçalayıcı gerçeklerle gecemizi daha fazla mahvetmeyi reddederek.

Bölüm 8

Herkese kulağını ver, ama çok azına sesini ver.
—William Shakespeare

LOGAN

Lana bana yaslanmış, başı göğsümde, parmaklarım saçlarında boş boş gezinirken. Saat sabahın üçü ve ikimiz de uyumayı düşünmedik bile.

Bunun yerine, son birkaç saatimizi sadece her şeyden konuşarak ve hiçbir şey yapmadan geçirdik. Çoğunlukla sıradan şeylerdi, birbirimize sarılmadığımız ve daha az sohbet ettiğimiz zamanlar.

Yanağında, çok yakınına isabet eden bir kurşundan kalma küçük bir sıyrık var ama kanamıyor. Bu, ona yenilmez olmadığını hatırlatıyor olmalı ama savaş yaralarının kurban yaralarından daha iyi olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

"Yani ben Plemmons'ın seni hedef alması konusunda endişelenerek tüm bu zamanı harcadım ve sen de onu senden uzak tuttuğum için bana sinirlenerek mi harcadın?" diye sordum, sohbetin yönünü değiştirmeden.

Gülümsemesini göğsümde hissediyorum ve parmaklarını karnımda gezdiriyor, oradaki çizgileri takip ediyor.

"Biraz sinirliydim ama çoğunlukla umursandığımı hissettim. Eğer onun ölmesini ve sana asla zarar vermemesini istemeseydim, tüm ilgini çok daha fazla takdir ederdim."

Göğsüme bir öpücük konduruyor, ben de tavana bakıp her şeyi anlamaya çalışırken onu daha sıkı kendime çekiyorum. Kafam karmakarışık. İçimde her yer karmakarışık.

Bugüne kadar savunduğum her şeyi sorguluyorum.

Hakim, jüri ve cellat olmak hiçbir zaman benim onayladığım bir şey olmadı. Yasallık ve gerçek adalet için mücadele ettim. FBI'da bana bir pozisyon teklif edildiğinden beri tüm dünyam bunun etrafında dönüyor.

"Bu şekilde dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

"Beni dövüşürken görmedin," diye iç çekti. "Seninle asla dövüşmem."

Ona bakarken dudaklarım seğiriyor. O da aynı anda bana bakıyor.

"Kimin daha iyi olduğunu görmek için test yapalım mı?"

Ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak sırıtışını bastırıyor. "Ajan Bennett, kıçına tekmeyi basarsam erkekliğini yitirmiş olurum. Bu yüzden endişelenme, yeterince cesur olursan kendimi tutacağım."

Gülüyorum, sesi neredeyse hüzünlü geliyor. Başını geriye yaslayıp boş daireler çizme işine devam ettiğinde, etrafımızdaki ağır havaya rağmen gülümsemesi de aynı derecede kasvetli.

"Şimdi en kötü sırların ortaya çıktığına göre, belki geçmişin hakkında biraz bilgi paylaşabilirsin," diyorum sessizce, parmakları hala göğsümdeyken yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum.

"Yaptıkları her şeyi zaten duydun. Bundan daha fazla ayrıntıya ihtiyacın var mı?" diye sert bir fısıltıyla sordu.

Yüzünü yukarı kaldırıp yanağını avuçladım. Gözlerime, dünyanın geri kalanına karşı gösterdiği aynı korkusuzlukla bakıyordu ama ben onun içinde saklı, savunmasız bir kız görüyordum; yaşadığı her şeyden sonra koruması gereken kız.

"Tüm bunlar olmadan önceki geçmişinden bahsediyordum. Bana eskiden olduğun kız hakkında bilgi verecek bir şey."

Bakışlarını kaçırıp nefesini veriyor.

"Eskiden olduğum kız öldü. Ne kadar saf ve kırılgan olduğunu bilmek, şu anda kalbini kırmaktan başka bir işe yaramayacak. Çünkü beni onun gibi hayal edeceksin. Sen hep gerçek ben oldun, Logan. Aramızdaki hiçbir şey ya da seninleyken nasıl olduğum yalan değildi. Sırrımı saklamak uğruna geçmişimin sadece küçük parçaları değiştirildi."

Bana daha da yaklaşırken onun uzaklaştığını hissedebiliyorum.

Onun kendi zihninde süzülmesine izin vermek yerine, dönüp üstüne çıkıyorum. Beni öpmeye çalışıyor ama bacaklarının arasına rahatça yerleşip dudaklarımı dudaklarından biraz uzakta tutarak geri çekiliyorum.

"Bugün bu kadar sert olman bir sebepten de o kız. Sanki hiç onunla birlikte olmamışsın gibi davranmak, gerçeklikten kopuşa bir adım daha yaklaşmaktır. Tehlikeli bir gidişat."

Gözlerini deviriyor ama dudaklarında beni şaşırtan küçük bir gülümseme beliriyor. Tahmin ettiğim gibi tepki vermemesinden asla bıkmayacağım. Ona bu kadar aşık olmamın sebeplerinden biri de onu sürekli saran gizemdi.

Bulmacanın parçaları bir araya gelmeye devam etse de, ben hâlâ ona karşı aynı derecede meraklı ve şaşkınım.

"Jake'e benziyorsun," dedi sonunda, bacakları benimkilere dolanırken parmaklarını saçlarımda gezdirerek.

"Umarım Jake bu konuşmayı yaparken bu pozisyonda olmamıştır."

Tekrar gülüyor, gözlerini deviriyor ve sonunda iç çekiyor.

"Jake sadece bir arkadaşım," diyor hemen.

"Öyle dedin."

Bu gece diğerlerinin aksine o gerçek ve yapmacık gülümsemesini sergiliyor. Nedense kıskançlığımı seviyor.

"Annem ve babam farklı ilgi alanlarına sahip, sıra dışı insanlardı. Kardeşim her zaman 'eklektik' kişilikleri olduğunu söylerdi."

O kadar ani oldu ki nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Neyse ki, hikayesine devam etmek için konuşmama ihtiyacı yok.

"Klasik müziği severlerdi ve hiçbirimizin zerre kadar müzik yeteneği olmamasından nefret ederlerdi. Ama aynı zamanda hard rock ve caz müziğini de severlerdi. Birini müzik zevkine göre yargılayabilmeniz gerekir; bu yüzden kardeşim onlara eklektik kişilik etiketini taktı."

Gülümsemesi büyüyor.

"Muhteşem bir ekiptiler. Babam, nankör bir kapıcı olarak çalışıyordu -Bogeyman'ın temizlik geçmişini bir araya getirmemin asıl sebebi de buydu- ve annem de adli tabipti. Her gün ölümle uğraşan biri için çok neşeli bir insandı ve ben de ölülerin yanında biraz fazla rahattım, çünkü sık sık beni işe götürmek zorunda kalıyordu. Sırayla yemek pişiriyor ve birlikte temizlik yapıyorlardı. Hiçbir zaman biri diğerinden daha önemli değildi."

Gözleri uzaklara dalıyor, sanki bir anıyı hatırlıyormuş gibi, ben de gözlerimi yüzünden alamadan onu izliyorum. Hiç bu kadar dingin bir ifade görmemiştim.

"Dans ederlerdi," diyor, gözleri yeniden canlanırken bakışlarımla buluşuyor ve gülümsüyor.

"Dans?"

"Her gece yattıktan sonra oturma odasında durup yavaş bir şarkı açıp dans ederlerdi." Gözleri yaşarırken boğazını temizliyor. "Annem

her zaman başını babamın göğsüne koyardı ve babam da gözlerini kapatıp onu kendine doğru tutar, müziğin ritmine göre sallanırlardı. Annem çok güzel şarkı söylerdi ve dans ederken sık sık şarkı söylerdi."

Başparmağımla yanağından süzülen bir gözyaşını siliyorum ve o da dokunarak bana doğru eğiliyor.

"Sadece dans etmelerini izlemek için gizlice dışarı çıkardım. Bazen babam beni yakalardı ama beni azarlamak yerine onlarla dans ettirirlerdi. Marcus için de aynı şey geçerliydi. Jake bile kaldığı gecelerde dans pistine davet edilirdi. O kadar mükemmel bir zamandı ki sonunda trajediyle sona erdi. İyi şeyler kötülerden daha az hüküm sürer."

Derin bir nefes veriyor ve bana gergin, daha az samimi bir gülümseme sunuyor.

"Gerçekten aşıklardı. Büyümek güzel bir şey olmalı," diyorum, devam etmesi için onu cesaretlendirmeye çalışarak.

Kıvılcımı tekrar sönüyor, bir soğukluk yüzeye çıkıyor, beni şaşırtıyor.

"Bir şeyi uzun süre görüyorsun ve onu hafife alıyorsun. Marcus ve ben, zihnimizde böyle bir aşkın sıradan, bulunması kolay ve zahmetsiz olduğuna inanıyorduk. Bizim zihnimizde, birine aşık olmak dünyadaki en basit şey olmalıydı."

Elini göğsüme bastırıyor, kalbime doğru tutuyor ve gözleri orada sabit kalıyor.

"Aşkın ne kadar karmaşık olabileceğini ya da insanların ne kadar kıskanç olabileceğini bilmiyorduk."

"Kıskanç insanlar mı?"

Gözleri yukarı kalktı ve elini kalbimden çekti. "Herkes annemle babamın sahip olduklarına imreniyordu. Babam sıradan bir hademeydi ama yakışıklıydı. Annem güzeldi ve gülümsemesi neredeyse ölmek üzere olanların hayatını kurtarabilirdi. Saflık ve sıcaklık saçıyordu. Benim tam tersimdi."

"Lindy Wheeler'la yaşayan küçük bir kızın buna itiraz edeceğinden eminim," diye hatırlattım ona.

Gözleri yine sertleşiyor ve ben de konuşmamanın iyi bir fikir olacağına karar veriyorum. Onu kendi kafasına daha da fazla sokmayacak ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Lindy acı çekti. Başkalarına nasıl teselli vereceğini biliyor. Küçük kız emin ellerde. Bunu sağladım. Tek bir iyilik beni onun beni suçladığı melek yapmaz. Ve bundan hiç rahatsız olmuyorum. Melek olmak istemiyorum. Annem gibiydim, sadece biraz daha öfkeli ve kendimi savunmaya hazırdım. Bunun dışında tıpkı onun gibiydim. Herkeste iyiyi gördüm ve biri beni yıkmaya çalıştığında bile gülümsedim. Kendimi çok güçlü ve çok zeki sanıyordum. Sorun şu ki, iyiliğin olmadığı yerde bile iyiyi gördüm.

"Kyle'la olduğu gibi mi?" diye sordum, sesim gergindi. Ona dokunduğunu bilmek bile...

"Kyle'da olduğu gibi," diye tekrarladı, sesi ifadesiz ve duygusuzdu. "Eşek olduğunu kanıtladıktan sonra bile ona güvendim. O geceye kadar içindeki saf kötülüğü hiç görmemiştim. Kardeşim de en az onun kadar saftı. İkimiz de hazırlıksız ve güçsüz bir şekilde, kaçma şansımız olmadan doğrudan o tuzağa düştük. Ve bunu hiç tahmin edemedik, çünkü insanların bu kadar acımasız olabileceğini hiç düşünmemiştik."

Kendini kontrol altında tutuyormuş gibi derin bir nefes veriyor. Konuyu fazla kurcalamıyorum ya da bir şey söylemiyorum, böylece hikâyeyi istediği gibi anlatmasına izin veriyorum.

Ama eğer detayları onun ağzından duyarsam, onun cinayet çılgınlığına ben de katılabilirim. Sadece, tüm bunlara karışan herkesi öldürmeden, onun ne yaptıklarını anlatıp da bana ne yaptıklarını duyacak kadar güçlü olduğumu sanmıyorum.

"Farklı şeyler öğrendik ve hayatta kalmayı başardığımda saflık zırhımı üzerimden attım. Kardeşime tutacağım bir söz verdim. Verebileceğimi bildiği bir söz. Şimdi sadece iyiyi, görebildiğimde görüyorum. Daha akıllıyım. Beni daha akıllı yaptılar. Ayrıca beni bugün olduğum kişi yaptılar - ölümcül ve acımasız. Bunun bir sebebi olduğuna inanmak zorundayım ve her seferinde bir başkasını benim yaşadığım olası kaderden kurtardığımda, kendimi Marcus'a biraz daha yakın hissediyorum."

Aklım başımdan gitti. Tek yapması gereken bana katılmamı istemek, ben de yanında olacağım. Bu yüzden bunu yapmadığı için minnettarım çünkü bu konuda ne hissedeceğimi bile bilmiyorum.

Işıklar sönüp müzik çalmaya başladığında, sık sık annemin babamla dans edişini düşünürüm. Çok küçüktüm. Gençliğim, tüm bu anıları biriktirmenin ve özümsemenin ne kadar önemli olduğunu anlamamıştı. Ama sahip olduklarım benimle kaldı. O anılar beni hayatta tuttu ve bazı kabusları bastırmama yardımcı oldu.

Başparmağım dudağının üzerinde gezinirken onu inceliyorum.

"Hadi gel," diyorum, üzerinden yuvarlanıp ayağa kalkıyorum.

Aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor, ta ki telefonumu açıp müzik çalmaya başlayana kadar. Gözleri neredeyse anında parlıyor ve elini çekip yanıma gelmesini istediğimde gülümsüyor.

Yatak odasının ortasında çıplak bir şekilde onu kendime çekiyorum. Başı göğsüme düşüyor, dudaklarım başının tepesine bastırıyor ve onu olabildiğince yakın tutuyorum.

Ve dans ediyoruz.

Birkaç şarkı boyunca dans ediyoruz.

Ta ki birdenbire üzerime tırmanıp beni açlıkla öpmeye başlayana kadar, sanki daha fazla dayanamıyormuş gibi ve gece bitmeye çok yakın.

Ve onu tekrar tekrar alıyorum, ta ki güneş üzerimize parlayana ve ikimiz de bir tur daha denemeye cesaret edemeyecek kadar bitkin düşene kadar.

Üzerimde rahatça otururken, gözleri tembelce kapanırken, "Neden Lana Myers? Bu ismi seçmene ne sebep oldu?" diye sordum.

Gözleri açık kalmaya çalışırken sırıtıyor.

Annem, ben doğmadan önce babamla hep adım konusunda tartıştıklarını söyledi. Marcus'ta hemen anlaştılar, peki ya benim adım? Aralarındaki az sayıdaki tartışmadan biriydi. Annem, rahmetli büyükannem yüzünden Victoria ismini istiyordu. Babam Lana ismini çok severdi, gençken ailesiyle seyahat ederken duymuştu. Victoria isminin çağrıştırdığı gibi asil bir kız değil, bir Lana olacağımı düşündüğünü söyledi.

Nefesinin altında gülüyor, bakışları tekrar anılarına doğru kayarken.

"Annem, ben doğduktan sonra haklı olduğunu bildiğini söyledi. Ama babam haklı olduğunu söyledi, çünkü Lana tanımı bana tam uyuyordu, annem Victoria'lar kadar çabuk sinirlendiğimi söylese de."

Başımı eğdim, içerideki espriyi duymak istedim. "Lana ne demek istiyor?"

"Ülkeye bağlı. Değerli. Little Rock. Güneş Işını. Ama babam, her şeyden önce Hawaii dilindeki anlamının bana uyduğunu söyledi: yüzen; durgun sular kadar sakin. Bana sakinlik kazandırmak için fırtınaya ihtiyacım vardı."

Tekrar bakışlarımla buluşuyor ve bunun ona ne kadar yakıştığını düşünerek gülümsüyorum.

"Anlam ifade eden bir isme ihtiyacım vardı; yeni bir kimliğe bürünmemi engelleyecek bir şeye ihtiyacım vardı. Elimdeki tek isim buydu," diye devam ediyor.

Parmağımı burnunda gezdirip ucuna hafifçe vurdum. "Tam sana göre. Ama neden Myers?"

Dudaklarında daha karanlık bir gülümseme belirdi. "Babam da korku filmi tutkunuydu. Eski tarz korku filmleri. Anneleriyle sorunları olan yakışıklı, ahmak çocuklara ayıracak ne zamanı ne de sabrı olduğunu söylerdi."

Ben beklenmedik bir şekilde gülüyorum, o da sırıtıyor.

"Annem ona hep, sadece anne sorunları olan korkutucu, yüzüne vuran psikopatlardan hoşlandığını söylerdi. Michael Myers onun favorilerinden biriydi."

Başımı sallayarak daha çok gülüyorum, o da elini kaldırıp parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Gözlerimiz buluşuyor ve üzerimize sakin bir sessizlik çöküyor.

"Davayla ilgili bir soru sorabilir miyim?" diye çekinerek soruyorum.

"Olan her şeyi biliyorsun," diyor Lana temkinli bir şekilde. "Geriye ne kaldığını söyleyemem."

"Asıl katilin kim olduğunu biliyor musun?"

Tam o sırada kapı çalınıyor ve konuşmamız kesiliyor.

"Evet?" diye sesleniyor Lana, vücudu benimkinin üzerine yayılmış halde.

"Buluşmanızı bölmek istemezdim ama şu anda acil bir toplantı var. Donny, en kısa sürede kulübelerde olmamız gerektiğini söylüyor."

"Lanet olsun," diye inliyorum, güne lanetler yağdırıyorum.

Lana zahmetsizce üzerimden yuvarlanıp bir sabahlık kapıyor ve ben yataktan kalkmayı başaramadan bağcıklarını bağlıyor. Duvara yaslanıp, ben hızla giyinirken beni izliyor.

"İyisin Logan," diyor Lana sessizce, şifonyerin kenarına tünemiş halde dikkatimi üzerine çekerek. "Sende en sevdiğim şey bu. Doğru olduğunu hissettiğin şeyi yap. Benim için endişelenme. İyi olacağım."

Dün gece soruyu sorduğumda cevabının ne olacağını biliyordum ama sesindeki kesinliği duymak midemde balyoz gibi yemiş gibi hissettirdi.

"Bu bir veda değil Lana. Bu gece döneceğim. Aslında uyumamız gerekebilir ama döneceğim."

Bana gülümsüyor ama bu sefer yine ağırlaşmış.

Telefonumu tekrar açıp, okumaya vaktim olmayan mesajlarla dolup taşıyor. Son birkaç dakikayı boşa harcamak yerine, onu öpüyorum ve bitirmeyi seçse bile onu sevdiğimi hissettiriyorum.

Hala bunun neden yanlış ya da doğru olduğuna dair binlerce çelişkili argümanla kafam dönüyor ama ondan vazgeçmeyi reddediyorum.

"Sonra," diyorum dudaklarına doğru.

"Sonra," diye fısıldadı.

Hadley ve ben oradan ayrılıp onun aracına doğru yöneliyoruz ve onun dağınık saçlarına bakıyorum ve fark ediyorum ki... o evde sadece iki yatak odası var.

"Eşcinsel olduğunu sanıyordum," diyorum, nereden geldiğini bilmediğim gümüş renkli arabanın yolcu koltuğunda dizüstü bilgisayarından çalışırken.

"Sana öyle olmadığımı söylemiştim. Her zaman erkeklerden ve kızlardan hoşlandım... ama biliyor musun? Bu konuşmayı sonra yapalım. Donny'nin canını sıkan her neyse beni endişelendiriyor."

"Eminim bir şey değildir," diyorum umursamazca.

Kulübelere neredeyse döndüğümüzde Lana'ya orijinal seri katil hakkında sorduğum soruya hiçbir cevap alamadığımı fark ettim.

Ama gözlerindeki bakış bana onun bildiğini söylüyordu.

Bölüm 9

Bugün her şey yolunda; bu bizim yanılsamamız.
—Voltaire

LANA

Oturma odasına girerken Jake, "Gösteri zamanı mı?" diye sordu. Saçlarım geriye doğru toplanmış, asker botlarım ayağımda ve kırmızı gömleğim, siyah kıyafetlerimin üzerindeki tek renk patlaması.

"Son geri sayım."

Fırçaları çıkarıyorum, kapüşonlu üstümü üzerime çekiyorum ve iki kutu boya alıyorum.

"Sen doğuyu al, ben de batıyı. Toplantının ne hakkında olduğunu bildiğini varsayıyorum, değil mi?" diye sordu Jake.

"Evet. Başından beri öngördüğümüz şey buydu. Johnson ve müdür tüm soruşturmayı rayından çıkarmak üzere. Johnson'ın hedefi belli, sayısız mazeretine ve eyaletler arası yolculuk yapmasına rağmen, Diana'nın oğlu."

"Ve daha onu tutuklamayı akıllarından bile geçirmeden onlara cehennemi yaşatacak çok şık bir avukatla çıkmak," diye ekliyor Jake sırıtarak.

"Hepsinin ne kadar tahmin edilebilir olduğunu görmek neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor." Üzgün bir iç çekiyorum ama beklediğim gibi gülümsemiyor.

"Planın son aşaması hakkında çekincelerim var. Bence sen kendini riske atmak yerine, havai fişeklerin patlamasına izin vermeliyiz."

Göğsümün içinde sızlayan tüm o iltihaplı duyguları görmezden gelerek ona kaşlarımı çattım. Bugün Logan gidecek. Bu gece Logan beni unutabilecek.

Hayatı devam edecek ve sonunda bunu kusursuz karakterinde bir leke olarak görecek.

"Şimdi saparsak, hayatta kalmaları dışında hiçbir şeyi riske atmam Jake. Biraz inan. Ben onlardan daha iyiyim. Bana el bile sürmediler."

Dudakları inceliyor ve bakışları bandajlı yanağımdaki kurşuna kayıyor, ama ayrı araçlarımıza boyayı doldururken itiraz etmiyor.

"Oyalanmayı bırak. Terörize etmemiz gereken koca bir kasaba var," diyorum, konuyu açacağını anladığımda.

Benim hayatta kalmamdan endişe ediyor.

Hayatta kalma düşüncesiyle ilgilenilmeyecek kadar boş bir hayat görüyorum.

Bölüm 10

Felakete giden yol her zaman bir ideale sözde bağlılıkla birlikte gelmiştir.

—Albert Einstein

LOGAN

"Şaka yapıyorsun," diye çıkıştım, Johnson göğsünü dışarı çıkarıp, lanet olası şeyi dövmek üzere olan bir goril gibi poz verdiğinde ona dik dik baktım.

"Emirleriniz var. Siz ve ekibinizin geri kalanı Quantico'ya döneceksiniz. Müdür onayladı. Bu kasabada insanlar ölmeye devam ederken, mevcut davadan uzaklaşıp on yıl önce kapanmış bir dava üzerinde çalıştığınızda böyle olur. Bir gecede dört kişi öldü ve siz tek bir soru bile sormaya zahmet etmediniz. Ayrıca, o bölgedeki ormanları araştırmak için tüm polislerin toplandığı yere de gitmediniz."

Donny, bana sırıtan o kendini beğenmiş piç kurusuna doğru atılmadan önce beni yakaladı.

Donny'yi savuşturup kapıdan çıkarken telefonumu aldım, beni SUV'lerden birine götürecekmiş gibi davranma cüretini gösteren aptal vekili görmezden geldim.

Collins sonunda cevap veriyor ve ben hemen ona çıkışmaya başlıyorum.

"Bunun olmasına izin mi veriyorsun? Bizi çekip çıkarmalarına izin mi veriyorsun ki ne yapacaklar? On yıl önce yaptıkları gibi yeni bir

cadı avı mı başlatacaklar? Derslerini almadıkları çok açık. Gerçekten avukat sevgilisi olan profesyonel bir sporcunun peşine mi düşüyorsun?"

Collins derin bir nefes aldı. "Benim elimde değil ve kız arkadaşı tutuklama niyetini daha karar verilmeden önce biliyordu. Belli ki bir sızıntı var ve tüm davayı neredeyse tamamen halletti. Geçen seferki gibi olmayacak."

Hiçbir sızıntı yok. Lana veya Jake bunun olacağını biliyordu ve büyük ihtimalle Diana aracılığıyla onları uyardılar. Ya da onları ele vermeyecek bir şekilde. Ya da belki de artık kimin bildiğini umursamıyorlar ve daha fazla kumar oynuyorlar.

Bu sefer kanıt üretemezler çünkü Diana'nın oğlunun sağlam mazeretleri var. Çok bariz olurdu.

"Geri çekilin" diyor Collins.

"Siktir et. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Yapmalısın Logan," dedi bezgin bir şekilde. "Müdür, eylemlerinle ilgili bir soruşturma tamamlanana kadar tüm görevlerinden alınman için bir toplantı düzenledi. Tüm ekibinin tehlikede olduğunu ve katile karşı empati belirtileri gösterdiğini iddia ediyor. Hatta kocasının öldürülmesine ve evinde işlenen iki cinayete rağmen, son iki cinayeti ihbar etmeden önce bir kadın ve çocuğun şehirden ayrılmasına yardım ettiğini söyledi. Geçmiş vakaları araştırırken dikkatli olmanı söylemiştim. Beni görmezden geldin."

"Yani siyaset yapıyorsun. Ben senin daha iyi olduğunu sanıyordum. Ve kadının o cinayetlerde hiçbir parmağı yoktu. Başka biri onun adına meşru müdafaa yaptı. O adamlar Cheyenne Murdock'ı susturmak için gönderildi."

Bir an sessizleşiyor ve dönüp ekibimin geri kalanının çoktan toparlandığını, ne kadar kolay pes ettiklerini görüyorum. Lana'yı bu kasabada bırakamam. Beni zorlamaya çalışırlarsa bırakıp burada tek başıma kalırım.

"Siyaset yapmıyorum ama elde ettiğin kanıtların yeterli olup olmadığını görene kadar onların oyununa katılmak zorundayım. Eğer kendi isteğinle gidip bize dönmezsen, Johnson seni engelleme suçundan tutuklayacak ve oradayken seni hiçbir şeyden kurtaramam. Oraya varana kadar çok geç olabilir. Riske atma. Buna değmez. Keşfettiklerini gizli tut. Geri dön. Seni hücrelerinden birine atmalarına izin verme. O kasabanın neler yapabileceğini biliyorsun."

Gözlerim buradaki adamların üzerinde geziniyor. Burada kilitli kalsam Lana'nın bana kendime bakabileceğime güvenemeyeceğinden şüphem yok. Geçmişten gelen çok fazla şiddet dolu anı, peşime düşmek için hayatını riske atmasına neden olurdu.

Ve bu yüzden riske girmeyeceğim.

"Pekala," diye çıkıştım. "Ama ben dönene kadar bu işi halletmiş olsan iyi olur ki hemen geri dönebileyim."

"Deneyeceğim, Logan. Gerçekten deneyeceğim. Bana biraz zaman ver."

Hoparlörlerden yüksek, beyaz bir gürültü sesi geliyor ve gözlerim oturma odasındaki televizyona kayıyor. Tek masum polis memurunun bana şerifin televizyon ağının sahibi olduğunu ve özel bir yayın yeteneği olduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyorum.

Ama o yayın yapmıyor.

"Logan?" diye soruyor Collins, ama oturma odasına girerken onu duymazdan gelip televizyondaki slayt gösterisini izliyorum. Gün batımında kasabanın birkaç fotoğrafı, hepsi rastgele hareket ediyor.

SAW filmindeki o ürkütücü sese benzeyen bir ses duyuluyor.

"Delaney Grove sakinleri. Kasabayı temizleme zamanı. Gün batımına kadar kendinizi kurtarmanız için vaktiniz var. Şimdi bu kasabayı ele geçiriyoruz. Günahlarınız için tövbe edeceksiniz. Geçmişiniz için, sebep olduğunuz kabuslara katlanacaksınız. Ve bu kadar gönüllü olarak kapattığınız gözleriniz için, şimdi göreceksiniz."

Slayt gösterisi anlam kazanmaya başlıyor ve sokakta tanıdık bir genç kız ve oğlan görünce midem bulanıyor. Bunu biri mi kaydetmiş?

Kyle Davenport'un daha genç bir versiyonu karşılarında beliriyor ve ekran Victoria'nın yerde yattığını, Marcus'un ise hemen arkasında olduğunu gösteriyor. Durmaları için yalvarırken çığlıkları neredeyse beni ürpertiyor ama Victoria direniyor. Sahip olduğu tüm sınırlı güçle direniyor.

Onu aşağıda tutuyorlar.

On üçten ikiye.

Parmakları onu engellemek için kollarına saplanıyor. On parmağını da. Bu yüzden onları kesiyor.

"Biri şunu durdursun!" diye bağırdı şerif, kulübelerden birinden koşarak çıkarken. "Hank'i ara ve fişi hemen çekmesini söyle!"

"Çabalıyor!" diye bağırıyor bir şerif yardımcısı. "Bu hasta herif sistemi alt ediyor."

Ekran, sanki filmi çeken kişi artık devam edemeyecek kadar yorulmuş gibi dehşet verici sahnelerden uzaklaşıyor ve bir sonraki ekranda Robert Evans'ın da aynı derecede mide bulandırıcı bir kaderle karşı karşıya kaldığı görülüyor.

Milletvekilleri ekranda en kötü hallerini sergilerken başımı çeviriyorum.

"Hemen!" diye bağırıyor şerif. "Hemen öldürmelisin onu!"

Telefonda konuşuyor ama ben onu pek fark etmiyorum çünkü ses tekrar gelince dikkatim tekrar televizyona dönüyor.

"Kötülük duyma."

Siyah ekran boş, ama birkaç acı çığlığı yüksek ve net bir şekilde duyuluyor.

"Kötülüğe bakma."

Ekran, bölünmüş ekranda yan yana oynayan iki rahatsız edici filmle aydınlanıyor.

Sonra ekran tekrar kararıyor ve ardından pelerinli bir silüet görüş alanına giriyor. Tek görebildiğiniz karanlık kapüşon. Kırmızı eldivenli bir el kalkarken yüz sadece bir gölgeden ibaret. Bir parmak uzanıyor ve dudakların olması gereken yeri kapatarak evrensel "şşş" işareti yapıyor.

"Kötü söz söyleme."

Ekran tekrar kararıyor, sonra televizyon izleyen farklı insanların görüntüleriyle aydınlanıyor. Çığlıklar ve panik yükseliyor. Sanki maçlardaki dev televizyon farklı insanlara dönüyor ve onlar da bunu gecikmeli olarak fark ediyorlar. Tek fark, yüzlerini gördüklerinde heyecan yerine saf bir dehşet duygusuna kapılıyorlar.

Bu durum şehrin her yerinde devam ediyor, sanki her evin her odasında kamera varmış gibi. İnsanlar yüzleri televizyon ekranına yansıdığında neredeyse yerlerinden fırlıyorlar.

Herkesin kapısının açık bulunduğunu söylediği günü hatırlıyorum, ama sadece birkaç ayna alınmıştı.

Aynalar hâlâ bir sır, ama o kapıların neden açık olduğu artık anlaşıldı. Jake, aileler yan odada uyurken, hiçbir şeyden habersiz, kameralar yerleştirmişti.

Ekran bir evden diğerine dönmeye devam ediyor ve şerif giderek daha fazla paniklemeye devam ediyor.

"Gün batımı," dedi ses, gölgeli, kapüşonlu figür tekrar görüş alanına girdiğinde. "Ya da canavar seni almaya gelir."

Aniden gölge kaybolur ve figür ekrana doğru sarsılır, yüzü ortaya çıkar... Yani maske.

Maske bir aynadır; belirli bir şeyi yansıtmaz, ancak yine de bir mesaj iletir. Başka bir deyişle, yansımada gördüğünüz kişi aynanın ta kendisidir.

"Gelen canavar, ölmeyi hak eden canavarlardan daha kötü değil. Bir taraf seç. Hemen seç."

Ekran Belker Sokağı'na geçiyor. Arka planda tabela var, ancak odak noktası asfalttaki büyük miktarda kan. Gözlerim, Marcus'un olduğu, kana işlenmiş bir çift kanada benzeyen şeye dalıyor ve aklıma o ilk gün melekler hakkında yazılan mesaj geliyor.

"Onların ölmesine izin verdiniz. Şimdi kendinizi kurtarın. Hâlâ yapabiliyorken."

Ekran yine kararıyor ve etrafa beyaz bir gürültü yayılıyor. Bir vekil birkaç kanal değiştiriyor ama hepsi birbirinin aynısı.

"Bunların hepsini duydun mu?" diye soruyorum Collins'e, Leonard ve Donny boş boş televizyona bakarken dışarı çıkarken.

"Duydum. Ama yine de geri dönmen gerekiyor. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Hemen geri dön ki bu işi halledebilelim, umarım tüm bunlar onlara ters teper ve sen de geri dönüp buna bir son verebilirsin."

Çevremdeki öfkeli yüzlere bakıyorum, aralarında öfke nöbeti geçiren, tekme atan ve küfür eden, Jake'in karakola girmesine yardım etmediği apaçık olan masum adamları suçlayan şerif de var.

"Tamam. Yola çıkıyorum."

Telefonu kapatıp Donny ve Leonard'ın yanına gidiyorum. "Gün batımından önce döneceksek gitmeliyiz."

"Birini çağırıyorlar mı?" diye soruyor Donny bana dönerken.

Gözlerim etrafta dolaşıyor. "Bizi göndermeye kararlılarsa yardım istemeyecekler. Bu soruşturma tam bir kaosa dönüşmek üzere. Johnson ve Cannon, geleceklerini korumak yerine geçmişteki suçlarını saklamakla meşguller. Hadi gidelim."

Leonard konuşmuyor ama ne düşündüğünü biliyorum. Kız arkadaşımın tecavüze uğramasını izlemek zorunda kaldım. Şu anda şerif yardımcısı rozeti takan herkesi öldürmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Şeriften bahsetmiyorum bile.

Birini öldürmeyi hiçbir zaman bir arzu olarak düşünmedim. Bu çizgiyi hiç bulanıklaştırmadım.

Şu anda durum böyle değil.

Umarım kan kaybından ölmek üzereyken onu kurtarmaya gelmeyen rozetli herkesi öldürür.

Bölüm 11

Mucizelerin geçmişte kaldığını söylerler.
—William Shakespeare

LANA

Yayından yirmi dakika sonra insanlar kasabadan kaçıyordu. Tahmin edildiği gibi, Logan ve ekibi çoktan gitmişti. Video onları yakında bulacak; az önce tüm kasaba halkıyla paylaştığımız videonun aynısı.

Asıl planımız Jake'in bu eğlenceli kısmı halletmesiydi ama bunu FBI'ın içinden birinin yapması daha kolay olurdu.

"En azından kaçıyorlar," diyor Jake, biz uzaktan izlerken, gözlerimiz şerifin neredeyse içine çöktüğü telefon ekranında.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı Şerif Cannon, bir arabanın sürücü tarafındaki camına vurarak.

Adam camı birkaç santim araladı. "Yaptıkların yüzünden hepimizi cehenneme sürüklemeden önce ailemi bu lanet kasabadan çıkaracağım."

Dudaklarım seğiriyor. Kaptanlarını terk ediyorlar.

"Görünüşe göre artık şeriften çok bizden korkuyorlar," diye övünüyor Jake. "Sonunda ona karşı koyuyorlar."

"Karşılaştırıldığında, şerif artık her şeyi gören, her şeyi duyan ve her şeyi bilen bir canavarın yanında önemsiz görünüyor."

"Sadece bir kişi var! Kal ve bu kasabayı savun!" diye çıkıştı şerif adama.

Onu terk edeceklerini biliyorduk. Her şeyi duymuşlardı ama bugüne kadar hiç görmemişlerdi.

Jake dirseğiyle beni dürttü ve şerifin bulunduğu yerin çaprazındaki telefon ekranına baktım. Eski spor salonunun duvarının arkasında, Jake'in zamanlaması mükemmelmiş gibi görünen bir mesaj belirdi.

Tek başına dünyayı değiştiremez. Ama tek başına kalabalıklara korku salabilir.

—Robert Evans

Arabadaki adam mesajı görür ve muhtemelen doğaüstü bir şey olduğunu düşünerek mesajın ortaya çıkış zamanını belirler. Arabaya gaz verir, şeriften uzaklaşır ve bu esnada neredeyse başka bir araca çarpar.

"Hemen o piçi bulun!" diye bağırır şerif, batan gemiden kaçan fareleri durdurma çabasından vazgeçerek.

Jake, kasaba genelinde giderek daha fazla mesaj görünmeye başlarken, "Isı imzaları şu anda hızla ilerliyor, ancak herkesi dışarı çıkarmak istiyorsak oyunu hızlandırmamız gerekiyor" diyor.

Herkes Logan'ın ekibi ve küçük özel yayınımızla meşgulken, biz şehirde koşturup mesajları daha hızlı boyayla aceleyle boyadık. Jake dün gece daha yavaş boyayla biraz boyadı.

Mesajları olabildiğince görünür kılmak için yaptığım tüm açılır menülerden kalan lanet koşum takımımı hala takıyorum.

Bir planınız ve hedefiniz olduğunda kırk dakikada çok şey başarabilirsiniz.

Kilisenin üzerinde büyük bir mesaj beliriyor.

Her şeytan zalim olabilir, ama yalnızca bir melek masumlara intikam yağdıracak kadar görkemlidir.

—Marcus Evans

Jake, koşarak geçen insanların ayaklarına takılıp tökezlediklerini görünce sırıtıyor, bu mesajın sihirli bir şekilde belirdiğini görüyor. Daha önce resmimi çizdiğimde aslında kilisenin içindeydiler.

Jake ekranını kaydırıyor ve okulun yan tarafında en yenisinin belirdiğini görüyorum.

Küçük gözler görür. Küçük gözler öğrenir. Sizi izleyen tüm küçük gözlere iyi bir örnek olun. Onlar her yerde.

—Jasmine Evans

Bağlamından kopuk ve kırmızı boyayla yazılmış bu mesaj ürkütücü.

Daha fazla insan panikliyor, daha fazla insan kasabayı terk ediyor, ailelerini arabaya kilitlemeden önce sadece temel ihtiyaçlarını alıyor. Hatta bazı insanların, sanki yolculukları sırasında şeytanı uzak tutacakmış gibi araçlarına tuz serptiğini görüyorum.

Ekranımı çevirdim ve Jake'in de benimle birlikte bakmasına izin verdim, belediye binasının yan tarafında başka bir mesaj belirdi.

Kötüler asilliği taklit edebilir, tıpkı lanetlilerin masumiyeti taklit edebildiği gibi. Ama hepimiz yanmaya başladığımızda küllerimizden yalnızca gerçek doğacaktır.

—Victoria Evans

Daha fazla panik. Daha fazla kaçış.

Jake uygulamasını açtı ve bana şehirdeki tüm ısı izlerini gösterdi.

"Yayın sistemini açın ve ekranları tüm kaosa kesin; mesajları da gösterin."

Sırıtıyor ve tam da bunu yapmaya başlıyor, görüntüleri kanaldan canlı olarak yayınlıyor. Şerifin o istasyonun kapatılmasını talep etmesini duymak çok hoşuma gidiyor. Bu eylemi durdurmak için tüm önlemleri çoktan aldık. Jake de aldı. Teknoloji işlerinde tam bir aptalım.

Benim rolüm katliam yapmak; onun rolü ise tüm geek işlerini yapmak.

Katil ve inek tuhaf bir kombinasyon gibi görünebilir, ancak kasabadan gelen çığlıklar baş döndürücü bir melodi oluşturuyor.

Şehirde aşağı yukarı kayan birkaç mesaj beliriyor. İnsanlar koşarken onları okumaya çalışıyor, ironik bir şekilde, söyleyeceklerimizi görmekten kendilerini alamıyorlar.

Akıllı bir adam, savaşın ne zaman kaybedildiğini anlar ve geri çekilmenin hayatları kurtarmanın tek yolu olduğunu anlar. Akılsız bir adam ise, gururu yüzünden tüm takipçilerini ölüme mahkûm eder.

—Robert Evans

Herkes bunun şerife yönelik olduğunu biliyor ve kabul edelim ki, yardımcıları dışında kimse onun için ölmeye razı değil. Onun safına katılacak birkaç başıboş, tıpkı dün gece Cheyenne'de olduğu gibi, insanları departmana bağlamadan hizaya getirmek için kullandığı kişiler olacak.

Şimdi ona katılmayı seçerlerse, ayrımcılık yapıp onları katliamın dışında bırakmayacağım.

Nefret olmasaydı, aşk da olmazdı, çünkü biri diğerinden oluşur. Bu şehri hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

—Marcus Evans

Haksız yere zulüm görenlerin ruhlarının, mezarın ötesinden hissettikleri aynı acıyı taşıyarak dünyamızı sık sık rahatsız ettiğine inanıyorum.

—Jasmine Evans

"Zil çalma vakti geldi," diyor Jake, heyecandan neredeyse titriyor.

Zamanlamanın ustası olduğu için gurur duymalı.

Telefonunda bir düğmeye basıyor ve kilise kulesinin tepesinde hafif, kontrollü bir patlama oluyor. Çan, kayaya çarpmadan önce inliyor ve şakıyor. Sokağa düşüşünü izlemek için ekrana ihtiyacımız yok, gerçek zamanlı olarak izliyoruz.

İnsanlar çığlık atıp kaçıyorlardı ama o, bunu kimsenin çok yakınında olmadığı bir zamana ayarlamıştı.

Kilisenin hemen önünde yere o kadar sert çarpıyor ki, çarptığı anda sokağı ikiye bölüyor. Kilisenin ön cephesinde son mesaj belirirken herkes yavaşça karmaşaya yaklaşıyor.

Tutkululara asla alay etmeyin ve onlara zarar vermeyin; çünkü onlar öfkeleriyle en şiddetli olanlardır.

—Victoria Evans

Daha fazla çığlık. Çok güzel geliyor kulağa.

Başımı eğip insanların dağılmasını, herkesin eşyalarını toplamak için evlerine koşturmasını izliyorum. Planımız, kasabanın tamamen boşaltılması rekorunu kırmak.

Geride kalanlar için de bir planımız var. Sakinleştirici oklar son çare, ama bolca var, ayrıca baygın olanları atmak için bir damperli kamyonumuz da var.

Hiçbir şey bizi bu işi bitirmekten alıkoyamaz.

Bugün.

Babam bu korku filmini çok severdi, çünkü sonunda kötü adam kazanıyor.

"İkinci aşamaya hazır mısın?" diye soruyor Jake bana.

"Isı imzaları konusunda hangi noktadayız?"

Uygulamasını açtı ve bana şehirdeki tüm noktaları gösterdi.

"İkinci aşamayı yayınlayın. Evlerinde saklananların, onları uçuruma sürükleyecek gösteriyi izlemelerine izin verin."

"Bunu planlamıştım," diyor bana karanlık bir sırıtışla.

Dikkatim iki mezarlıktan birine, annemle babamın ve erkek kardeşimin gömülü olduğu mezarlığa kayıyor. Uzun zamandır korktuğum kısım bu, ama kaçınılmaz bir kötülük. Ayrıca, erkek kardeşim ve babamın mümkün olan her şekilde dahil olmak isteyeceğini biliyorum. Muhtemelen kafamda bir yanılsama yaratıyorum, ama annem de ailesine yaşatılan dehşeti görseydi, onun da aynı şekilde destek vereceğine inanmak istiyorum.

Çünkü o bir romantikti.

"Şimdi," diyorum sessizce.

Uzakta olmasına rağmen, mezar taşları teker teker patlamaya başladığından beri her şeyi mükemmel bir netlikle görebiliyorum.

Mezarlığın önünde, Jake'in çizdiği hattan hızla ilerleyen bir yangın çıkıyor.

Mezar taşları patlamaya devam ederken çığlıkları duyabiliyoruz ve Jake, telefonundaki ışık kutularının oluşturduğu gölgeleri serbest bırakan bir düğmeye basıyor. Yükselen ruhlara benziyorlar.

Suçluluk ve din duygusuyla dolu bir kasaba için bu, küçük bir kıyamet gibi olacak.

Oradaki her mezar taşı sonunda patlıyor ve ateşin çizgileri biterek iki kelime ortaya çıkıyor.

Geri döndük!

Artık tek bir kanlı katil yok. En büyük şüpheleri gerçek oldu. O mezarlığa gömülen ruhlar, burada herkese zarar vermek için geri döndüler.

Jake, ısı imzası uygulamasını açtığında, giderek daha fazla noktanın evlerini terk ettiğini, arabalarına doğru kaçarak şehri terk ettiğini görüyor.

Bir yol girer. Bir yol çıkar.

Aynı yolu izleyerek ikinci mezarlığı da yayınlıyor, mezar taşları birer birer patlarken ateş alevleniyor ve daha fazla kelime oluşuyor. Şerif yardımcılarının kasabada koşuşturup herkesi sakinleştirmeye ve güvende olduklarına ikna etmeye çalışmalarını boş boş izliyorum.

Sonuçta ruhlar yok. Ama mezarlıktan çıkan gölgeleri gördüklerinde, gözleri onlara başka bir hikaye anlatıyor ve bu yanılsamanın gerçek olduğuna ikna oluyorlar.

Şu anda bu kasabayı seviyorum çünkü orası çok tahmin edilebilir bir yer.

Arabalar yanımızdan hızla geçip gidiyor, olabildiğince hızlı bir şekilde buradan uzaklaşıyorlar.

İkinci harf dizisi ateşte daha fazla kelime oluşturur ve Jake kusursuz bir şekilde yakınlaştırarak yayınlar.

Ve herkesi yanımızda götürüp mezara götürüyoruz.

"Üçüncü aşama," diyorum, bir ağacın arkasına saklanarak, sokakta çıkan bir kavgayı durdurmaya çalışan bir polis memurunun hızla yanımdan geçmesine izin veriyorum.

Gitmek istemeyen inatçı aptallar şimdi fikirlerini değiştirebilirler.

Jake'in birinci gece çaldığı aynalar, saklandıkları yerden aniden fırlıyor ve toprak örtüsü, Jake'in dahiyane icatlarından biriyle geri çekiliyor. Ne de olsa, Jake bu günün her ayrıntısını yıllardır planlıyor.

Aynalar sıralanınca insanlar dehşet içinde çığlık atıyor, aynaların her çeşidi kendi etlerinin altında saklanan canavarların yansımalarını yansıtıyor. Sonra aynalar patlıyor ve her yere cam parçaları saçılıyor.

Parçalar o kadar küçük parçalara ayrılıyor ki, sadece birkaç et yarası açıyorlar. Merak etmeyin; bu eylemde hiçbir çocuğa zarar verilmiyor. Biz bundan daha dikkatliyiz.

Bir kadın yüzündeki küçük kesikler kanamaya başlayınca çığlık atıyor ve titreyen elleriyle kesiklere dokunarak şoka giriyor.

Zayıf.

Acınası.

Hepsi.

Ama işin aslı bu. Gittikçe daha fazla ısı izi kaybolmaya başlıyor veya yürüyerek gidilemeyecek kadar hızlı bir şekilde yoldan aşağı doğru hareket ediyor. Geri çekiliyorlar.

"Dördüncü aşamayı on beş dakika içinde halledeceğim. Bu, inzivacıların kaçması için yeterli bir süre olmalı," diyor Jake, taktığım emniyet kemerini çözerken.

"Herkesi tamamen dışarı çıkardığından emin ol," diyorum dalgın dalgın.

"Yapacağım, Lana. Bana güven."

Emniyet kemerini göğsüne doğru iterken gülümsüyorum. "Sana güveniyorum. Hayatımı emanet ediyorum. Şimdi beşinci aşamaya hazırlanmam gerek."

Tüm bu kaosa şöyle bir göz attıktan sonra ekranını şapkasını çıkarmış, tuz ve biber karışımı saçlarını yenilgiyle eliyle düzeltmiş şerife çeviriyor. "Çok uzun süre beklemene gerek kalmayacak."

Bölüm 12

Ayartılmak başka, düşmek başkadır.
—William Shakespeare

LOGAN

"Kanıtları var. Robert Evans'a yaptıklarının videosu bile var, kahretsin! Ve beni hâlâ burada mı tutuyorsun? Hangi gerekçeyle?" diye çıkıştım, Collins ve Müdür McEvoy'a dik dik bakarak.

"Aynı gece kocasının evinde iki adamla birlikte öldürüldüğü bir kasabadan kaçmasına yardım ettiğiniz gerekçesiyle."

"Cheyenne Murdock hayatından endişe ediyordu ve şüpheli değildi. Evinde saldırıya uğradı ve şüphelimiz hayatını kurtardı."

McEvoy bana parmağını doğrulttu. "İşte bu zihniyet yüzünden buradasın. Masum olduğunu söylediği için masum olduğunu varsayamazsın. Hele ki ekibine şüphelinin kadın olduğuna yemin ettikten sonra. Bu davadaki profilin çok dağınık ve hiçbir mantığı yok. Sonra da oturma odasında iki adam katledildikten sonra, görmezden gelinemeyecek kadar gelişmiş bir beceriyle, bir kadını öylece serbest mi bırakıyorsun?"

"İki tetikçi," diye homurdandım.

"Spekülasyon," diye homurdandı McEvoy.

"Hepimiz bir adım geri çekilelim," diyor Collins, aramızdaki ellerini gevşetip bizi iterek çok ihtiyaç duyduğumuz ayrılığı yaratıyor. "Delilleri incelenmek üzere gönderdim," diye devam ediyor.

McEvoy, Collins'e gözlerini kısarak bakıyor. "Bir kadın bodrum katını kazıyor ve tesadüfen sana yıllar önce kapanmış bir dosyanın anahtarlarını mı veriyor? Ve şimdi hiçbir yerde yok, sanki sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuş gibi. Onu bulabilirsek bu hikayeyi doğrulayamaz, bu da tamamen kabul edilemez kılıyor."

"Umarım öyle olur," diye ekliyorum ona dik dik bakarak.

Bir adım öne çıkıyor ve Collins elini göğsüne koyup onu geri çekiyor.

"O video kanıtını ele geçirip doğruluğunu onayladıktan sonra dünyadaki tüm yalanlar ve örtbas etme planları sana hiçbir fayda sağlamayacak."

Bir adım geri çekilip gözlerini kıstı. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun. Seni gömerim evlat. Adını öyle bir yerle bir ederim ki ağzından çıkan hiçbir şey hiçbir şey ifade etmez. Senin için planladığım gibi bir üne sahipsen, dünyadaki tüm kanıtlar sana zerre kadar fayda sağlamaz."

"Bu bir tehdit mi?" diye soruyor Collins, yönetmene sanki bir hata yapmış gibi bakarak.

Yönetmenin dudaklarında uğursuz bir gülümseme beliriyor. "Tanınmış bir seri katile yardım etmek için engelleme ve komplo kurmak suçlamasıyla tutuklu."

"Bunu yapamazsın," diye homurdandı Collins.

"Bakın bana. Tutuklama emriyle gelip onu dışarı çıkarana kadar buradan ayrılmayacak."

Arkasını dönüp uzaklaşırken Collins elini saçlarının arasından geçirdi.

"Bu kadar ileri gidiyorsa, bütün bu saçmalıkları örtbas etmede gerçekten büyük bir rol oynamış olmalı," diyor Collins omzunun

üzerinden bakarak. "Seni gerçekten tutuklatmaya çalışmadan önce birkaç kişiyle görüşüp bu işi halletmem gerek. Ama buradan çıkarsan, kötü görünür. Çıkışını kapatan adamları olduğundan şüphem yok. Seni her türlü şekilde engelleme yetkisine sahipler. Bu yüzden olduğun yerde kal. Aptalca bir şey yapma."

Arkasını dönüp uzaklaşırken, elime geçen ilk şeyi kapıp odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Kırık zımba iki parça halinde yere düşerken insanlar nefes nefese kalıp kaçışıyorlar.

"Donny'yi yeni getirdiler," dedi Leonard yanımda, etrafına bakınarak sanki herkesin niyetinden endişe ediyormuş gibi.

"Hepimizi ayırıp teker teker konuşacaklar. Unutmayın, bu benimle ilgili, sizinle değil. Suçluluk duygusunu üzerinizden atmak için ne gerekiyorsa söyleyin."

"Cheyenne Murdock ve kızını şehirden ben çıkardım. Seni değil," diye savunuyor.

"Benim emrim altında," diye hatırlatıyorum ona.

Gözlerini kıstı. "Seni alt etmelerine izin vermeyeceğim."

Etrafıma bakınıp kimsenin duyabilecek kadar yakın olmadığından emin oluyorum. "İddiaları yanlış değil. Kesinlikle tehlikedeyim ve sen de bunu biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse, Lana'nın olaya karıştığını öğrendiğim anda bu davayı engellemeye başladım."

"O zaman Hadley ve ben de senin içinde bulunduğun aynı boktan bataklığın içindeyiz. Bunun cezasını sen çekmeyeceksin. Lana'nın yöntemleri barbarca ve yasadışı olabilir, ancak sonrasında katlanmak zorunda kaldıkları ve mücadele ettikleri şeyleri gördükten sonra, mantığında hiçbir kusur bulamıyorum."

"Bu, bugüne kadar savunduğumuz her şeyi sorgulamanıza neden oluyor, değil mi?" diye soruyorum, birinin boş masasına yaslanırken

bitkin bir şekilde.

"Hayır. Masumları hasta ve sapkınlardan kurtarmak için her zaman savaştık. Lana'nın kendisi veya ailesi için savaşacak kimsesi yoktu. En kötü senaryoyla tek başına mücadele etmek zorundaydı."

Hadley yanımdan geçerken başımı eğdim, sanki takip edilip edilmediğini kontrol ediyormuş gibi omzunun üzerinden baktım. Dizüstü bilgisayarını vücuduna daha sıkı bastırdı, sanki bir şeyler planlıyormuş gibi sıkıca kavradı.

"Yalnız değildi," diyorum dalgın dalgın, Hadley'nin Craig'in ofisine girip panjurları kapatmasını izliyorum.

Ama kapısının kilidi yok.

Hala Delaney Grove'dan uzak tutmak için verdikleri saçma sapan görevde.

"Etrafta olup biteni takip et ve yeni bir şey duyarsan beni bulmaya gel. Şimdilik bu kattayım."

Gözlerim, müdürün adamlarından birinin kapıda durduğu yere kayıyor, gözleri bana dikilmiş. Beni kesinlikle yerimde tutmayı planlıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Leonard bana, ama cevap vermiyorum.

Herkesin benim hakkımda fısıldaştığı bir ortamdan geçip kapıyı çalmadan Craig'in ofisine daldığımı eminim ki izliyordur.

Hadley çığlık atarak dizüstü bilgisayarını çarparak kapattı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum şüpheyle.

Kapıyı arkamdan kapattım ve dizüstü bilgisayarı tekrar açmadan önce rahat bir nefes verdi. Gözleri kararlı bir şekilde büyürken parmakları hızla tuşların üzerinde gezindi.

"Bana mahremiyetim olan bir ofis vermiyorlar, o yüzden Craig'in ofisini ödünç alıyorum, çünkü o hâlâ yok."

"Ama sen ne yapıyorsun?" diye tekrar soruyorum, ekranı görebilmek için arkasına yaklaşıyorum.

Eğilip bir elimi yanındaki masaya, diğerini de sandalyesinin arkasına koyuyorum ve ekranındaki anlamsız kod satırlarına bakıyorum.

"Jake'in video akışına sızıyorum." Craig'in ofisinde iş için kullandığı üç monitörü işaret ediyor. "Jake'in yirmi monitörü kadar ayrıntılı değil ama iş görür."

"Sanırım bu, Leonard'a yayını hackleyemeyeceğini söylediğinde yalan söylediğin anlamına geliyor," diye homurdandım.

"Yalan söylemedim. O zamanlar onları hackleyemezdim. Bu arada Jake zekidir. Bana nasıl keşfedeceğimi göstermeseydi kullandığı frekansı asla bulamazdım. Normal elektrik hatlarının frekansıyla aynı frekansta çalışır. Bunu nasıl yaptığını bile anlamıyorum."

Bana hiçbir anlam ifade etmeyen rastgele harfler, semboller ve sayılar yazmaya devam ediyor.

"Sana neden söylesin ki?"

"Çünkü bana güveniyor. Normalde hissetmediği o anlık güven duygusuydu bu. Biz akraba sayılırız. Tüm çalışmalarına harcadığı çabayı ve dehayı gerçekten takdir edecek birini istiyordu ve ben de onun kadar teknoloji hastasıyım. Sen ve Lana, böyle bir şeyin ne kadar katmanlı ve zor olduğunun farkında değilsiniz. Ben mi? Daha sonra gerçek bir orgazma yol açan bir inek orgazmı yaşadım. Bu beni tahrik etti."

"İhtiyacım olandan fazla bilgi," diye mırıldandım.

Beni görmezden geliyor. "Ve o tam bir dahi. Ben sadece iyi olduğumu sanıyordum. Hiç yakalanmamasına şaşmamalı."

Aniden tüm monitörler kasabanın görüntüleriyle canlanıyor. Arabalar her saniye bir şeylerden kaçmak için koşuşturuyor. Hadley farklı görüntülere geçerken gözlerim ekrandan ekrana kayıyor. Bir açıklama arıyorum.

Ama gördüğümüz sadece yaşananların sonuçlarıdır.

"Bunu geri alabilir misin?"

"Şu anda değil. Sadece canlı yayına ayarladı. Biz de sadece onun izlediklerini izleyebiliyoruz. Yayınları kullanarak bunu televizyonlarından canlı yayınlıyor. O kadar mükemmel ki."

Son kısmı görmezden gelip geri kalanına odaklanıyorum. Kelimelerin anlık görüntülerini yakalıyorum ama onları okuyabilmeden ekran değişiyor. Hadley'nin ekranları çevirdiğini sanıyordum ama o Jake'miş. Dediği gibi, biz de ancak onun gözlemlediğini gözlemleyebiliyoruz.

"Lana'yı bulmak istiyorum. Başka bir yere girme şansın var mı?"

"Bilgisayar kurdu gibi konuştuğunu bile iddia etme. Bundan sonra herhangi bir şeyi hacklemeye kalksam, yaptığı şeyi mahveder. Bunu yapmak istemesem bile, hemen bana saldırır ve muhtemelen her şeyi kapatır, hatta beni sistemden tamamen çıkarır. Tüm federal ağı çökertebileceğinden hiç şüphem yok. Dediğim gibi, benden daha iyi. Çok daha iyi. Ama aynı zamanda daha tutkulu ve bu hedef için kendini sonuna kadar zorladı."

Lana'nın telefonunu aramaya çalışıyorum, küfürler savuruyorum ama tekrar kullan-at özelliğini değiştirmiş olduğunu fark ediyorum. Bu numara artık aktif değil.

Çok iyi bildiğim başka bir ekran açılıyor. "Isı imzalarını mı okuyorlar? Neden?" diye soruyorum, sokağın ortasına giderek daha fazla kırmızı noktanın birleştiğini ve herkesin çıkışa yöneldiğini izlerken.

"Amaçları ne olursa olsun. O monitör telefonuna bağlı ve açtığı her ekranı açıyor-"

Monitör kapanıyor ve Hadley küfrediyor. "Görünüşe göre o kısmı izlememi istemiyormuş."

Diğer ekranlara bakarak bekliyor ama hiçbiri kapanmıyor.

"Yani onu hacklediğini biliyor mu?"

"Dediğim gibi, zeki biri. Muhtemelen herhangi bir müdahaleye karşı onu uyaracak bir sistemi vardır. Bunu izlememize aldırış etmiyor gibi görünüyor ama telefonunu gizli tutmak istiyor."

"Çünkü bu işi o telefondan yönetiyor ve bundan sonra ne olacağını bilmemizi istemiyor," diyorum endişeyle.

Ekran, yaşlı bir adam ve yaşlı bir kadının oturma odasında oturduğu bir eve dönüyor. Lana'nın saldırıya uğrayacağı yerin tam karşısındalar.

Dışarıdaki çılgınlıktan ve nasıl bekleyeceklerinden bahsediyorlar, tam o sırada televizyon açılıyor ve karşılarına maskeli bir yüz çıkıyor. Lana'nın taktığı aynalı maske yerine, kırmızı bir maske.

"Çık dışarı, Whitmires! Hemen çık dışarı!"

Kadın ve adam çığlık atıyor, adam ise korkudan kocaman açılmış gözlerle kalbini tutuyor. İhtiyaç duydukları tek teşvik bu.

Dışarı fırlamadan önce çantalarını kapmaya bile tenezzül etmiyorlar.

Ekranlar tekrar değişiyor ve ben en önemli görünenlere odaklanmaya çalışıyorum.

"Bütün bunları tek bir telefondan nasıl izliyor?" diye soruyorum Hadley'e.

"Ekranlar arasında geçiş yapmak için bir sistemi var, ancak aynı anda beş tanesini küçültüp küçük resim boyutunda izleyebiliyor. Acaba bu taktiği evden eve de uygulayacak mı?"

"Ya bu taktik işe yaramazsa?" diye ondan çok kendime soruyorum, korku omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor.

Kasabayı boşaltmaya odaklanmalarının bir nedeni olmalı.

Gözlerim en hareketli monitöre takılıyor. Polis memurları dağılmış durumda, hepsi öfkeli ve insanları kasabada tutmak için çaresiz görünüyor. Hatta biri bir sivili yumrukluyor, ama iki adam polis memurunu yakalayıp bir arabaya bindiriyor.

Birisi ona silah çekince geri çekiliyor ve siviller yere düşen adamın ayağa kalkmasına yardım ediyor, ardından geri geri bir arabaya binip uzaklaşıyor.

"Şerife ve adamlarına karşı koymak için onları birbirine bağlamışlar," diye tahmin ediyorum.

"Kasaba için kimse savaşmayacak ve yayında yaptıkları gösteriden sonra şerif yere düştüğünde kimse orada olmak istemiyor," diyor ama sonra derin bir nefes alıyor.

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana döndü. "Sanırım Lana'nın nerede olduğunu biliyorum."

"Nerede?"

Ekranları işaret ediyor. "Kim eksik?"

Bölüm 13

Kendiniz arzu etmediğiniz şeyi başkalarına dayatmayın.
—Konfüçyüs

LANA

Kapı ardına kadar açılıyor ve şerifin öfkeyle içeri girip kapıyı arkasından çarparak kapatmasını, dolap kapısının tahta çıtalarından izliyorum. Şerif, koltuğunun yanındaki masadan boş bir bardak alıp odanın karşısına fırlatıyor. Öfkeli bir canavar gibi kükrerken bardak duvara çarpıyor.

Birkaç uzun dakika boyunca başı öne eğik, göğsü inip kalkıyor ve destek almak için sandalyenin kenarlarına tutunuyor. Her zaman iyi bir imaj çiziyor ama o da hepimiz kadar ölümlü.

Tahmin edilebileceği gibi oturma odasındaki bara gidip kapıyı açıp bir şişe viski çıkardığında gülümsememem artıyor. Bir kadeh doldurup hızla içerken elleri titriyor.

Baskı arttığında şerif içki içmek zorunda kalır. Ama yardımcılarının onu elinde İncil ve bir bardak viskiyle görmesine izin veremez. Masum insanları korkunç bir ölüme mahkûm edebilir, ama içkiye ihtiyaç duyacak kadar zayıf olmak affedilemez. Üstelik utanç verici.

Gözlerimi deviriردim ama ben onun silahını çıkarıp kapının yanına koymasını izlemekle meşguldüm.

Nihayet.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye tısladı şerif, mahkeme salonundan çıkarılırken kardeşime ve bana dik dik bakarak.

"Bizimleydi!" diye tekrar bağırdım, jüri beni çekiştirmeye devam ederken onlara çılgınca bakarken. "Gerçeği saklıyorlar! Kanıtları gizliyorlar! Bu tam bir cadı avı ve babama iftira atılıyor!"

"Sadece ifadelerimizi göstermelerini sağlayın!" diye bağırıyor kardeşim, sonunda bizi dışarı çıkarırken.

Kapılar kapanır kapanmaz tekrar açılıyor ve şerif dışarı çıkıyor.

Bileklerimize kelepçe takılıyor ama bizi uzun süre kilitleyemezler. Filmde görülüyor. Mahkemeye hakaretten başka bir şey yapmıyoruz.

"Bu lanet şey bitene kadar onları bir hücreye koyun. Mecbur kalana kadar onlarla bir daha muhatap olmayacağım," diye kükredi şerif. Sonra o soğuk gözler bize döndü. "Masumların ruhlarına ihanet ederek şeytanla anlaşma yapıyorsunuz. Babanız suçlu. Ve günahlarının cezasını çekmesini sağlayacağım."

Biz serbest bırakılmamızı talep etmeye başladığımızda içeri doğru yürümeye başlıyor.

Şerif köşeye ulaştığımızda dönüp bana baktı.

"Sevdiğin şeytanı daha net gözlerle görmeni umuyordum, ama sanırım bunu hiç başaramadın ve başaramayacaksın."

Sabırla bekliyorum, sessizce onu sadece gözlerimle takip ediyorum, bir kadeh daha bitiriyor. Gözleri kanepenin yakınındaki bir şeye kayıyor ve başını eğerek bu açıdan göremediğim bir şeyi inceliyor.

Artık ilgisini çekmeyen şeyden gözlerini ayırıp bardağını köşeden, ana yatak odasının yakınındaki mutfağa taşıyor. Kapıyı sessizce iterek açıp dışarı çıkıyorum ve bıçağımı kılıfına koyup kalçama koyuyorum.

Kanepeye yaklaşırken, dikkatini çeken şeyin ne olduğunu merak ederek gözlerimi aşağı kaydırdım. Ve sinirli bir nefes vermemek için gözlerimi kapattım. El fenerim orada. Daha önce gizli silah ararken yere bırakmıştım ve tekrar almayı unutmuştum.

Çaylak hatası.

Gözlerimi tekrar açıp bıçağımın sapını kavradım ve mutfağa girdim. Ama bakışlarım aniden bir namlunun ucuna kilitlenince aniden durdum.

"Üh," dedi şerif, gözlerimi kendisine doğru çekerken, ben de yavaşça ellerimi kaldırıp itaatkar bir tavır takındım.

Tabancanın üzerinden bana doğru baktı, namlu yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Federal hükümetin kız arkadaşının evimde gizlice dolaşması için bir sebep var mı?" diye tembelce sordu, az önce beni izlediğimi bilmediğinde gösterdiği o artan hayal kırıklığını gizleyerek.

"Muhtemelen bunun sebebi onun sıradan bir federal ajanın kız arkadaşı olmamasıdır," diye espri yapıyorum, ona acı acı gülümseyerek.

Başını eğip bana bakıyor.

"Peki sen tam olarak kimsin?"

Ellerim hâlâ havadayken namluyu şakağıma dayayıp bir adım öne atarken sırıtıyorum. Gözleri hafifçe açılıyor ama diğer tüm şaşkınlık belirtilerini gizliyor.

"Ben oğlunu öldürmesi için gönderdiğin kızım. Sevdiğin şeytanı daha net görmeni ummuştum ama sanırım bunu hiç başaramadın ve başaramayacaksın."

Gözleri sadece kısa bir anlığına şaşkınlıkla parlıyor, ardından yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor.

"Hayır," diyor kısık bir fısıltıyla.

Ama sonra gözleri buz kesiyor ve sessizliğe bürünmüş odada yankılanan ölü bir tıkırtı sesi yankılanıyor. Gülümsediğimde korkunun yerini kararlılık alıyor.

Ve o tetiği tekrar tekrar çekiyor... Ben de bir adım geri çekiliyorum.

"Umarım aldırmazsınız Şerif. Evdeki diğer tüm silahlardaki mermileri boşaltma özgürlüğünü kullandım, diğer odada bıraktığınız servis silahınız hariç."

Yanımdan hızla geçmeye başlıyor, karşısındaki çaresiz kadına doğru hamle yapmayarak beni şaşırtıyor. Sanırım ona erkeksi olduğu için fazla değer vermişim.

Dizim karnına çarpıyor, geri çekilmesini engelliyor ve yere düşüp acı dolu bir çığlık atıyor.

"Ben her zaman bıçakları tercih etmişimdir," diyorum ve bıçağımı çıkarıp boğazının altına kaydırıyorum, o da bıçağın altında kaskatı kesilip hareketsiz kalıyor.

Bıçağı orada tutarak yanına çömeldim.

"Nasılsın, hayatta mısın?" diye neredeyse fazla kısık bir sesle soruyor.

Kaşlarımı oynatarak sırıttım. "Çok acı. Çok şifa. Ve bir sürü tekila. Ama en çok da Jake yüzünden buradayım. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Jacob Denver? Kardeşime aşık olduğunu anladığında bir tehdit olarak görmediğin çocuk. Çünkü hangi zayıf adam başka bir adamı sever, değil mi? Böylesine bir iğrençlik, ölü bir kızın bu kadar çok canavarını katletmesine yardım edecek kadar muhteşem olamaz."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve bıçak bu hareketiyle boğazına daha da yaklaştı.

Boşta kalan elimle telefonumu çıkarıp Jake'i arıyorum ve hoparlöre alıp yanıma yere bırakıyorum.

"Sanırım hâlâ beşinci aşama üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu Jake, ben şerifin yüzüne bakarken.

"Hâlâ her şeyin kendi suçu olduğunu kabullenmeye çalışıyor. Tüm yalanları ve yolsuzluklarıyla yarattığı gerçekliğin en azından küçük bir zihin işkencesinden geçmeyecekse, onu öldürmenin ne anlamı var?" diye soruyorum, şerifin gözleri sertçe dönerken sırıtarak.

Tanıdığım o kibirli orospu çocuğu var.

"Altıncı aşama planladığımdan daha iyi işledi. Kişiselleştirilmiş mesajlar üç kişi hariç herkese ulaştı. Sonuncusunu arabaya yükledim, gereksiz yere damperli kamyonu atladım. Milletvekillerinin nerede olduğunu kontrol eder etmez onları güvenli bölgeye bırakacağım ve sonra sekizinci aşamaya geçeceğim."

"Güzel. Şerifin yedinci aşamayı duymasını istiyorum, bu yüzden aradım."

Şerifin beni izlediğini gördüğümde Jake'in gülümsediğini neredeyse duyabiliyorum.

"Şu anda şerifin telefonunun kopyasını çıkarıyorum," diyor Jake.

Şerifin bakışları merakla telefonuma kaydı. Sessize alma tuşuna basıp, görebilmesi için yukarı kaldırdım, diğer elimle bıçağı boğazına dayadım.

"Şerif Yardımcısı Hayes, size okuyacağım tüm isimleri bir araya getirmenizi istiyorum. Onlara güveniyorum. Adı geçmeyen şerif yardımcısı ve üniformalı memurlar sınıra gidip bir şey bulup bulamayacaklarına bakmalılar. Anlaşıldı mı?"

Bir sessizlik oluyor ve şerifin yüzüne bakıyorum. Sadece Jake'in konuşmasını duyabiliyoruz.

"Ben olmadığımı anlayacaklar," diye homurdanıyor şerif, sonra konuşurken bıçak boğazını zar zor kestiğinde yüzünü buruşturuyor. Bir damla kan sızıyor ve onu yerinde tutmaya devam ediyorum.

"Jake'in sesini duyuyorsun. Ama o telefondan geçince, karşı taraftaki senin sesin gibi geliyor," diyorum, yüzü solgunlaşırken sırıtarak. "Jake'in bir dahi çocuk olduğunu söylemiş miydim?"

Jake, babamın ölümüyle, kardeşimin ölümüyle ve herkesin Victoria Evans diye bildiği kişinin ölümüyle sonuçlanan toplantıyla ilgili herkesin isimlerini sıralamaya başlıyor.

Emekli milletvekilleri bile çağrılıyor, zira kasabayı 'savunmak' için çoktan seferber olmuş durumdalar. Bu da onları tek tek ziyaret etmek için fazladan bir yolculuk yapmamı engelliyor.

"Bir saatin var," diye devam ediyor Jake, isim listesini tamamlarken.

Telefonu kapatıyorum ve şerifin yüzündeki umudun kaybolmasını izliyorum. Çaresizlik, yüzündeki hoş bir ifade.

"Şimdi ayağa kalk," diyorum, bıçağı geri çekip yavaşça ayağa kalkıyorum.

Yavaşça doğrulurken bana temkinli bir şekilde bakıyor ama daha fazla kıpırdamıyor.

"On uzun yıl sabretmek zorunda kaldım Şerif. Oyalanmayı bırak, çünkü sabrım tükendi."

Gözleri meydan okurcasına kısıldı. Aptalca bir şey planlıyordu.

Kolları kocaman açık.

"Eğer beni yukarı kaldırmak istiyorsan, o zaman—"

Sözleri, asker botumun topuğuyla bileğine vurduğumda bir çığlıkla son buluyor. Bu vuruşun ardından tatmin edici bir çatırtı

geliyor ve ayağımı yakalamak için sendelemeden önce topuğumu bileğine bastırıyorum. Sonra ayağım havaya fırlayıp yüzüne çarpıyor.

Tekrar geriye doğru süzülürken ağzından kan fışkırıyor. Kafasını fayansa vurmaktan vazgeçiyor ve ben sakince kafasına doğru yürüyorum.

"Kalk dedim. Uyman için ne kadar dayak yemen gerektiğine sen karar ver."

"Ne anlamı var?" diye homurdandı, kan tükürerek. "Beni öldürmeyi planlıyorsun. Sen bir canavarsın. Şeytanın dölüsün."

Yanında diz çöküyorum, aramızda güvenli bir mesafe bırakıyorum ve gözlerim onun gözleriyle buluşuyor.

"Oğlunuz bir canavardı Şerif. İncil tutmak veya rozet takmak da sizi kendi insanlık dışılığınızdan kurtarmaz." Başımı eğip gözlerindeki öfkeyi ve benzeri görülmemiş öfkeyi izledim.

"Yanılıyorsun," diye öfkeyle söylendi.

"Hata yaptığını anlaman bir yıl, hatta belki daha uzun sürmüş olabilir. Bir yıl sonra başka bir tecavüz ve cinayet daha yaşanmış olabilir mi? Delaney Grove'un hemen dışında? Diğerleriyle aynı mağduriyet," diyorum umursamazca, bakışlarının tekrar değiştiğini izlerken.

"Öfken ve kederin yatıştığında ve dinmeye başladığında, Robert Evans'ın asla doğru adam olmadığını ve onu suçladığını, işlemediği günahlar için acımasızca cezalandırdığını fark ettin."

Bu sözler ağzından çıktıkça içindeki tüm mücadele sönüyor ve gözlerinde şaşırtıcı bir parıltı beliriyor.

"Gerçek bir canavarın hâlâ kadınları öldürüp onlardan bir şeyler çaldığını çok geç fark ettin ve onun bunu yapabilmesinin sebebi sensin. Bütün o kan senin ellerinde Şerif. Yıkanıp gitmez."

Devam ettikçe gözlerinde yaşlar birikmeye başlıyor.

"Kyle'a karşı yapılan tüm o iddiaların asılsız olamayacağını da biliyordun, ama zaten bir çocuğunu kaybetmiştin. Diğerinin de özünde çürümüş olduğunu inkâr ederek yaşamaya kendini zorladın. Ama yine de, babamı suçlamak için zorla yardımını aldıktan sonra annesini öldürdün. Söyle bana Şerif, prezervatifleri kendin mi topladın? Yoksa bu Johnson'ın işi miydi?"

Gözlerindeki suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışarak boğazını temizliyor ama bunu başarmakta zorlanıyor. Demek ki haklıymışım.

Masum bir adama komplo kurma çaban sırasında oğlunun annesini öldürdüğün için, o iğrenç oğlunun tüm iğrenç eylemlerini mazur gördün. Kasabaya yalan söyledin. Kendine yalan söyledin. O gece ona bizimle ilgilenmesini söylediğinde, aslında tüm arkadaşlarını da getireceğini hiç beklemiyordun. Ahlaksızlığın sınırlarına ulaşacaklarını, sonra da babama yaptığından daha da büyük bir şekilde bu sınırları aşacaklarını hiç beklemiyordun. Ama yine de gerçeği sakladın. Bizi örtbas ettin. İki masum çocuğun hayatı hiç önemli değilmiş gibi davrandın.

Sesimdeki öfkeyi artık gizleyemez oldum ve şerifin gözünden bir damla yaş düşerken dudağı titredi.

"Kızından nefret ediyordum. Ama asla ölmesini istemedim. Babam bir keresinde arabasının camını tamir etmişti. Bunu biliyor muydun?"

Yavaşça başını sallıyor.

"Rakip okuldan başka bir kızın erkek arkadaşıyla yatmıştı. Kız, kızının arabasının her yerine 'sürtük' yazmıştı. Sonra da sürücü camından fırlamıştı. Kızın açıklama yapması gerektiğini biliyordu ama sana başkalarıyla yattığını söylemekten çok korkuyordu. Babam, o kız bana sebepsiz yere aşağılık bir orospu gibi davranmasına rağmen

araya girip ona yardım etti. Çünkü babam onun bir çocuk olduğunu söylemişti. Ve bir gün birinin bize de aynısını yapmasından korktuğu için asla bir çocuğa kötü davranamazdı."

Derin bir nefes aldı, duygularını dizginlemek için elinden geleni yaptı.

"Ona teşekkür bile etmedi. Av gezisinden eve dönmeden önce o pencereyi değiştirmek onun göreviymiş gibi davrandı. Pencerenin parasını bile ödemedi ve para sıkıntısı çekiyorduk. Ama tek kelime etmedi. Çünkü o daha çocuktu. Yine de sen onu bir canavar olarak yaftaladın. Sahip olduğu tüm haysiyeti yerle bir ettin. Ve üçümüzün peşine de gerçek canavarlar gönderdin, kendin de dahil. Söyle bana Şerif, af dilemek için ettiğin tüm dualaların işe yaradığını hissediyor musun?"

Bıçağı yerde kaydırırken gözlerinin ona kaydığını gördüm.

"Yoksa bütün günahların için bir cezanın gönderildiğini mi sanıyorsun?"

Çenesi titriyor ama gözlerimin içine bakmaya devam ediyor.

"Ayağa kalk," diyorum tekrar, sesim sert bir şekilde çıkıyor.

Bu sefer omuzlarını çok yukarı kaldırmadan ağır ağır ayağa kalkıyor.

Banyoya doğru işaret ettiğimde bana bakmıyor. "Duş al."

"Neden?" diye çıkıştı.

"Ya dediğimi yaparsın, ya da Kyle'ın her şeyi itiraf ettiği videoyu tüm kasabaya izlettiririm."

Gözleri kocaman ve dehşet içinde bana döndü. "Evet, Şerif. Gitmiş olabilirler ama sonunda videoyu izleyecekler. Tüm günahları tek bir uzun videoda. Bu arada, itirafları sırasında ağlıyor. Hayatı için yalvarırken de ağlıyor."

Şerif, benden uzaklaşırken bir sinir krizi geçirmemek için öğürüyor, gözyaşları sızıyor.

"Diğer tüm videolarda itirafları var. Yavaş yavaş ihtiyacım olan her şeye sahip oldum. Her iki olaydan da, sizin dediğiniz gibi, o değerli kamera görüntülerinin nerede bulunabileceğine dair ayrıntıları ifşa ettiler. Bana her şeyi anlattılar. Ve insanlar bu görüntüleri görecek."

"Kyle'ınki de mi?" diye sordu boğuk bir sesle. "Söylediğini yapsam bile mi?"

Kendi kendime gülümsüyorum. "Sanırım blöfümü gördün. Evet, ne olursa olsun görecekler. Ama gidip o lanet duşa girersen, tüm işkencesini kameradan uzak tutmak için bir anlaşma yapacağım. Seni sürüklememe izin verme. Aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için ellerini kırmam gerekecek ve onları tamamen kırmak biraz zaman ve çaba gerektirecek."

Acı dolu bir ses çıkarıyor, güçlükle yutkunuyor.

"Nasıl bu hale geldin?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu laf mı, Şerif? Çünkü eminim ki çok belli olurdu."

Aniden hamle yapıp beni hazırlıksız yakaladı. Ama avucumun alt kısmını göğsüne vurarak ciğerlerindeki havayı boşalttım, sonra aynı anda yere düşüp tekme attım ve tam kasıklarına isabet ettirdim.

Onu hep oraya vurmak istiyordum.

Yere düştüğünde, neredeyse bayıltacak kadar sert bir tekme atıyorum yüzüne. Dudaklarının arasından kan sızarken, sersemlemiş bir şekilde bakıyor.

"Tamam. Bunu zor yoldan yapacağız," diye cıvıldadım.

Onu karnına doğru tekmeledim, kalçasından kelepçelerini yakaladım ve dizimi omurgasına bastırarak kollarını sertçe arkasına

doğru çektim. Hâlâ benimle dövüşemeyecek kadar sersemlemiş durumda, bu yüzden kendine gelmeden önce acele ettim.

Sonuçta bir son tarihim var.

Aşağı uzanıp gömleğinin yakasından yakaladım ve inleyen kumaşı umursamadan onu banyoya doğru sürüklemeye başladım. Mücadelesi geri döndü, ama bu noktada boşuna. Banyoya vardığımızda onu saçlarından yakaladım ve ayağa kalkmaya zorladım.

Salak, önümde dururken bana kafa atmaya çalışıyor ama ben çok daha kısayım, bu yüzden bundan sıyrılıp etrafında dönüyor ve onu açık küvete tekmeliyorum.

Sırt üstü yere düştüğünde acı dolu bir inilti çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, bacakları yanlardan sarkmış halde bana bakarak.

"Seni bir fanteziyi gerçekleştirmek için kullanıyorum," diye espri yapıyorum duş perdesini kapatırken. "Aslında iki fantezi."

Beyaz, sade duş perdesine bakıp bıçağımı çıkarıyorum. Telefonumdan müziği çalmaya başlamadan önce dudaklarımda karanlık bir gülümseme beliriyor ve perdenin arasından ona saplıyorum.

Banyonun duvarlarında acı ve şaşkınlık dolu bir çığlık yankılanıyor.

Ama ben yine bıçaklıyorum.

Ve yine.

Ve yine.

Ta ki sadece gırtlak sesleri çıkana kadar.

Sonra perdeyi aralayıp sırıtıyorum. "Hayat hedefleri," diyorum kendi kendime, ölmekte olan adamı küvette bırakırken hâlâ gülümsüyorum. Evin içinden geçip, silahının hâlâ masanın üzerinde olduğu oturma odasına geri dönüyorum.

Evdeki tek dolu silah bu ve şerifi kendi silahıyla vurmak, kaçırılmayacak kadar şiirsel bir fikir.

İçeri girerken şarkı çalmaya devam ediyordu ve kapıdan şerifi izlerken tüm yaralardan ve ağzından kan akıyordu.

Silahı kasıklarına doğrulttuğumda gözleri zar zor açık kalıyor. Kelimeler oluşmaya çalışıyor ama anlaşılır bir ses çıkaramayacak kadar yaralı.

Bir yığın havlu alıp kucağına bırakıyorum, sonra silahı havlulara dayayıp ateş ediyorum. Havlulara bastırılsa da ses hâlâ yüksek, ama en azından kulaklarım çınlamıyor.

Silahlardan nefret ediyorum.

Ama yine de…çok şiirsel.

Şerif silahı geri çekerken irkildi ve kan kaybından ölürken beyaz havlular giderek daha da kırmızılaştı. Küvet tüm kanı toplayıp giderden aşağı akıtırken, gölgesini dökmeye devam etti.

Şerif yavaş yavaş ölürken bıçağımı siliyorum ve tekrar tekrar çalan şarkıyı dinliyorum.

Şerifi vurdum…

Sonra hayat şerifin gözünden tamamen silindiğinde Jake için bir fotoğraf çektim.

Emin olmak için nabzını kontrol ediyorum. Nabzı yokmuş. Sonra, daha da emin olmak için bıçağı boğazına saplıyorum ve kanının akmaya devam etmesini sağlıyorum.

Bıçağı tekrar siliyorum, kalçamdaki kılıfına geri koyuyorum, kapüşonumu başıma geçiriyorum ve telefonumda hala o şarkı çalarken dışarı çıkıyorum.

Kasaba artık eski bir batı hayalet kasabası gibi. Rüzgar estikçe dikenli otların yanımdan yuvarlanmaya başlayacağını tahmin

ediyorum. Güneşin batmasına üç saat var, ama oyunun sonuna sadece birkaç dakika kaldı.

Herkes gün batımının oyunun sonu olacağını bekliyordu, çünkü biz onlara öyle söylemiştik.

Ama bizim oynadığımız başka bir dizi kural daha var.

Ve hazırız.

Tanıdık eve adım attığımda Jake çoktan eski evimdeydi. Bu ev mükemmel bir konumda.

İçeriyi gördüğümde kalbim biraz daha hızlı atıyor, çünkü sanki bambaşka bir girdaba adım atıyorum. Duvarlarda eskisi gibi fotoğraflarımız yok.

Halı sert ağaçla değiştirildi. Mavi tonlar nötr renklerle değiştirildi. Ayrıca oturma odası ile mutfak arasındaki duvarı da yıktılar.

Her şey farklı, ama göğsümde tanıdık bir sızı var.

Tüm monitörlerini taktı, bu süreci başlatmaya hazır.

"Söz verdiğinden daha uzun sürdü," diyor Jake, ben içeri girip kapüşonlu üstümü çıkarırken.

"Şerifi vurdum" diye şarkı söylemeye başlıyorum ve sırıtıyor.

"Milletvekillerini vurmanın zamanı geldi."

Kıyafetlerimi çıkarıp, en iyi kıyafetlerimi giymeye başlıyorum. Bol bir kapüşonlu üst veya dar pantolon giyemem. Bu, en kötü ihtimal.

"Dokuzuncu aşama tamamlandı mı?" diye soruyorum ona.

"Şehrin ortasına adım attığınız anda tek yapmanız gereken bir düğmeye basmak. İçeri girdiğinizde bir sonraki düğmeye basıyorsunuz. Sonra başınızın çaresine bakıyorsunuz. Bombaların atlandığını biliyorsunuz; dışarı çıkmanız gereken küçük pencereyi biliyorsunuz; ve başınızı öne eğmeniz gerektiğini biliyorsunuz. Atlayabileceğimiz bir bölümde ölmeyin."

Taytımı çekiştiriyorum, yırtmaçları yaptığımda ve esnekliğini iki kez kontrol ettiğimde emin oluyorum.

Jake bana sert bir bakış attı.

"Bu kısmı atlamıyorum Jake. Onların da aynı korkuyu hissetmeleri gerekiyor. Sadece ölmek yeterli değil. Birinin hayatta kalma riskini almak da iyi değil."

Ben atlet üstümü kaptığımda o derin bir nefes verdi, kolsuz olmama rağmen soğuk havaya göğüs germeye hazırdım. Mücadele etmeye başladığımda ısınacağım.

Botlarımı tekrar giydikten sonra, çoğu yelekten daha ince ve daha az sıkan kurşun geçirmez yeleğimi alıyorum. Teşekkürler Jake.

Daha sonra tüm silahları çok sayıdaki kılıfıma yerleştirmeye başlıyorum ve Jake'in hazırladığı aksiyon oyunu düzeneğini kullanıyorum.

"Bir an yaşıyorum," diyor Jake, eklemini ısırırken, silahların sonuncusunu da vücut koşum takımımdaki belirlenmiş yerlerine yerleştiriyorum.

"Ne?" diye soruyorum kaşımı kaldırarak.

"Böyle zamanlar bana neden kadınlardan vazgeçemediğimi hatırlatıyor. Silahlı bir kızla ilgili bir şeyler var ve şu anda, her inekin çizgi romanlardaki kadar seksi fantezi kızısın."

Gözlerimi deviriyorum.

"Cidden! Dar pantolon, tüm silahlar, kolsuz gömlek-"

"Hepsi işlevsellik amaçlı," diye kuru bir şekilde belirttim.

"Yine de illüzyonu bozmuyor." Hayalperest bir iç çekişle alay ediyor ve adım atmaya yakın olduğum yaklaşan deliliğe rağmen gülüyorum.

Son bıçağı takmayı bitirdiğimde, "Hazır mısın?" diye daha ciddi bir şekilde sordu.

"Her zaman olduğum gibi."

"O zaman tema şarkını hazırlayayım."

"Gerçekten müzik mi çalacaksın?" diye düşünüyorum kapıya doğru yürürken.

"Her destansı doruk noktasının iyi bir tema şarkısına ihtiyacı vardır," diye espri yapıyor ve gülümsemeye çalışıyor.

Birkaç hızlı, uzun adımda odanın içinden geçiyor, kolları beni sarıyor, başımın tepesini öperken beni kendine çekiyor. Ben de ona sarılıyorum, sinirlerimi ve nefesimi kontrol altına alıyorum.

"Seni seviyorum küçük kız kardeşim," diyor yumuşak bir sesle.

"Seni seviyorum abi," diyorum ona daha sıkı sarılarak.

Geri çekilip çenemi eliyle kavradığında gözlerimiz buluştu.

"Şimdi git ve hepsini öldür, ben de kasabayı yerle bir edeyim."

Başımı sallıyorum. "Onuncu aşama."

Bölüm 14

Bilgelik ve gücü birleştirme çabaları nadiren başarılı olmuştur ve o da yalnızca kısa bir süre için gerçekleşmiştir.

—Albert Einstein

LOGAN

"Neden hiçbir şey olmuyor?" diye soruyorum Hadley'e, tamamen boşaltılmış kasabada son bir saattir rastgele dönen monitörleri izlerken.

Bir ekran açılıyor; Jake'in daha önce kapattığı ısı sinyali ekranı. Ekranda tüm kasaba görünüyor, ancak ısı sinyalleri tek bir binadan geliyor.

"Belediye binası," diyor Hadley kendi kendine, benim düşüncelerimi yankılayarak. "Şerif yardımcıları hariç tüm kasabayı temizlediler."

"Bunlar ne?" diye soruyorum, kasabanın kenarındaki birkaç tanesini ve sınırda olmasına rağmen kasabanın içinde olanı işaret ederek.

"Muhtemelen bu Jake ya da Lana'dır, tıpkı buradaki gibi," diyor Hadley, sokaklarda yürüyormuş gibi hareket eden bir tanesini işaret ederek.

Gözlerim hareket edenlere takılınca midem kasılıyor.

Hadley, "Buradakiler muhtemelen bir sebepten dolayı kasaba sınırına gönderilen bazı memurlardır," diye devam ediyor ve kenardaki üç noktayı işaret ediyor.

Daha fazla soru sormama fırsat vermeden bir mesaj kutusu açılıyor.

Buna hazır mısın? Yoksa bakışlarını kaçırmak mı istiyorsun? Ortalık karışacak.

Hadley derin bir nefes aldı ve mesaj kutusuna baktı.
"Jake sen misin?" diye sordum öne doğru eğilerek.
"Evet," diyor ve cevap yazıyor.

Şehir dışında neden memurlar var?

Hemen ardından başka bir mesaj daha çıkıyor.

Çünkü onları oraya ben gönderdim. Onlar masum.

Hadley'in gözleri benimkilerle buluştu, derinliklerinde bir soru vardı.
"Onu görmem gerek, Hadley."
Başını sallıyor, sonra cevap yazıyor.

Logan benimle. Lana'yı görmek istiyor.

Monitörler arkadan koyu renk saçların girdabına dönüyor, sırt çantasıyla kasabayı dolaşırken silahlar ona yükleniyor. Ama bu açıdan yüzünü göremiyorum.
Kalbimin atışları boğazımda gümbürdüyor, bir mesaj kutusu daha geliyor.

Muhtemelen bakışlarını kaçırmalı. Lana şu anda o tatlı kız değil.

"Gözlerimi kaçırmıyorum," diyorum Hadley'e.
Nefesini verip başını sallıyor.

Biz de varız.

Başka bir mesaj.

E-postanızı kontrol edin, bitirdiğinizde gösteriyi ön sıradan izlemenizi sağlayacağım.

Hadley hemen dizüstü bilgisayarının ekranını çeviriyor ve tuhaf bir adresten kendisine gönderilmiş bir e-posta görüyorum. E-postayı açıyor ve orada bir videonun indirildiğini görünce midem bulanıyor. Ayrıca indirilecek tonlarca dosya, tam bir kanıt yığını görüyorum.
Bilgisayar sanki yeni bir mesaj gelmiş gibi bir ses çıkarıyor ve Hadley mesaj kutusunu açıyor.

Tek yapmanız gereken indirmek. Gerisini dosyalar halledecek.

Hadley tereddüt bile etmiyor. Dosyaları indiriyor ve birkaç dakika içinde dışarıdaki kargaşayı duyuyoruz.
Perdelerin arasından bakmaya gidiyorum, herkesin ayakta durup monitörlere doğru hareket ettiğini görüyorum. Ekranda, daha önce Delaney Grove'da gördüğüm görüntülerin aynısını görüyorum, ancak

bu sefer kamera arkası görüntüleri de var; o gece bağlanmış ve günahlarını itiraf eden tüm adamlar da dahil.

Kapıyı hafifçe aralayıp dışarı bakıyorum.

"Gerçek için savaşman gerekiyor. Yozlaşmışlar için değil," diyor Testere sesi aynalı maskenin arkasından.

Video oynatılmaya devam ederken herkes dehşet dolu gözlerle bakıyor.

"Üzerinizde hiç görmediğiniz gözlere dikkat edin," diye ekliyor ses ve tanıdık yüzlerin olduğu yeni bir ekran açılıyor.

Yönetmen McEvoy, kendisini on yıl önce Delaney Grove'da Johnson'la konuşurken ekranda görünce panikle içeri dalar.

"Bu pisliğin çıkmasına sen yardım ettin, sen de temizle!" diye bağırıyor McEvoy, parmağını Johnson'ın yüzüne doğrultarak. "Kanıtları yok et. O çocuklarla ilgili tüm raporları yok et. Ve bizi bu lanet olası kasabaya bağlayan her şeyi yok et."

Herkesin gözü, tepedeki monitörün fişini çekmeye çalışan yönetmene takılıyor. Ama bir başkası daha açılıyor.

"Peki ya benim takımım? Bunu şimdiden duyurmaya çalışıyorlar," diye tısladı Johnson.

"Ben hallederim," diye homurdandı McEvoy.

Herkes dehşete kapılmış yönetmene bakıyor ve yönetmen dönüp odadan fırlıyor, muhtemelen ofisine doğru koşuyor.

"Bunu indirin!" diye bağırıyor uzaklardan bir yerden. "Bunu kimin yaptığını bulun!"

Kapıyı kapatıp panjurları açtığımda ve herkesi gözlemleyebildiğimde Hadley sırıtıyor. Muhtemelen şimdi biri yanıma gelecektir.

"Endişelenme," diyor Hadley bana sırıtarak. "Sanki o dosyalar sisteme Müdür McEvoy tarafından yüklenmiş gibi görünüyor. Her yerinde onun IP adresi olacak. Bizimle bağlantısı bulunamaz."

Craig'in ofisindeki ekran, müzik çalmaya başladığı anda ısı imzalarından şehrin geniş açılı bir çekimine geçiyor.

Başka bir kamera açısından belediye binasının içinde yürüyen Johnson'ı görünce gözlerim tekrar kasabada loncaya silahlanmış bir şekilde yürüyen siyah tayt ve kırmızı atlet giymiş kıza kaydı.

"Rahatsız oldum," diyor Hadley sırıtarak.

"Ne?" diye soruyorum, o tekinsiz yeşil gözlerde nihayet görebildiğim vahşetin büyüsüne kapılmış bir şekilde.

"Rahatsız. Hastalığa yenik düştüm," diyor. "Şarkı. Neredeyse mükemmel."

Lana siyah çizgileri olan kırmızı bir maske çıkarıyor ve takıyor.

"Neden maske?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Ben—"

Cevap veremeden, ofisin dışındaki monitörler FBI içindeki bir muhbirden sızdırılan son dakika haberini gösteren bir haber kanalına geçiyor; bu muhbir muhtemelen McEvoy gibi davranan Hadley'dir. Victoria, Marcus ve Robert Evans'ı içeren tüm çarpıcı sahneler hariç, az önce izlediğimiz videonun aynısı.

Gözlerim tekrar yanımdaki monitöre kaydı ve Lana'nın boş kasaba sokaklarında belediye binasına doğru ilerlediğini gördüm.

Onun zamanını nasıl geçirdiğini gördükçe midemde düğümler oluşuyor ve ağzım kuruyor.

Başka bir ekranda milletvekillerinden birinin, sürekli çalan şarkıya baktığını ve arkasını dönüp binanın içine doğru yürürken duyamadığım bir şeyler söylediğini görüyorum.

Bir diğeri de dışarı çıktı, o da baktı ve şerifi çağırmaları için bağırdığını duydum.

Artık Lana'nın onu çoktan öldürdüğünü düşünüyorum, hem onun hem de kendisinin uzun süredir yokluğu düşünüldüğünde.

Lana köşeyi döner dönmez, binaya bir bloktan daha az bir mesafe kaldığında son polis memuru geri çekiliyor. Arkasına uzanıp sırt çantasını alıyor ve binaya ulaştığında sırt çantasını yanındaki kaldırıma fırlatıyor.

Gözlerim ana odadaki ekrana kaydı, haber odasının Delaney Grove'dan canlı yayın yapmasını izledim ve Lana'yı orada bir av tüfeğiyle görürken gördüğümde yüreğim sızladı.

Bir kez pompaladığını, sonra kapının yanındaki duvara yaslandığını görüyorum. Göğsü hızla ve sertçe şişip iniyor, sonra boynunu yana doğru şaklatıp kapıyı tekmeleyerek açıyor.

O televizyonun ekranı değişmiyor ama yanımızdaki değişiyor ve tüm polis memurlarının şaşkın bakışlarını Lana'ya çevirmesini izliyorum. Lana tereddüt etmeden ateş ediyor ve polis memurunun kafası silahına uzanamadan vücudundan fırlayınca midem bulanıyor.

Hemen tüfeğini doğrultup tekrar ateş ediyor, bu sefer bir diğerinin göğsünde delik açıyor.

Sanki oda onlara yetişiyor ve şokları geçiyor, herkes aynı anda silahlarına sarılıyor.

Lana dalıyor ve yerde kayıyor, tekrar tüfeğiyle ateş ediyor ve bir polis memurunun beline isabet ediyor.

"Yani aynı zamanda harika bir nişancı," diyor Hadley hiçbir duygu belirtisi göstermeden.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve bakışlarımı haberlere çeviriyorum, hala Lana ve Jake'in dünyaya karşı intikamının çılgınlığını bildiren

dışarıdan bir açıdan bakıyorlar.

Herkes öylece bakıyor, sanki hiçbir şey yapmamız beklenmiyormuş gibi izliyor. Silah seslerinin hızla art arda geldiğini, camların silah seslerinin şiddetiyle kırılıp patladığını duyan herkes o kadar şaşkın ki, tepki bile veremiyor.

Gözlerim özel izleme ekranımıza kaydı ve Lana'nın yerde kayarak maskesini çıkardığını gördüm. Anlaşılan maske sadece haberler içindi ve içeride onu kimin gördüğünü umursamıyor.

Yani…

"Yaşamayı planlıyor," diyorum nefes nefese.

"O zaman neden eğitimli polislerle dolu bir odaya girsin ki?" diye homurdandı Hadley, Lana eğilip yerde yuvarlanırken, boş av tüfeğini bir kenara fırlatıp iki glock çıkarırken öfkeyle.

Rozet takan adam kalabalığına hızla ateş ediyor. Biri kapıya doğru koşmaya çalışıyor ama kapı sanki kilitliymiş gibi yerinden oynamıyor.

Bir diğeri kırık pencereden atlamaya çalışıyor ama düşüyor, vücudu sarsılıyor ve düşüyor. Bir şekilde bir elektrik alanı oluşturuyorlar ve istasyonlarını bir hapishaneye dönüştürüyorlar.

"Kahretsin," diye tısladı Hadley, Lana bir masayı devirip üstüne düştüğünde, ateş edip tekrar dönüp başka bir masanın arkasına saklandığında.

Kalbim onun çevik vücudundan daha beter çarpıyor. İçimdeki her şey onu kurtarmamı istiyor ama oraya asla zamanında varamayacağım. Hepsine tek başına saldırmasını izlemek beni öldürüyor.

"Ah, kahretsin," dedi Hadley nefes nefese, kapıyı açmaya gittiğimde, böylece dışarıda olup biten her şeyi daha rahat duyabiliyordum.

"Ne?" diye sordum, Lana'nın tek başına koca bir orduyla mücadele etmesini izlemekten kendimi alıkoymam gerekiyordu.

"Kasaba yanıyor," diye fısıldadı Hadley, başka bir monitörü işaret ederek.

Ekran tekrar döndüğünde, yangın hattından uzakta bir SUV'nin arka kapağında, üst üste yatan üç baygın kişiyle birlikte, üç baygın polis memuru görülüyor.

Yangın, labirent benzeri yapının etrafında mükemmel bir daire çizerek yayılarak kasabaya doğru ilerliyor gibi görünüyor; sanki deneyimli bir yakıcı alevlerin yönünü kontrol ediyormuş gibi.

"Bok yakmayı biliyor. Şimdi gerçekten tahrik oldum," diye fısıldadı Hadley kendi kendine, ben arkasına doğru çekilirken.

"Bunu yıllardır planlıyorlardı, muhtemelen o kadından daha uzun süredir," diyorum ve kendimi Lana'ya tekrar bakmaya zorluyorum.

Köşeye sıkışmış, ona hızla ateş edenleri gülümseyerek izliyor. Mermiler başka bir açı yakalamadıkları sürece ona ulaşamıyor, ama sonunda çeliği delip geçene kadar onu orada tutabilirler.

"Mutlu görünüyor?" diyor Hadley yutkunarak.

Sanki bir ölüm dileği varmış gibi, bu da kimliğini dünyadan korumak için o maskeyi takmamış olabileceği anlamına geliyor çünkü o, dünyada yaşayacak.

"Ya o maskeyi sadece kimsenin onu benimle ilişkilendirmesini istemediği için taktıysa?" diye sordum acı dolu bir nefesle.

Hadley'nin nefesi kesiliyor ama duygularımı bastırmaya çalışıyorum, Lana'nın yaşamayı planladığına dair umudumu kaybetmeyi reddediyorum.

Köşeden geri dönerek silahlarını aynı anda tekrar ateşliyor. Mucize eseri tek bir kurşun bile isabet etmiyor, ama nişanı neredeyse tam

isabet, dört kafaya bir kurşun sıkıyor ve ardından başka bir masanın arkasına dalıyor.

Masayı devirip bir polis memuruna tekme atıyor, polis memuru da önüne düşüyor. Sonra onu yakalayıp ayağa kaldırıyor ve kısa bir süreliğine insan kalkanı olarak kullanıp iki polis memuruna daha ateş ediyor.

Onları geri itiyor. Nedense ilerliyor ve onlar bodrum kapısına giderek yaklaşıyorlar.

Sonunda biri bodruma koşuyor ve bir kurşun adamın içinden geçip omzunu kestiğinde kalkanını düşürüyor. Sadece bir sıyrık olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Jake bile, sanki benim kadar çıldırmış gibi, yakınlaştırıp çekiyor.

Lana masanın üzerinden ateş ederken o da geri çekilip onları arkaya doğru sıkıştırıyor.

"Ulusal muhafızları çağırın! Elinizdeki herkesi çağırın!" diye bağırıyor biri, bulunduğumuz ofisin dışından telefona.

Bodruma kaçan adam koşarak geri geliyor, gözleri kocaman açılmış ve panik içinde diğerlerine bir şeyler bağırıyor, silah sesleri arasında ne söylediğimi anlayamıyorum.

Bir şeyler değişiyor. Ona sert bir şekilde ateş ederken korunmak yerine açık alanda hayatlarını riske atarak ilerlemeye başlıyorlar.

Eğilip başını örterken, biri MK 47'yi alıp hızla ateş ediyor.

Öne doğru sürünerek ilerliyor, ama aniden başı geriye düşüyor ve bacağından kanlar fışkırınca ağzı çığlık atmak için açılıyor.

"Hayır!" diye bağırarak odadan fırlayıp çıkışa doğru koştum.

Kapıda beni gözetleyen adam göğsümden itiliyor.

"Yerinde kalacaksın," diye homurdandı.

"Bırak beni!" diye bağırdım ve silahıma uzandım ama Leonard yanıma çarparak benden önce elimi yakaladı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye çıkıştı.

"Onu öldürecekler!"

Beni geriye doğru çekip tekrar Craig'in ofisine doğru sürükledi. Özel monitörümüzü görünce yüzü soldu.

"Seni hapse atacaklar. Oraya zamanında varman imkansız," diye tısladı ve gözlerini tekrar monitöre çevirirken kapıyı çarparak kapattı.

Johnson, Lana'nın ortaya çıkışından beri ilk kez şerifin ofisinden çıkıyor. Arkasından gelip hızla ateş ederken, Lana kendini iki masanın arasına sürüklüyor.

Silahlarını tekrar doldururken gözlerindeki korkunun öfkeye dönüştüğünü görüyorum. Bir bıçak çıkarıyor ve tek sağlam bacağının üzerinde ayağa kalkıp bıçağı fırlatışını izliyorum. Bıçak alnına saplanmadan saniyeler önce Johnson'ın gözleri fal taşı gibi açılıyor ama silah sesleri daha hızlı yankılanıyor ve vücudunun sarsılıp yere düşmesini, kurşunların ona isabet etmesini izliyorum.

"Hayır!" diye tekrar bağırdım ve yumruğumu duvara vurarak kalbimin kendi içine çökmesini sağladım.

Sonra Leonard'a bakıyorum.

"Helikopter. Beni hemen o lanet helikoptere götürün!"

Başını yavaşça sallıyor. "Ona ulaşabilsek bile çok geç olur, Logan."

Duvardan aşağı kayarken midem bulanıyor ve kalbim göğsümde patlıyor. İçimdeki her şey taşa dönüşüp hareket edemeyecek kadar ağırlaşırken başımı tutuyorum. Lana'nın güçsüzce zemine tırmanıp polis memurlarına tekrar ateş ettiğini izlerken gözlerimden yaşlar akıyor.

İzleyemiyorum.

Onun ölmesini izleyemem.

Bölüm 15

Ayaklarınızın dibinde yatmak ve kollarınızın arasında ölmek isterdim.

—Voltaire

LANA

Vücudumda bir acı hissediyorum ve duyduğum ses, hiç bitmeyen silah seslerinden başka bir şey değil.

Kanamayı durdurmak için bacağımı bağlarken çığlık atıyorum. Göğsüm ve sırtım, yeleğe saplanan ama delmeyen kurşunların sayısıyla ağrıyor. Omzum sıyrık yüzünden yanıyor ama az önce elimden geçen kurşunun gölgesinde kalıyor.

Sonra ellerimi sarıyorum, acıyla mücadele ederken titreyen ellerimle boğuşuyorum. Jake'in sesi kulaklığımdan geliyor ve derin bir nefes alıp arkamdaki adamlara ateş ediyorum.

"Lana, oradan siktirip gitmelisin! Bodrumu biliyorlar!"

"Yapamam," diyorum kendimi zorlayarak, köşeden fırlayıp bir adamın dizine isabet ettiriyorum. Adam yere yığılırken MK 47'si etrafa çılgınca mermiler saçıyor. Serseri bir mermi diğer memurlardan birine isabet ediyor ama o herifi öldürmeye yetmiyor.

"Yapmalısın!" diye havlıyor Jake. "Buraya kadar ölmek için gelmedin!"

Yeni bir kurşun saldırısından kaçınmak için başımı geriye doğru çevirirken gözyaşlarımın akmasına izin vermeyi reddediyorum. İnşa

ettiğim masa bariyeri kurşunları tutmaya devam etmeyecek. Birbirine sokulan üç kişi, onları sadece biraz daha durduracak.

"Onunla konuşmam gerek," diyorum sessizce, ayağa kalkmaya çalışırken hıçkırığımı bastırmaya çalışıyorum, ancak bacağım çok fazla ağrıdığı için tekrar düşüyorum.

"Hayır! Elveda demeyeceksin Lana. Onunla konuşmana izin vermeyeceğim. Defol oradan! Saldırı durdurulamaz ve sen de bunu biliyorsun. Bu bir güvenlik önlemi. Dokuz dakika elli dört saniyen var."

Başımın arkasını masaya vuruyorum, gözlerimdeki yaşlar görüşümü bulanıklaştırıyor. Kapıya dehşetle bakıyorum. O altı metrelik mesafe, bitmek bilmeyen ateş püskürmesiyle çok daha uzak görünüyor.

Öldürülmeleri beklediğimden daha zordu. Tahmin ettiğimiz kadar korkak değillerdi.

Her konuda çok haklıymışız.

"Seni seviyorum," diyorum Jake'e, daha fazla ateş etmek için arkamı dönerken acımı bastırmaya çalışıyorum.

"Ölürsen senden nefret ederim" diyor öfkeyle.

Sesindeki gözyaşlarını duyuyorum, acısını buradan tadıyorum.

"Yangın geliyor Lana. Tam dokuz dakika kaldı. Defol. Defol. Çık oradan."

"Çocukken babanın bodrumunda bir dinamit çubuğu bulduğumuzu hatırlıyor musun?"

"Yapma Lana. Bunu yapma!" diye yalvardı, gözlerimden yaşlar süzülmeye başlarken.

Yaklaşmalarını engellemek için körü körüne ateş ediyorum, silahı yukarı kaldırıyorum.

"Bize bununla uğraşmanın çok tehlikeli olduğunu söyledin ama ben seni bunun eğlenceli olacağına ikna ettim. Marcus ve sen beni durdurmaya çalıştın ama ben dinlemeyi reddettim."

"Kahretsin Lana! Defol! Hemen defol!"

Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bir kez daha yere düşerken acıdan çığlık atıyorum. Gözyaşlarımı siliyorum, nefesimi dışarı üfleyerek, aksi takdirde beni alt edecek olan acıyı savuşturmaya devam ediyorum.

Keşke Jake'in birkaç ay önce yaptığı el bombası önerisine burun kıvırmasaydım.

Ama yine de buradan zamanında çıkamayacaktım. Çok acıyor. Bacağım hareket etmeyi reddediyor ve engellediği hız olmadan bunun bir anlamı yok.

"Sen incelemek istedin, ben ise sadece bir şeyleri havaya uçurmak istedim," diyorum, neşesizce gülerek.

"Yapma," diye fısıldıyor.

"Şehrin dışındaki o eski ahırı havaya uçurduk. Fitili ateşleyip fırlattım ve patladığında Marcus senin vücudunu kendi fitiliyle örttü. Patlama bana hiç dokunmadı, ama şiddeti sert bir duvar gibi sırtıma çarparak beni tarlanın öbür ucuna fırlattı. Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyorduk."

"Dur," diyor tekrar, arka planda bir motor gürültüsü duyuyorum.

Şu anda şehirden çok uzaklara gitmiş olmalı.

"Daha sonra bana açıkladın. Neler olduğunu anlattın. Yaklaşık iki hafta boyunca ağrım vardı. Gülüştük. Daha önce hiç yaşamadığımız bir ölümle burun buruna geldik ve adrenalin günlerce üzerimizde kaldı. Her ağrıdığımda, anılarla birlikte bir adrenalin dalgası içimde uçuştu."

"Lütfen durun," dedi tekrar, sesi neredeyse kırık bir fısıltıydı.

"Sen hep haklıydın. Ben hep pervasızdım. Seni dinlemeliydim," diyorum ona zorlanarak.

"Çık dışarı," diye tısladı.

"Benim için ağlama Jake. Senin sayende hayatta kaldım. Beni hayatta tuttun," diyorum kendimi zorlayarak, onları geri püskürtmek için hâlâ başımın üzerinden körlemesine ateş ederken.

"Siktir git deme şansın yok!" diye bağırıyor hat susmadan hemen önce.

"Hoşça kal," diye fısıldıyorum.

Acıdan zonklayan sarılı elimle Logan'ı aramaya çalışıyorum. Zorlu bir çaba ama sonunda başarıyorum.

Hemen cevap veriyor.

"Lütfen sen ol," diyor sanki acı çekiyormuş gibi.

"Seni seviyorum," diyorum, arka planda hâlâ ses çıkaran kulaklığa.

"Hayır. Bana bunu yapma. Savaş Lana. Defol git oradan. Başarabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Neler yapabileceğini gördüm."

Sesindeki samimi yalvarışı duymak bile yüreğimi parçalıyor.

"Bana yaşamanın nasıl bir şey olduğunu tekrar gösterdin. Unutmuştum," diyorum yumuşak bir sesle, arka plandaki hızlı ateş mangasının sesini duymasını umarak.

"Şu anda hâlâ nefes almamın tek sebebi sensin Lana. Vazgeçme. Şimdi değil. Atlattığın onca şeyden sonra asla."

Gözlerimi kapatıp seslerin uğultusuna izin verdiğimde gözyaşlarım serbestçe akmaya başlıyor.

"Sen de bir hayatta kalansın," diye fısıldıyorum. "Ve dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyorsun. Asla durma."

"Lana!"

Telefonu kapatırken bağırıyor, gözlerimi tekrar kapatıyorum, arkamdan ateş etmeye devam ediyorum.

Bir yerlerden yüksek sesli bir patlama sesi geliyor, sanki yeni bir silah sesi duyuluyor. Gözlerimi açık tutamayacak kadar güçsüzüm.

Logan'ın izlediğini biliyorum.

Hadley'in de öyle olduğunu biliyorum.

En yakın kamera deliğine gözlerimi açmaya zorladım kendimi, ama o sadece yansıtıcı bir kıvılcımın olmadığı, kara bir delikti... artık beni izlemiyordu. Tamamen yeni kimliğimle çantamı getirdim; hemen dışarıda duruyor ve onu almamı bekliyordu.

Yangının ulaşmadığı ormanın içinden geçmemi bekleyen bir ATV var.

Uçağa binip Jake'le sözleştiğimiz yerde buluşacaktık.

Yaşayacaktım.

Bunu yapmanın pek çok başka yolu vardı ama içten içe ikimiz de bunun ailemle yeniden bir araya gelmek için ölümü göze alma çabam olduğunu biliyorduk. Bunu sorun etmeyeceğimi düşünüyordum.

Çok geç olsa da yaşamak istediğimi fark ettim.

Çok geç anladım ki ölmeye hazır değilim.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken acı içinde haykırıyorum, ama çabalarım boşa gidiyor, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. Ama burada sıkışıp kaldım, köşeye sıkıştım. Kaçış yok.

Onlarla birlikte öleceğim.

Gözlerim etrafımdaki kamera deliklerine kaydı, hepsi kararmış, hiçbir ışıltı yok, yani kesilmişlerdi.

Yaptığım her şeyi ölümsüzleştirecek trajik, şiirsel bir son olacak.

En azından sonunu kimse izlemek zorunda kalmıyor.

Birdenbire karşımda bir yüz beliriyor ve kardeşimi görünce daha fazla gözyaşım süzülüyor.

"Marcus," diye fısıldadım, yanağına dokunurken daha fazla gözyaşım yüzümden aşağı aktı.

Yüzü dokunuşumla kayboluyor ve ben de yıkılıyorum, karşılık vermeyi bırakırken hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Logan'ın yüzü, ateşin alevlerinin yaklaştığını görmeden önce aklıma gelen son şey.

Bölüm 16

Mucizelerin geçmişte kaldığını söylerler.
—William Shakespeare

LOGAN

Tüm ekranlar bir anda kararıyor ve etrafımızdaki havayı sadece beyaz gürültü dolduruyor. Ekranı tekrar çalışacakmış gibi sallıyorum.

"Kameraları kapattı," diyor Hadley, parmakları klavyenin üzerinde uçarken.

"Tekrar giy şunu!" diye çıkıştım.

"Deniyorum!"

Yüzüm gözyaşlarıyla yanıyor ve yere yığılmamak için elimden geleni yapıyorum.

Leonard sessizce oturuyor, ellerini ovuşturuyor, yere bakıyor ve dizini sallıyor.

Haberlerde canlı yayının kesildiği söyleniyor ama ben konuşulanları zar zor duyabiliyorum.

Kalbim göğsüme çarpıyor.

Ekranlar tekrar canlanırken Hadley, "Anladım!" diye bağırıyor.

Gözlerim belediye binasını saran yangına kayıyor ve aniden patlıyor, etrafımızdaki hoparlörlerden sağır edici bir ses yükseliyor. Bina patlamaya devam ederken, parçaları farklı zamanlarda havaya uçarken sendeliyorum.

Odanın tamamına sessizlik çöküyor, haber akışı da Hadley'in bağlantısıyla yeniden aktif hale geliyor.

Odanın dışındaki herkes, monitörümüze baktığımız gibi aynı şaşkınlıkla haberlere bakıyor. Ama ben parçalanırken etrafımdaki hiçbir şeyi fark etmiyorum, elime geçen her şeyi fırlatıp atıyorum.

Etrafımızda camlar kırılıyor. Sesler adımı söylüyor. Yumruğumu Leonard'ın suratına indirirken, beni yere yatıran ellere karşı koyarken her şey ve hiçbir şey aynı anda oluyor.

Buz ve ateş acımasızca üzerime çöküyor ve ben de kendimi kapatıyorum. Ateşin binaya katılıp kasabayı kaplamasını izlemek zorunda kalırken, üzerimdeki her şey taşa dönüşüyor.

Zamanında dışarı çıkması mümkün değil.

Bölüm 17

Üç ay sonra…

LOGAN

Çenemdeki sakallarıma elimi gezdirip önümdeki dosyalara bakıyorum.

"Hoş geldin," diyor Elise masamın yanından geçerken, endişeli bir şekilde bana bakarak.

Üç ay önce neden yıkıldığımı sadece üçümüz biliyoruz. Bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı da sadece üçümüz biliyoruz.

Herkes, kasabanın bize ihtiyaç duyduğu anda oradan çekilip alındığımız için yıkıldığımı düşünüyor.

Ambulanslar ve itfaiye araçları olay yerine vardığında, hiçbir şeyi kurtaramayacak kadar zamanında söndüremedikleri alevlerden başka bir şey kalmamıştı. Kasaba yandı ve geride sadece kömürleşmiş, boş binalar bıraktı.

Cesetlerin hiçbiri tanınmıyordu. Kimlikleri tespit edilemeyecek kadar yanmışlardı. Cesetlerin olduğu tek yer ise belediye binası ve şerifin eviydi.

Üç aydır haberlerde başka bir şey konuşulmuyor, doğru ve yanlış kaynaklardan çelişkili haberler veriliyor.

İşte bu yüzden geri döndüm.

Lana gerçek uğruna canını verdi.

Yapacağım son şey, her şeyi tekrar örtbas etmelerine izin vermek olacak.

Elise, sanki cevap vermemi bekliyormuş gibi duraksıyor. Sadece başımı onaylarcasına eğiyorum ve raporun tamamını yazmayı bitirdiğimde derin bir nefes veriyor.

Hadley, Jake'i durmaksızın arıyor ama onu asla bulamayacak. Eğer hayatta kaldıysa, çoktan gitmiş olmalı, muhtemelen en yakın arkadaşının ölümünü izledikten sonra sarhoş bir sersemlik içinde kalmış olmalı.

Videoyu kapatmasının sebebinin bu olduğuna şüphe yok. Görmeye dayanamadı. Keşke ben de kapatmasaydım.

Delaney Grove'dan asla ayrılmamalıydım. Kariyerimi riske atmalıydım. Artık hiçbir yerde olmak istemiyorum.

O gidene kadar hiçbir şeyin önemli olmadığını fark etmemiştim.

Benim savunduğum hiçbir şey ondan daha değerli değildi.

Değer verdiğim hiçbir şeyin gerçek bir değeri yoktu.

Onun olmadan sahip olduğum her şeyin bir anlamı yok.

Onu kurtarabilirdim ama bunun yerine uzaklaştım. O benim yüzümden öldü.

Raporu son kez okuyup çıktısını alıp ayağa kalktım. Leonard fotokopi makinesine doğru giderken bana baktı, kağıtları bir klasöre yerleştirirken beni izliyordu.

"Birinci gün geri döndün ve sen şimdiden yeni bir dava dosyası mı hazırlıyorsun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Kamuoyuna açıklamayı reddettikleri eski raporu düzeltiyorum."

Sertçe iç çekti. "Bırak gitsin, Logan. Gerçeklerin hiçbirini halka asla itiraf etmeyecekler. Tüm Büro, oradaki her şey yüzünden küçük düşürüldü. Verebilecekleri tüm tavizleri verdiler."

"Yine de DNA kanıtlarının tahrif edildiği iddialarının bir aldatmaca ve yalan olduğunu iddia ediyorlar. Video kanıtının gerçek olmadığını iddia ediyorlar. Ayrıca Robert Evans'ın adını da temize çıkarmıyorlar."

"Ve yapmayacaklar," dedi yumuşak bir sesle, elini omzuma koyarak. "Dediğim gibi, yapabilecekleri tüm tavizleri verdiler. Müdür artık yok. Johnson öldü. Bundan sonra yolsuzluk yok Logan."

Elimdeki dosyaya bakıyorum.

"Collins bugün ne derse desin, bunun doğru olup olmadığını belirleyecek," diyorum geriye dönüp baktığımda.

Derin bir nefes veriyor ve dosyayı masama geri koyuyorum. Çok yakında Müdür Collins ile bir randevum var. Ne derse desin, gelecekteki rotamı belirleyecek.

Son üç aydır izinliyim. Yaşadığım sinir krizinin ardından herkes bir molaya ihtiyacım olduğunu kabul etti. Ayrıca, bölüm psikolojik değerlendirmesinden geçene kadar geçici olarak görevimden alındım.

Eğer birileri ne kaybettiğimi bilseydi, akıl sağlığımı kimse sorgulamazdı. Onlara bunu söylemek için bir kağıt parçasına ihtiyaç duymadan, burada olamayacak kadar berbat durumda olduğumu kesin olarak bilirlerdi.

Zorunlu iznim sırasında kendimi toparlamanın tek yolu, asıl katil vakasını araştırmaktı. Kimse beni durdurmaya çalışmadı ve Collins, ihtiyacım olan veya talep ettiğim tüm bilgileri bana verdi. Hatta Leonard'ın bunları evimin önüne bırakmasını sağladı.

İlk başta sırrını çözemedim.

İlk başta, kızı hariç, şerifin kendisi olması çok mantıklıydı. Bu da her şeyi altüst etti.

Ama sonunda, kadınların taşıyıcı anneler tarafından öldürüldüğünü fark ettim. Ve neden taşıyıcı anne olduklarını ve kimin

taşıyıcı anneleri olduklarını anladığımda... her şey çok mantıklı geldi.

Özellikle tetiği belirli bir tarihe, yani ilk cinayetin tarihine bağladığımda. Johnson'ın ikisini hiç birbirine bağlamaması şaşırtıcı değil. Tek bir adama odaklandı ve kanıtları birbirine uydurdu.

Etrafına bakmaya hiç vakit ayırmadı, bu da benim sorunumdu, ta ki sonunda şerifi elemeye zorlayana kadar.

Lana'nın, tüm bunları başlatan asıl katilin peşine düşmeden bu kadar çok insanı böylesine korkunç yöntemlerle öldürmesi mantıklı değildi. Jake'le ne kadar zeki oldukları düşünüldüğünde, Lana'nın bunu anlayamamış olması da mantıklı değildi.

Ama sonra aslında ne kadar dahi olduklarını keşfettim.

Ustaca planlarının her bir detayına kadar uzanan öngörülerinin ve planlamalarının gerçek derinliğini fark ettim.

Keşke Lana'yı kaybetmeden önce, dünyanın geri kalanının benim için ne kadar önemsiz olduğunu fark etseydim. Şu anda yanında olabilirdim. İkimiz o ateş fırtınasından birlikte sağ çıkabilirdik.

Bunun yerine, kariyerimin ve ahlakımın ondan daha önemli olduğunu düşünmesine izin verdim.

Yanılmışım.

Ondan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Geri kalan bilgilerimi toplarken zaman yavaş yavaş akıp geçiyor, Collins'le olan bu işin umduğum gibi gitmemesi ihtimaline karşı her şeyi yazdırıyorum.

Hadley masama geliyor ve masanın üstüne çıkıyor.

"Neden bu Olivia denen kız hakkında arama yapıyorsunuz?" diye merakla sordu, yanında getirdiği bir sayfayı kaldırarak.

"Çünkü biraz bilgiye ihtiyacım vardı."

Homurdanıyor. "Elbette. Ama neden asıl katilin kurbanının kız kardeşi olan bir mikrobiyologla ilgileniyorsun?"

"Çünkü Jake'e bağladığım sahte bir hesaptan ödeme alıyordu. O hesaptaki tüm para, D-day ile aynı gün doğrudan Olivia'nın hesabına aktarıldı."

Nefesini tıslayarak verdi. "Neden?"

"Çünkü asıl katilin kim olduğunu biliyorlardı. Şimdi ben de biliyorum. Ve neden şimdiye kadar herhangi bir misilleme kanıtı bulamadığımı da biliyorum."

"Neden?" diye sordu sessizce.

"Çünkü onlar çok zekiler."

Gözlerim bilgisayarımın saatine kaydı ve ayağa kalkıp derlediğim dosyayı karıştırdım.

"Bunu sonra konuşuruz," diyorum ona, gergin bir şekilde gülümseyerek. "Şu anda bir toplantım var."

Başını sallıyor, olacakları bilerek, ikimiz de yanıldığımızı umuyoruz. Collins'i uzun zamandır destekliyorum. Her zaman dürüst bir adam olmuştur. Umarım bu pozisyon onu çoktan yozlaştırmamıştır.

Telefonu çalıyor ve başını yana yatırıp odasına doğru fırlıyor. Parmaklarının tuşların üzerinde uçmasını bir an izliyorum ama sonra benim de şu anda kendi görevim olduğunu hatırlıyorum.

Elimdeki dosyayla müdürün odasına doğru yürüyorum. Her ayrıntısı doğru. Yeniden açılması ve gerçek şüphelinin tutuklanması gereken asıl davadan, böylece hayatının geri kalanını sefalet içinde geçirebilir.

Kapısına parmaklarımla vurduğumda Collins cevap veriyor ve içeri giriyorum.

"Orijinal davayı yeniden açmak için dosyayı hazırladım," diyorum.

Hemen gerildi. "Daha yeni döndün Logan. Teknik olarak henüz masa başındaki görevinden bile çıkmadın."

"İyi ki bunu masada hazırlamışım," diye espri yaptım ve dosyayı masasının üstüne fırlattım.

Daha söylemeden ne söyleyeceğini anlayabiliyorum. Ellerini yüzünün önünde birleştirip derin bir nefes veriyor.

"Robert Evans'ın yanlış adam olduğunu biliyorum, ancak katil ya öldü ya da çoktan parmaklıklar ardında."

"Aslında buradan çok da uzak olmayan bir yerde yaşıyor," diyorum gözlerimi kısarak.

Dosyaya bile bakmıyor. Onun yerine gözlerini benden ayırmıyor.

"Bütün bunları temizlemek için üzerimde ne kadar baskı olduğunu tahmin bile edemezsin. Ve—"

"Yani her şeyi örtbas etmeye mi çalışıyorsun?" diye homurdandım.

"Kahretsin Logan. Bunu sana zaten anlattım!" diye çıkıştı ve elini masasına vurarak. "Bu soruşturmayı yeniden açar ve adamlarımızdan birinin gerçekten DNA kanıtlarını tahrif ettiğini kabul edersem, hem biriminizin sonu olur hem de birçok seri katilin kendi davalarını yeniden açmasına ve hatta avukatları müvekkilleri için makul bir şüphe oluşturacak kadar bu konuyu aydınlatırsa hapisten çıkmasına olanak sağlar."

"Yani siyaset," diyorum kesin bir dille. "McEvoy'dan farkın yok."

Dudakları inceldi ve gözleri kısıldı. "Onun pisliğini temizliyorum. Ama size söz veriyorum, ben bu ofiste olduğum sürece o ailenin yaşadıklarını kimse yaşamayacak."

"Hayır, masum bir adamın adı lekelenecek çünkü sen doğru olanı savunmaktan çok korkuyorsun."

Küfürler savurup elini saçlarından geçirdi. "Öldü, Logan. Birliğinizi ve yaptığı tüm iyilikleri yok etmek o adamı hayata geri getirmeyecek. Şu anda amaç, aracı meşru kılar."

Ayağa kalkıyorum, kıpırdamayacağını biliyorum. Ve askerlik silahımı çıkarıp rozetini de masaya fırlatıyorum.

"O zaman bunu istifam olarak kabul et," diyorum ona.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aptal olma Logan. Biraz daha izin al. Bu davaya çok yakınsın ve şu anda net düşünemiyorsun."

"Çok net düşünüyorum. FBI'a, kişisel bedelleri ne olursa olsun her zaman doğru olanı yapacağımız safça düşüncesiyle katıldım. Uyanık olduğum her anı buraya adadım, sağlıklı bir yaşam tarzı veya gerçek bir yaşam şansını feda ettim. Onurla dolu olması gereken tek şey tarafından yozlaştırılmaya razı olmadım. Ve bunun bir parçası olmayacağım. O kapıların hemen dışında bolca yozlaşma var ve en azından orada bir hayatım olacak."

Sinirli görünüyor ama benim hissettiğim kadar sinirli değil.

"Hata yapıyorsun," diyor dışarı doğru yürümeye başladığımda.

Dönüp ona döndüm. "Hayır. Hataları düzeltiyorum, Müdür Bey. Bunu aklınızda tutun."

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve her şeyi temizlemek için ofisime geri döndüm. İçeri girerken insanlar bana baktı ve Leonard yüzümü okudu, gözleri kalçamdaki boş silah kılıfıma kaydı.

Zaten kravat takmaktan hep nefret etmişimdir.

Kravatımı çıkarıp ofisimdeki köşeye fırlattım, bir kutu aldım ve benim için anlam ifade eden birkaç şeyi paketledim. Uzun zaman önce masama koyduğum Lana ve benim fotoğrafımız da dahil.

Ben işimi bitirirken Hadley içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Bana hata yaptığımı söylemeye zahmet etme," diyorum başımı kaldırmadan.

"Değilim," diyor ve hızla bana doğru yürüyor.

Gözlerinin ne kadar kocaman olduğunu görünce kaşlarım çatıldı.

"Ne? Eğer bir davaysa, o zaman Donny'ye götürmelisin."

"Logan, Jason Martin Güney Carolina'da ölü bulundu ve hadım edildi," diyor küfür amaçlı kullandığı kısık bir ses tonuyla.

Damarlarımda kan hızla akıyor ve kutuyu ellerimle sıkıp masaya bırakıyorum.

"Acaba bu muydu-"

Sözlerim yarım kalıyor, çünkü yanılıyorsam böyle bir umut beni mahvedebilir.

Yavaşça başını salladı. "Bana fotoğrafları gönderdiler. Onlara bizim Kızıl Katilimiz olmadığını söyledim çünkü ölmüştü. Ama o, Logan. Bıçak aynı tipteydi, duvar kırmızıya boyanmıştı ve hiçbir tereddüt izi yoktu. Ayrıca ayakkabı da kadın numarasıydı. Jake değildi. Oydu. Yaşıyor, Logan. Gerçekten yaşıyor."

Gözlerinden yaşlar akmaya başlarken, sandalyeme yığıldım, ayakta duramadım, tüm vücudum karıncalanıyordu. Hadley yanılıyorsa, bunun tabutuma çakılacak son çivi olacağını bildiğimden, buna inanmaya neredeyse korkuyorum.

"D-Day'den beri Jake'i arıyorum ama hiçbir yerde bulamadım. Uçak kayıtlarını kontrol ettim ama gelip gittiklerine dair hiçbir kanıt bulamadım. Ceset bir aydan eskiydi ama onu yeni buldular. Bir süredir piyasada olan bir evin bodrumunda buldular," diye devam ediyor.

"Onları nerede arayabileceğini biliyorum ve onları nasıl bulacağını da biliyorum sanırım," diyorum eşyalarımı alırken sessizce.

"Ne?! Nasıl?"

Gözlerinin içine bakıyorum. "Ona gidersen geri dönemezsin Hadley. Şimdi benimle gidersen, buradaki hayatın sona erer. Anlıyor musun? Bu hayata herhangi bir şekilde bağlı kalırsak, onlar için çok tehlikeli olur."

"Bir saat içinde hazır olup toparlanacağım," diyor hiç tereddüt etmeden. "Bu zorunlu bir görev olduğu için işi bırakamam ama ortadan kaybolabilirim. İstersen ikimizi de ortadan kaybedebilirim, eğer bana iki saat verirsen."

"Yap şunu," diyorum ona. "On dakika sonra ön tarafta buluşuruz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bana cevap verebilecek tek kişiyle konuşacağım. Hesaplarımızı boşaltmak da dahil olmak üzere her şeyi hazırlamak için eve gideceksin."

Yanımdan geçerken çalışma masasından dizüstü bilgisayarını alıyor. Arkama bakıp bize bakabilecek kimseye bakmıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldıyor.

"Gerçeği öğrenmek için."

Bölüm 18

Sevgisini göstermeyen, sevmez.
—William Shakespeare

LOGAN

Kapıya vardığımda kapıda bir not var, yırtıp atıyorum, okurken başımı sallıyorum. Notu cebime atıp kapıyı çalmadan içeri giriyorum.

Adamı arka odada, sağlığı giderek kötüleşirken buluyorum. Hastane yatağında, monitörler ve serumlar takılı, muhtemelen acısını ancak bilincini koruyabilecek kadar azaltıyorlar.

Beni görünce gözleri kısılıyor ve ben de bir sandalye çekip doğrudan ona bakıyorum. Ağzındaki tüp konuşmasını engelliyor ama cevap almanın başka yolları da var. Sonuçta ben bir profil uzmanıyım. Mikro ifadeler benim uzmanlık alanım.

"Lana'nın beni hâlâ nasıl şaşırtabildiği çok komik," diyorum sessizce.

Şaşkın bir ifadeyle bakıyor ve ben de sırıtıyorum, Lana'nın kim olduğunu bilmediğini biliyorum.

"Narsistik eğilimleri olan bir psikopat," diyorum iç çekerek. "Profil bu olmalıydı. Bir psikopat empati kurabilir. Pişmanlığı, vicdan azabını ve hatta duygusal acıyı taklit edebilir. Hatta kendi uyumlu hayatında inandırıcı bir aktör bile olabilir. Dürüst olmak gerekirse, bu onları bulunması en zor kişiler yapar. Komşunuzun psikopat olduğunu her zaman bilemezsiniz."

İçinde yaşadığı, görünüşte masum görünen evi işaret ediyorum.

"Anlamam biraz zaman aldı ama anladığımda tüm parçalar yerine oturdu. Fotoğraflar ona hakkını veriyorsa, Victoria'nın annesi çok güzeldi," diyorum, gözlerini incelerken eğilerek.

Jasmine Evans'ın adının geçmesiyle kalbini izleyen makine biraz daha hızlı bip sesi çıkarıyor.

"O araba kazasında öldüğünde lisedeyken de aynı derecede güzeldi. Geçmişine bakmayı hiç düşünmemiş olmam komik. Sonuçta, lisedeyken ölen tüm kadınlar, Rebecca Cannon hariç, ona inanılmaz derecede benziyordu. Ama o farklı bir amaç için öldü. Birinin şerifin öfkeden kör olmasına ve cezalandırmak için herkesi alt etmeye hazır olmasına ihtiyacı vardı."

Arkama yaslanıp gözlerini kısarken yüzünü inceliyorum. Monitör biraz daha hızlı bip sesi çıkarıyor.

Lise aşkı, balo fotoğraflarından birinde onunla birlikteydi. Bunu hiç bilmediğime inanamıyorum. Ama o sırada tamamen farklı bir katil dikkatimi dağıtıyordu. Meğer o, sevdiğim kız ve Jake Denver adında bir adammış.

Gözleri şaşkınlıkla parlarken monitörü daha hızlı bip sesi çıkarmaya başlıyor.

"Victoria Evans o gece ölmedi. Jake onun hayatını kurtarmaya yardım etti."

Tekrar monitör kontrolden çıkmaya başlıyor, daha da hızla bip sesi çıkarıyor.

"Annesi gibi güzeldi ve hem erkek hem de kadın güzelliğine değer veren Jake'in onu bir kız kardeşten öte görmemesi şaşırtıcıydı. Ama kardeşini seviyordu. Hayatının aşkını bitiren bu karmaşanın yaratılmasına katkıda bulunan herkesten nefret ediyordu."

Konuşamadan beni incelemeye devam ediyor ve bunun onu öldürdüğünü biliyorum. Gücü seven bir adam şimdi yatağa mahkum, dayanılmaz acılar ve bitmek bilmeyen çaresizlik içinde yaşıyor. Şimdi bile, onu hayatta tutan o boru boğazında takılıyken kelimeler oluşturamıyor ve tek yapabildiği dinlemek.

"Şu anda kateter olmadan işeyemiyorsun bile, değil mi?" diye soruyorum, sonra çarşafların ıslak olduğunu fark ediyorum.

"Sanırım Olivia son anların için onu çıkarmaya karar verdi."

Gözlerim tekrar ona kayıyor ve bakışlarındaki öfkeyi görüyorum.

"Bir not yazmak ister misin?" diye soruyorum, baskın eline bir kalem koyarak.

Sol eli zayıfça onu kavramaya çalışıyor ama başaramıyor ve yere düşüyor. Şu an hissettiğim sadist pislik gibi sırıtıyorum. Onun acısı beni gerçekten mutlu ediyor.

"Zaten tüm konuşmayı ben yapmayı tercih ederim," dedim omuz silkerek. "Olivia bulmacanın son parçasıydı. Lana'nın -Victoria'nın Lana olduğunu söylemiş miydim?- ve Jake'in domino etkisini başlatan adama karşı neden saldırmaya tenezzül etmediklerini merak ediyordum. Ama ben de diğerleri gibi bir işkence-öldürme peşindeydim."

Monitörün bip sesleri giderek güçleniyor.

"Ama bunu anlamışlardı. Ve işkenceye herkesten çok önce başladılar. Olivia, Caroline'in kız kardeşiydi; ilk kurbanlardan biriydi. Caroline'in aksine, Olivia güzel Jasmine Evans'a hiç benzemiyordu. Kızıl saçları ve açık ten rengi, aynı kadını defalarca öldürmek isteyen katil için hiçbir şey ifade etmiyordu. Olivia, Robert Evans adına konuştu ve böyle canavarlıklar yapmasının mümkün olmadığını söyledi. Robert'ı tanıyordu ve Robert, kız kardeşiyle sayısız kez yalnız

kalmış, Olivia okulda olduğu ve ikisinin de gerçek bir tamirci tutacak parası olmadığı için evlerinde bozulan her şeyi tamir etmeye yardım etmişti."

Hayatın böylesine iyi bir adama karşı ne kadar acımasız olabileceğini düşünerek derin bir iç çektim.

Robert onlara asla suçlama yöneltmedi. O sadece çok iyi bir adamdı. Muhtemelen Jasmine'in ona aşık olmasını ve sadece kendini sevebilen bir adamı geride bırakmasını sağlayan da buydu. Ve kabul edelim ki, o adam başka bir kadına yöneldi, ama onu reddederek üzen tek kişi, kendisinden o kadar aşağıda bir adamı iğrenç bir şekilde seven adamdı. Robert Evans'tan nefret ediyordun ama bunu iyi gizliyordun.

Bana karşı nefretle yanan gözlerini inceliyorum ve ustaca gizlenme şeklini çözmeye çalışıyorum.

"Ondan o kadar nefret ediyordun ki, soruşturmayı ona doğru yürütürken bile en iyi arkadaşıymış gibi davrandın; senden bir kadını aldığı için onu cezalandırmak için. Senin gibi bir adamdan. Nasıl cüret eder, değil mi? Bir şeyi mi kaçırıyorum Christopher Denver?"

Monitörden gelen bip sesleri gittikçe hızlanıyor, öfkesinin artmaya devam ettiğini anlıyorum.

"Tüm övgülerini oğlununkinden daha yükseğe astığını fark etmeliydim. Duruşmayla ilgili elinizdeki tüm videolara dikkat etmeliydim. Ve Jasmine Evans'ın sayısız videosuna. Sesini hemen tanıdın."

Collins için hazırladığım dosyanın bir kopyasını çıkarıyorum. "Karınız arabasını köprüden aşağı sürdükten sonra öldü. Oğlunuz küçükken öldü. Kimse şüpheli morluklarını sorgulamadı. Hepsi kazaya bağladı. Ama kaza değildi, değil mi? Jasmine'in Robert'ı sana tercih

etmesi yüzünden onu sürekli cezalandırıyordun ve sonunda acısına bildiği tek şekilde son verdi."

Sayfayı çeviriyorum.

"İlk cinayetin, Jasmine'le ayrılığının yıldönümündeydi. Jasmine'in Robert'la ilk buluşmasının olduğu gündü; profilde bunun senin değil, onun tetikleyicisi olduğu öne sürülüyordu."

Sayfayı tekrar çeviriyorum ve Olivia'nın olaya dahil olduğunu öğrendiğimden beri topladığım gerçekleri okumaya başlıyorum.

"Oğlunuzun tatillerde okula gelmeye zorlandığını söylemiştiniz ama ben hesaplamayı daha sonra yaptım. Sonuçta aile içi anlaşmazlıklar nadir değildir. Sadece size olan nefretinin derinliğini, her şeyi bir araya getirene kadar fark etmemiştim. Jake, evde kaldığından daha çok Evans ailesiyle kalıyordu çünkü o zamanlar bile sizden nefret ediyordu. Ama geçen yıla kadar sizin bir canavar olduğunuzu kesin olarak bilmiyordu. Geçen Noel civarında her şeyi nihayet anladı."

Dosyayı kaldırıyorum ve gözleri söylediklerimi okumaya çalışıyor. Kendisinin asla keşfedilemeyecek kadar zeki olduğunu düşünüyordu.

Hiçbir şeyden haberi yok. Kibri kendi çöküşüne sebep oluyor.

"Bak, kendini herkesten daha zeki sanıyordun. Sonuçta, sayısız cinayetten paçayı sıyırmıştın. Evans, işlediğin cinayetler yüzünden hapse girdikten sonra bile durmadın. Ardından, sanki şerifle alay ediyormuş gibi, aynı yöntemle başka bir kızı daha öldürdün. Ama sonra ülkenin dört bir yanındaki diğer seri katillerden de ödünç aldın, tarzlarını çalıp bu cinayetleri isimleriyle ilişkilendirdin. Seninkine benzer bir kurban psikolojisine sahip olan herkesi. Bunca zamandan sonra bile Jasmine Evans'ı cezalandırmak istedin."

Sayfayı tekrar çeviriyorum, Jake'in bu kasabaya tam iki hafta boyunca gelmesine neden olan sayısız kredi kartı vuruşunu inceliyorum, tam da bu evden Olivia'ya ilk telefon görüşmesinin yapıldığı zamana denk geliyor.

"Ama oğlunun senden daha zeki olduğunu hiç fark etmedin," diyorum, her geçen an daha da öfkelenen adama sataşarak. "Onun seninkinden bile daha ayrıntılı ve ustaca bir plan hazırladığını hiç fark etmedin."

En güzel kısmını hala çözemedi.

"Oğlunuz Olivia'yı geçen yıl prestijli bir laboratuvarda mikrobiyolog olarak aradığında, Olivia da onu aramıştı. Tam da evinizde iki hafta geçirdiği ve muhtemelen kararlılığını pekiştirmek için ihtiyaç duyduğu her türlü kanıtı bulduğu zamana denk geliyordu. Eminim Lana'yı aramıştır; bu günlerde Victoria diye çağrılmaktan nefret ediyor."

Gözleri kaydı ve yerleştirdiğim parçaları birleştirmeye başladı.

"Victoria'nın hayatta kaldığından şüpheleniyordun, değil mi? Hatta bize bunu ima ettin. Ama kesin olarak bilmiyordun. Jake gerçeği öğrenmeden önce bile, bu sırrı sana asla emanet etmemişti. Sadakatini sadece Victoria'ya vermişti," diye devam ediyorum, öfkenin giderek arttığını izlerken.

Olivia'nın Robert Evans'ı 'kurtarmaya' çalıştığın için seni seven tatlı bir kız olduğunu sandın. Sonuçta onu savundun. Hem de çok kötü savundun, eklemeliyim. Senin gibi zeki bir adam, en yakın arkadaşını işlemediği cinayetlerden kurtarmak için biraz daha fazla çaba göstermeliydi. Ama sen aslında onun arkadaşı değildin, değil mi? Eminim Jake de o duruşma görüntülerini tekrar ve uzaktan, aklı başında bir şekilde izlediğinde aynı şeyi öğrenmiştir.

Sayfayı bir kez daha çeviriyorum.

"Ama Olivia, tuhaf bir hastalığa yakalandığınızda neden laboratuvardaki gözde işini bırakıp size dadılık yapmaya gelsin ki? Oğlunuz size yardım etmeye geldiğinde haftalık paralar hesabına yatmaya başladı. Haftalık paralar da sizden geliyordu. Neden iki kere maaş alıyorsunuz?"

Öne doğru eğilip, gerçeğin solgun yüzüne yayılmasını izlerken sırıttım.

"Mikrobiyoloji... Büyüleyici bir alan. Parazitler hakkında her şeyi öğreniyorsunuz. Doğru kişi bu bilgiyi kullanarak bir adamı yavaş yavaş öldürebilir. Bir yıl içinde tüm gücünü elinden alabilir. Onu, bu alanda uzman olmayan doktorların asla anlayamayacağı bir şekilde yavaş yavaş daha da hasta edebilir. Özellikle de biri egzotik bir parazit falan kullanmışsa. Onun yaptığını söylemiyorum ama doktorlar pes edip eczanenin yarısını size bıraktığında, kimsenin nedenini anlamadan sizi yavaş yavaş öldürmenin bir yolunu bulacak kadar zeki.

Duvarın yanındaki ilaç tepsisini işaret ediyorum. Son ziyaretimden bu yana şişelerin sayısı kat kat artmış.

"Ama oyunun sonu yaklaşıyordu, bu yüzden Olivia rejimini hızlandırdı, seni daha hızlı uçuruma sürükledi, kız kardeşinin ve diğer tüm kadınların intikamını aldı. Ve oğlun onu finanse etti. Lana, daha çok ihtiyacı olan biri için kendi intikamını aldı. Ve işte buradasın: aciz, zayıf, güçsüz, tamamen çaresiz ve kelimenin tam anlamıyla kendine işiyorsun."

Gözlerinde yaşlar birikmeye başlıyor; saf, katıksız nefretle dolu öfkeli gözyaşları.

"Üzerine düşeni yaptı ve bana bu notu bıraktı. Bir şekilde geleceğimi biliyordu," dedim notu kaldırıp yüksek sesle okurken. "Onun için çok geç. Acısını elimden geldiğince uzattım. Ama şimdi onu kurtaramazsın. Beni bulman için bol şans."

Notayı düşürüp ona sırıtıyorum.

"Seni kurtarıp onu bulup hapse atmak istediğimi sanıyor. Aslında neden burada olduğumu anlamıyor."

Silahımı çıkarıp ayağa kalktığımda kuruyorum ve banknotu tekrar cebime koyuyorum.

"Bilmelisin ki oğlun senden iki kat daha zekiydi, çünkü sadece güçlü olmak için öldürmezdi. İntikam için öldürürdü. Ve kendi babası da sevdiği çocuğun öldürülmesine yardım etti."

Silahı kasıklarına doğrultuyorum, olacaklar karşısında neredeyse yüzümü buruştursam da. Ama Lana'nın onu bulduğumda gitmeyeceğimi bilmesi gerekiyor. Telafisi mümkün olmayan tek bir hareket, bir daha asla geri dönemeyeceğim anlamına gelir.

"Yavaş yavaş ölmeni ne kadar istesem de, kız arkadaşıma onunla kalmak konusunda ne kadar ciddi olduğumu göstermem gerekiyor. Başlangıçta, yavaş yavaş ölmeni izlemekle yetiniyordum. Ama bugün bir şey değişti. Fiziksel vaadini görene kadar hâlâ tam olarak kucaklamaktan çok korktuğum bir şey. Hayatımda ilk kez umutluyum."

Kulak tıkaçlarını taktım ve bitirdiğimde boynumu yana doğru çıtlattım. Tetiğe parmağımı koyduğumda gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir ses çıkardı.

"Cehennemde iyi eğlenceler, Christopher."

Bunun üzerine, silahı kasıklarına boşalana kadar ateşledim. Monitörler yere yığılırken çılgına döndü ve çarşaf ve battaniyelerin

üzerinde kan bulutları oluşurken vücudu kasılmaya başladı.

En kötü suçluya en uzun işkence oyununu oynadılar. Dediğim gibi, karanlık zihinlerin gerçek dehasını hafife almışım.

Silahımı kaldırırken kulak tıkaçlarımı çıkarıp telefonumu elime alıyorum. Cesedin bulunmasına kadar sınırlı bir zamanım var. Collins ve ekibim, kim olduğunu öğrendikleri anda benim olduğumu anlayacaklar.

Ben onu asıl katil olarak etiketledim.

Kasıklarına defalarca kurşun sıkılıyor.

Bunu bir araya getirmek çok da zor değil.

Hadley'i arayıp evden çıkıyorum, karmaşık bulmacanın son parçasını da geride bırakıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"On beş dakikaya oradayım. Onları buldun mu?"

"Henüz değil. Ama yapacağım."

Bölüm 19

Nereye gidersen git, bütün kalbinle git.
—Konfüçyüs

LANA

Üç ay önce öleceğimi düşünüyordum.

Ama bir kez daha beni kurtaran bir kardeş oldu, ama aynı kardeş değildi.

Jake hızla ateş ederek içeri girdi ve bir sis bombası attı. Keşke ben de sis bombası düşünseydim. Yenilmez olduğumu düşünmekle çok meşguldüm.

Marcus'u gördüğümü sanmıştım ama o değildi. Diğer kardeşti. Cehennemde ve taşkın sularda yanımda duran, beni son kez çukurdan çekip çıkaran ve beni son anda kurtaran oydu.

Ve yangın büyümeden önce dışarı çıkmayı başardık. Bina patlamadan önce. Kimse beni kurtardığını anlamadan önce.

Zaten hastane personeline, sanki kraliyet ailesindenmişim gibi bir kanadı kapatan birine rüşvet vermişti ve bana deniz yoluyla seyahat edebilecek kadar para vermişti; Jake'in de satın aldığı yatla, çünkü durumumun fark edilmemesi için uçuş planlarını değiştirmek zorunda kalmıştım.

Ara sıra Logan'ı kontrol ediyorum - ya da etmeye çalışıyorum. İzindeydi ama Jake bundan fazlasını öğrenmek için FBI veri tabanını hacklemez.

Logan ve Hadley'i bırakmamız gerektiğini biliyoruz. Onlar için en güvenli olan bu.

Kendi ikiyüzlülüğümüzle yüzleşmeden, yolsuzluğu kınayıp daha fazla insanı kendi lanetimize sürükleyemeyiz.

Jake'in iç çamaşırlarını alıp, bir türlü bulamadığı çamaşır sepetine atarken homurdanıyorum. Hâlâ hafif bir aksaklığım var ama her geçen gün daha da güçleniyorum.

Elim bacağımdan çok daha hızlı iyileşti, ama doktor sadece bir yara iziyle tamamen iyileşeceğime yemin ediyor. En azından yeni yara izlerimi umursamayacağım. Diğerlerinden daha iyi bir hayatta kalma hikayesi anlatıyorlar.

İkimiz de şu anda biraz kaybolmuş durumdayız, tüm enerjimizi yönlendirebileceğimiz yeni bir amaç bulmaya çalışıyoruz. Jake balık tutmada ustalaştı - tuhaf bir şekilde. İkimiz de günün yarısını sarhoş geçirmekte gerçekten ustalaştık.

Bacağımdaki ağrı neredeyse yok denecek kadar az. Tamamen geçtiğinde çok mutlu olacağım.

Balmumu elmam, Delaney Grove'un küllü kalıntılarının bir portresinin yanında gururla duruyor ve içinden çıkan tüm çivilere sırıtıyorum. Sonuncusu bir aydan uzun zaman önce eklenmiş. Elma resmi tamamlanmadan önce sadece bir çivi daha kaldı.

Bir şey düşüyor ve elimde bir bıçakla arkamı dönüyorum, tam koltuğumun arkasına dalan siyah bir kürk parçasını göreceğim sırada. Masadan düşen bardak altlığını görüyorum ve Bennett'a lanet ediyorum.

"Bennett," diye tısladım tüy yumağına.

Bennett'in kanepenin arkasından kafasını çıkarıp masum gözlerle bana bakmasıyla, azarlamanın ardından küçük bir miyavlama sesi

duyuldu. Lanet kedi.

Mama kabını dolduruyorum ve o da onunla uğraşmaya çalıştığında kaygan, fayans zeminde kayıyor. Sonra sandaletlerimi giyip günlük yürüyüşüme çıkıyorum, bacağım giderek güçleniyor.

En azından rehabilitasyonda iyiyim.

Her zamanki gibi, kulaklıklarımı takıp müziğimi dinlemeye başlıyorum, aynı zamanda FBI'ın sonunda gerçeği itiraf etmesiyle ilgili olabilecek eyaletlerden gelen haberleri internette arıyorum.

Bu kadar çok kanıta rağmen bunun şüpheli olduğunu biliyorum ama sonunda babamın hafızasının temize çıkacağını umuyorum.

Bir makaleye göre Delaney Grove yeniden inşa çalışmalarına başladı. Halk kasabalarını toparlamaya çalışıyor ve o şapşal ama tatlı şerif yardımcısı yeni ilçe şerifi olarak atandı. Onun ve olaya karışmamış iki kişinin hayatını kurtarmış olmamız belki de işe yaramıştır.

Dünyanın geri kalanı bizi ve geride bıraktığımız mirası unutabilir, ancak Delaney Grove sonsuza dek değişecek. Oradaki hiç kimse bizi unutmayacak.

Ve belki de Jake ve ben, Logan'a hayatta olduğumu bildirmek amacıyla Jason'ı öldürmek için Amerika'ya uzun bir yolculuk yaptık.

Jake, bacak sakatlığım nedeniyle hâlâ eskisi kadar hızlı olmadığımı göz önünde bulundurarak onu alt etmeme yardım etmek zorunda kaldı.

Ama Logan'ın bunu fark edip etmediğini bilmiyorum. Cesedi bulmaları beklediğimden daha uzun sürdü. Vay canına. O ev piyasadaki en düşük ilgiye sahip olmalı.

Ancak iki haftadan uzun bir süre önce keşfedildi ve şüpheli bir şey olmadı. Jake balık tutmakla çok meşgul ve hâlâ bana çok kızgın,

benim için hiçbir şeyi hackleyemiyor, bu yüzden herkesin gördüğü normal makalelerle yetinmek zorundayım.

Çoğu söylenti hâlâ devam ediyor ve asıl komplo teorisini gölgede bırakan tuhaf komplo teorileri ortaya atılıyor.

Ama bir makale, evimin tam önündeyken neredeyse kendi kendime takılıp düşmeme neden oldu. Gözlerim hızla yazıyı okuyup kelimeleri anlamaya çalıştı.

Jason'ın cesedinin bulunduğu gün, bir adam daha hayatını kaybetti, ancak cesedi dün öğleden sonra bulundu.

Tüylerimi diken diken eden adamın ismi.

Christopher Denver.

Olivia bize bir şey söylemek için aramadı. En azından Jake bundan bahsetmedi. Yine de, neredeyse öleceğim için bana hâlâ kızgın, bu yüzden cezamın bir parçası olduğu için, sonraki olaylar hakkında bilgi toplamak zor oldu.

Dönüp Jake'in bacaklarının arasına bir sırık sıkıştırıp uyuduğu ve aynı zamanda balık tuttuğu kumsala bakıyorum. Kumların arasında ağır adımlarla yürüyorum, koşmaya çalıştığımda irkiliyorum. Sonra da o pisliği tekmeliyorum.

Yanına diz çöktüğümde dudaklarından yüksek bir hışırtı çıkıyor.

"Ne oluyor yahu?" diye çıkıştı, bana dik dik bakarken yan tarafını ovuşturdu.

"Olivia ne zaman aradı? Ve bana aramadığını söyleme."

Gerçekten kafası karışık görünüyor.

"Adında federal bir hareketlilik olduğu için, henüz yeni bir numarayla ona ulaşacak kadar güvende hissetmedim. İzini bulan olursa onu bilgilendirmek için telefonunu uyarılara ayarladım ve yeni

bir kimlik hazırda beklettim. Ayrılması gerekirse, güvenli eve gidecek ve gittiğinde ben de bir uyarı alacağım."

Telefonunu kaldırıyor ve ben de ona okuması için telefonumu uzatırken kuma biraz daha gömülüyorum.

Önce yazıyı şöyle bir gözden geçiriyor, sonra doğrulup oturuyor.

"Olivia onu vurmazdı," diyor başını sallayarak. "Organları iflas etmeye başladığında, Olivia onu olabildiğince uzatmakla yetindi."

"Görünüşe göre bir şey olmuş. Onu hiç kasıklarından vuran biri olarak düşünmemiştim ama kan kaybından orada ölmüş."

"Belki de seninle çok fazla vakit geçirdi," diye espri yapıyor, hâlâ mektubu okurken.

Jake'in bunu anladığı günü hatırlıyorum. Zaten şüpheleniyordum ama tam olarak inanamıyordum. Ta ki Jake içeri girip ikimiz de en kötü senaryoyu doğrulayana kadar.

Babasının tüm DVD'leri elindeydi ve gözleri yaşlarla doluydu. Duruşmayı tekrar birlikte izledik, babam hıçkırırken Christopher'ın ara sıra sırıttığını gördük.

Bir doğum günü partisinde babasının annemden gözlerini ayıramaması, bir ev videosunda açıkça belli oldu. Babam gelip annemi öptüğünde çenesi gıcırdıyordu ve annem kollarında kıkırdadı.

En acı gerçeği yaşadım.

Babamın en yakın arkadaşı.

En yakın arkadaşımın babası.

Çocukluğumuzda bayramlarda soframıza oturan adam, babamı akla gelebilecek en kötü ölüme mahkûm eden adamdı.

İşte o zaman Olivia'yı aradık.

Jake tereddüt bile etmedi. Zaten ondan nefret ediyordu ama o günden sonra babasının kendisi için öldüğünü söyledi.

Olivia'nın hazırladığı rejime başladı - laboratuvarında üzerinde çalıştığı yeni bir sentetik parazit - ve böylece başladı. Onu terk eden ilk şey cinsel isteğiydi. Küçük bir mavi hap bile bunu düzeltemezdi.

İkinci giden şey ise enerjisiydi.

O andan itibaren işler yavaş yavaş, acı verici bir şekilde daha da kötüleşmeye başladı. Acının dayanılmaz hale geleceğine dair bize güvence verdi ve bunu gerçekleştirmekten fazlasıyla memnundu.

Jake, sentetik paraziti laboratuvar arazisinden uzaklaştırmasına yardım etti ve hatta parazitle ilgili bilgileri içeren dosyaları hackledi. Ayrıca, daha sonra, yani oyunun sonunda kullanmak üzere birkaç ekstra da aldı.

Benim rolüm çok küçüktü. Tek yapmam gereken, planlama sırasında gözcülük yapmaktı.

Bu sadece benim intikamım değildi. Benimkinden çok onların intikamıydı.

Christopher Denver babama benim hayal bile edemeyeceğim kadar çok haksızlık etti, hatta en yakın arkadaşını ve avukatını bile oynadı, ama günün sonunda Jake onun öz oğluydu. En çok haksızlığa uğrayan oydu.

Jake, o zamanlar babasının yüzünden hayatının aşkını kaybetmişti.

Olivia'nın kız kardeşi babası yüzünden tecavüze uğradı ve öldürüldü.

Sefaletim arka plana atılmıştı. Öldürecek yeterince insanım vardı.

"Bu çılgınlık. Olivia'dan şüpheleniyorlarsa kaçması gerek," dedi Jake düşünceli bir şekilde, beni kendi dalgınlığımdan çekip çıkararak.

"Erkek bir şüphelinin peşinde olduklarını söylüyorlar," diyorum şaşkınlıkla. "Ondan şüphelenmiyorlar."

"Daha fazlasını bulabilir misin?" diye soruyor, ben de küçültmeye çalışıyorum.

"Hayır. Bu konuya hiç değinmeyen küçük bir makale. Ne bulabileceğimi göreceğim ama bu bilgisayar işlerinde benden çok daha iyi birini tanıyorum."

Göğsüne doğru itiyorum ve o da sanki canını acıtmışım gibi o bölgeyi ovuştururken göz kırparak homurdanıyor.

"Şu anda değil. İyi bir üçlü hayal ediyordum. O hayale geri dönmek istiyorum."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve o da tekrar yatağa uzanırken inliyor.

"Daha sonra bakarım Lana. Onu kimin öldürdüğü umurumda bile değil. Sadece o piç kurusunun sonunda ölmesine sevindim."

Yüzünü örtüyor, nefesi düzene girmeye başlarken uykuya dalıyor. Gözlerimi devirip ayağa kalkıyorum ve eve doğru yürüyorum.

Bennett içeri girdiğim anda ayaklarıma saldırmıyor ve etrafa bakıp öpücük sesleri çıkarırken ayakkabılarımı fırlatıyorum. "Bennett! Hadi Kitty. Sana banyo yaptırmam gerek."

Gelmiyor ve kaşlarımı çatıyorum. Genellikle bir dakikalığına gittikten sonra etrafımızda dolaşıyor.

Onu daha sonra kovalamaya karar verip buzdolabına gidip bir şişe su alıyorum, ama bakarken elim şişenin üzerinde duruyor ve başımı eğiyorum.

Etrafımdaki her şeyi saymak ve etrafımı gözlemlemek, her türlü değişimin farkında olmak bir alışkanlık. Ve bu sabah suyumun yanında üç bira olduğundan eminim. Şimdi ise sadece bir bira var.

Yavaşça suyumu alıyorum, tüylerim diken diken oluyor. Jake'in içmeye başlamış olması mümkün ama yanında bira kutusu olmadığı

için şüpheli.

Sanki başka biri daha varmış gibi hissediyorum ama etrafıma bakarak belli etmiyorum. Oturma odası hemen ötemde, sanki soymak üzereymişim gibi bir bıçak ve bir elma alıyorum.

Su şişesini bırakıp, en çok ölmesini istediğim adamı temsil eden balmumu elmama yeni bir çivi çakıyorum, ama sonra durup ters döndüğünü fark ediyorum. Bu elmaya her gün bakıyorum. Doğru açıya bakmadığını biliyorum.

Evde dolaşırken, apaçık ortada olan hiçbir şey görmüyorum ama yemek odasında normalden daha fazla kum var. Bennett'ın şu anda ayaklarımın dibinde olması gerekirdi ama değil.

Yavaşça elmayı soymaya başlıyorum ve oturma odasına doğru ilerliyorum, omurgamdaki soğukluk onu daha da sertleştiriyor. Şu anda üzerimde gözler hissettiğimden şüphem yok.

"Kedimi incittiyseniz, bunun size ne kadara mal olacağını bilemezsiniz."

Elmayı düşürürken elimde bıçakla arkamı dönüyorum, ama köşeden bana sırıtan birini gördüğümde tüm vücudum taşa dönüşüyor.

Logan duvardan uzaklaşıyor ve ben halüsinasyon görmediğimden ya da rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyorum.

"Kedinizin adı Bennett mı?" diye soruyor, bıçak elimden düşerken dudakları seğiriyor. "Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim," diye devam ediyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Sakat bacağım pes etmeye çalışıyor ve tökezliyorum, ama Logan'ın kolları hemen etrafımı sarıyor, elleri belimi kavrarken kokusu beni sarıyor.

Gözlerimden akan yaşlar birikmeye başlayınca başımı geriye attım ve o da beklentiyle bana baktı.

"Sen buradasın," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum. Üç ay sonra söylenebilecek saçma bir şey bu.

"Öldüğünü düşünmeme izin verdin," dedi sesi gergin bir şekilde.

"Seninle iletişime geçip başını belaya sokma riskini almak istemedim," diye hemen açıkladım. "İzindeyken bile sorun çıkardığın için aramalarını takip ediyorlardı ve—"

Ağzımı parmağıyla kapatıp gevezeliğimi susturuyor.

"Hâlâ sen olduğunu bilmiyorlar. Jason'ı hayatta olduğunun bir işareti olarak mı öldürdün, yoksa sadece yarım kalmış bir işi miydi? İşkence diğerlerine kıyasla hafifti, sanki acelen varmış gibi."

Parmağını dudaklarımdan aşağı doğru çekiyor, sürüklüyor ve ben o çok tanıdık maviliklere bakarken ona doğru ürperiyorum.

"Sana söylemenin en güvenli yolu buydu. Onu bulmalarının bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Ve daha erken yapamazdım çünkü koltuk değneklerim olmadan yürüyemiyordum bile-"

Dudakları dudaklarıma değdiğinde beni susturuyor ve ben de ona yaslanıp öpücüğünün verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Onu daha sert öperken gözlerimden yaşlar boşalıyor, sanki bırakamayacakmış gibi ona sarılıyorum.

Öpücüğü nihayet kestiğinde nefes nefese ve başım dönüyor, ama gözyaşlarımı gözümü kırparak silmeyi ve konuşmayı başarıyorum.

"Beni nasıl buldun?"

"Eğer herhangi bir yerde olabilseydin, benimle Yunanistan'da olacağını söylemiştin. Umarım bu, beklemeye geldiğin anlamına gelirdi," dedi yumuşak bir sesle, çenemi ovuşturarak.

"Ama senin işin-"

"Bıraktım" diyor gözlerime bakarak.

"Ve senin hayatın-"

"Neredeysen orası. Sanırım beni bu kadar sevmeni istemiyorsan bu kadar mükemmel olmamalıydın."

Bu kelime üzerine sinirli bir nefes verdim. Mükemmel. Artık gerçeğin bundan çok uzak olduğunu biliyor.

"Her şeyi feda etmeni istemedim-"

Beni tekrar öpüyor, büyük ihtimalle beni susturmak için, ama umursamıyorum. Dudaklarının dudaklarımda olmasının herhangi bir sebebi mükemmel bir sebeptir.

Sonunda öpücüğü sonlandırıyor.

"Adalet sağlamak için kaydoldum," diyor dudaklarını dudaklarıma sürterek. "Siyaset yapmak için kaydolmadım. Memleketimdeki birinin cebinde oturmaktansa seninle Yunanistan'da olmayı tercih ederim. Ve beni geride bırakıp benim için hiçbir şeyi mahvettiğini düşünmeden önce, bir daha asla geri dönemeyeceğimi bilmelisin."

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

"Çünkü sizi hiçbir şüphede bırakmayacak şekilde emin oldum."

Gözlerim onun gözlerini tarıyor ve sonunda anlıyorum. "Christopher'ı vuran sendin," diye fısıldıyorum şaşkınlıkla.

"Sana mesajım buydu," diye devam ediyor. "Cesedi bulmalarının bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim."

Kollarında ürperiyorum, bu aşk simgesinin dünyanın geri kalanı için ne kadar berbat olacağını fark ediyorum. Ama benim için güller ve şiirler kıyaslanamaz.

"Yani burada kalmaya mı geldin?" diye soruyorum, hâlâ şaşkın bir halde.

"Beni bir daha asla terk edemezsin. Başka sırların olmadığını varsayıyorum?"

"Tahsil edilecek başka borcun yok," diye temin ediyorum onu.

Dudaklarıma büyüleyici bir şeymiş gibi bakıyor, çenemi avuçlarken beni odama doğru geri çekmeye başlıyor. Sanırım eve alışmaya başlıyor.

"Kedim nerede?" diye soruyorum, kulağa aptalca geliyor.

"Evcil hayvanınız olmasına şaşırdım," diyor, sorumu geçiştirirken eğleniyormuş gibi.

"Tükendi mi?"

"Hayır," diyor, gülümsemesi daha da genişleyerek. "Muhtemelen mırıldanıyordur-"

"Ah, iyi. Gelmişsin." Hadley'nin sesi, odamdan çıkarken ve kucağında mırıldanan Bennett'ı tutarken başımı çevirmeme neden oldu. "Kedinin kel noktaları kafamı karıştırıyor."

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

Omuzlarını silkip, giderek daha da güzelleşen Bennett'in çirkin tüylerini inceliyor.

"Başka nerede olurdum ki? Şimdi kedine gelince... Nesi var onun?"

"Sokak kedisiydi ve tüylerine bir şey yapışmıştı. Jake, yaklaşık iki hafta önce onu bulduğumuzda, yapıştırıcı benzeri şeyi tıraş etmişti."

Gözlerini devirdi. "Jake'ten bahsetmişken, o nerede?"

"O, yüzünü kollarıyla kapatmış, sahilde uyuyan serseri."

Hadley bize sırıtıyor ve kapıya doğru zıplarken Bennett'ı yere bırakıyor. Umarım Jake şaşırmaya hazırdır. Ayrıca, şu anda Yunanistan'da olduğu için, onun için sadece bir kaçamak olmadığını da umuyorum.

"Kaldığımız yere geri döndük," diyor Logan, yüzümü yüzüne çevirerek. "Hadley'e bir soyad listesi arattırdım. Adını değiştirmeyeceğini biliyordum. Çocukken sürekli 13. Cuma'yı izlediğim düşünülürse, Lana Vorhees'inki gayet açıktı."

Hiçbir sebep yokken aptal gibi gülümsüyorum.

"Ben de."

Dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirdi, hâlâ odama doğru geri geri gidiyorduk.

"Sonra Jake Vlad'ı da bu adresin altında görünce daha da belirginleşti. Vlad'ın onun için en uygun isim olduğundan emin değilim."

"Çocukken her Cadılar Bayramı'nda Kazıklı Voyvoda kostümü giyerdi," diye açıkladım, hâlâ gülümseyerek.

Çok hastalıklıyız.

"Biraz daha az belirgin bir isim seçtim," diyor omuz silkerek.

"Ah?"

"Beyaz," diyor, sırıtırken omuz silkerek.

"Carrie White gibi mi?"

Yavaşça başını sallıyor, bacaklarım yatağa değene kadar beni odaya doğru geri çekmeye devam ediyor. Tek bir hareketle eğilip beni yatağa fırlatıyor ve ben de küçük bir kız gibi çığlık atıyorum.

Üzerime çöküyor ve ben aptal gibi kıkırdıyorum, burnumun ucunu öperken ona gülümsüyorum.

"Yani bu gerçek mi? Sen ve ben. Gerçekten birlikte olabilecek miyiz?"

"Benden kurtulman mümkün değil," diyor dudaklarımı öperek.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye inliyorum, dudakları boynumda aşağı doğru kaymaya başlıyor.

Ben soyunmaya başlarken dirseklerinin üzerine yaslanıyor. Beni izliyor ama sonunda o da soyunmaya karar veriyor. İkimiz de çıplak kalır kalmaz bacaklarımın arasına yerleşiyor ama yüzümden bir tutam saçımı iterek gözlerimin içine bakıyor.

"Dünyanın herhangi bir yerinde olmayı seçebilseydim, senin olduğun yer olurdu," diyor beni öpmeden önce, ağzımdan çıkacak olan kız gibi, bayıltıcı şeyi susturarak.

Ve içimdeki her şeyle onu öpüyorum, o da içime giriyor, beni öylesine tamamen dolduruyor ki vücudumdaki her sinir elektrikleniyormuş gibi hissediyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarının arasından.

"Seni seviyorum Lana Vorhees," diyor sırıtarak.

Bu bizim çarpık mükemmellik versiyonumuz.

SON SÖZ

Üç yıl sonra...

LOGAN

Lana, Laurel'ın son mektubunu okurken Hadley ile gülüyor. Lindy May, Laurel'ın tüm mektuplarını Olivia'ya gönderiyor. Olivia da mektupları Lana'nın sahibi olduğu Yunanistan'daki bir eve gönderiyor ama biz orada hiç kalmıyoruz.

Laurel, geçmişini geride bırakıp ilerlemeyi başaran eğlenceli ve nüktedan bir kıza dönüştü. Lindy ona bunu başarması için gereken tüm araçları verdi ve sonunda Laurel'ı kurtarma yolculuğunda kendi yolunu çizdi.

Eski kocası iki yıl kadar önce intihar etmişti. Lana ve Jake, görünüşe göre onu oraya onlar getirmiş olduğundan, kutlamak için şampanya patlattılar.

Olivia ayrıca, hâlâ onunla yaşayan Cheyenne ve Alyssa'dan bahsederek yazıyor. Christopher Denver'a bir kurşun sıktıktan sonra kimse Olivia'dan şüphelenmedi.

Diana Barnes, oğluna daha yakın bir yerde yaşamaya gitti. Oğlu ona bir ev aldı ve Diana nihayet geçmişin korkutucu bir gölge gibi üzerinde asılı kalmadan hayatının tadını çıkarabiliyor. Lana'nın o patlamada öldüğünü düşünüyor ve Lana, buna inanmasının en iyisi olduğunu söylüyor.

Ara sıra ekibimi kontrol ediyor, Leonard'la iletişime geçmek için tek kullanımlık bir telefon kullanıyorum. Ekibimizden kimsenin beni

aramadığına dair bana güvence veriyor. Çoğu kişi çıldırdığımı düşünüyor. Gerçeği bilen tek kişi o.

Craig'in, resmen birliğin en güzel yüzü olmasından dolayı mutlu olduğunu söyledi.

Ama yaptıklarımın hepsinin üzerinde hâlâ ağır bir yük olduğunu biliyorum, çünkü bir gün kendilerinin de başına gelebileceğinden endişeleniyorlar. Bunun ne kadar düşük bir ihtimal olduğunu anlamıyorlar. Ve onlara söyleyebileceğim bir şey de değil.

Jake, üzerinde sadece havluyla merdivenlerden iniyor. Onunla ve Hadley ile aynı evi paylaşmamak güzel olurdu ama bu ev çok büyük ve yaşadıkları onca şeyden sonra Lana'yı asla en yakın arkadaşından ayırmam.

Ayrıca geceleri her zamankinden daha huzurlu uyuyorum. Dördümüz olduğumuz için evimiz dünyanın en tehlikeli yeri, zorla girilmeye çalışılan yer.

Merdivenlerden aşağı bir adam iniyor, o da havluyla, Hadley yemek odasından saçları dağılmış, kıyafetleri darmadağınık bir halde kalkıp yürüyor.

"İkinizin sonunda bitirdiğinize sevindim. Bir tur daha içemedim," diyor Jake onu kendine çekerken, dişleriyle dudaklarını ısırırken sırıtıyor.

"Bu gece yine sadece benimle bir tur daha yapman gerekiyor," diyor. "Ve gelecek hafta, bize kimin katılacağını sen seçeceksin."

Sanki ona Noel hediyesi vermiş gibi gülümsüyor. Şahsen ben anlamıyorum. Lana'ya dokunsalar birini öldürürdüm, bana dokunsalar o da şüphesiz birini parçalara ayırırdı.

Gerçekten.

Ancak Jake ve Hadley ikisi de biseksüeldir ve birbirlerini asla aldatmasalar da zaman zaman bazı kişileri yatak odalarına dahil ederler.

Daha doğrusu ayda iki kez. İnan bana, Hadley'nin seks hayatı hakkında istediğimden çok daha fazla şey biliyorum.

"Bir kız istiyorum," diyor, geceyi birlikte geçirdikleri adam buzdolabına doğru giderken, kendini evinde hissediyor.

"Anlaştık," diyor Jake ve ben üçlü seks sonrası heyecandan dikkatlice sıyrılırken o yine sırıtıyor.

Lana'nın yanına yaklaştığımda gülmemek için kendini zor tutuyor çünkü Jake ve Hadley'in paylaşmayı sevdiği tüm o çetrefilli ayrıntıları duymaktan nefret ettiğimi biliyor.

Elimi tutuyor, onu yukarı çekiyorum, başparmağımla yüzük parmağındaki kırmızı yakutu okşuyorum.

"Hazır mısınız Bayan White?" diye sordum kaşlarımı oynatarak.

"Ben de seni bekliyordum."

"Şu andan itibaren bu evden çıkıp tekneye binmek için sabırsızlanıyorum."

Onu neredeyse evden sürükleyerek uzaklaştırdığımda yine gülüyor. Bacağı artık tamamen iyileşti. Aksamıyor ve tekrar derslere - daha doğrusu kickboks derslerine- başladı. Yine de, hâlâ öğrenci olmak için fazla iyi olduğu için, dersleri kendisinin vermesinin daha akıllıca olacağını düşünüyorum.

Parmakları benimkilere dolanıyor ve ben biramı içerken sahilde yürüyoruz, teknenin bizi beklediği yere doğru gidiyoruz.

Son üç yıldır hayatımız böyle. Ne kadar çok şey kaçırdığımın farkında bile değildim. Yaşamaya vakit ayırdığınızda hayat gerçekten çok güzel.

En önemlisi her gece dans ediyoruz.

Hadley ve ben, Lana ve Jake'in dikkatlerini gerektiren başka bir internet işine başlamaları nedeniyle onların çevrimiçi sitesini devraldık. Lana, ek gelire ihtiyaç duyan bazı güvenilir kişilere değerleme işlerini devretti.

Beş yıl önce, Büro'dan ayrılıp günlerimi yarı emekli bir seri katille, Yunanistan sahillerinde yürüyüş yaparak geçireceğimi hiç hayal etmemiştim. Başka bir çiftle aynı evi paylaşacağımı hiç düşünmemiştim. Hayatımın bugünkü halini hiç hayal etmemiştim.

Lana'yı bu yüzden çok seviyorum. Beni hâlâ şaşırtmaya devam ediyor ve eğer biri onu benden almaya çalışsaydı dünyayı yakıp yıkacağımdan oldukça eminim.

O yüzden bana romantik diyor.

Sevdiğim bir hayat.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Lana iç çekerek ve başını koluma yaslayarak.

Yunanistan'a geldikten iki ay sonra Lana ile evlendik. Sadece dördümüz ve tek bir nikah memurumuz vardı, ama mükemmeldi. Hadley ve Jake'in bizim yolumuzu izlemesi iki yıl sürdü.

"Hayat ne kadar çılgın olabilir ve ne kadar güzel sonuçlar doğurabilir," diyorum ona, parmaklarını öpebilmek için elini kaldırarak.

Yanıma sokulup sırıtırken beyaz elbisesi rüzgarda uçuşuyor.

Bugün evlilik yıldönümümüz ve evden uzakta uzun bir hafta sonu geçirmek için tekneye biniyoruz.

"Bizim hikayemiz kesinlikle eşsiz," diyor ve kollarını benimkinin etrafına dolayıp ona sarılıyor.

"Neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum," diyorum alaycı bir tavırla.

Gözlerini devirerek gülüyor.

"Evet. Biz sadece sıradan bir aşkız," diyor ifadesiz bir şekilde, ama dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Korku romanı. Bu da bir tür, değil mi?" diye soruyorum, güldüğünde gülümsüyorum.

Dönüyor, bana doğru geri geri yürümeye başlıyor.

"Dürüst olmamı mı istiyorsun?" diye soruyor dudağını ısırarak.

Belini kavrıyorum, onu kaldırdığımda gülmesini seviyorum.

"Evet," diyorum, çenesini ısırıp öpüyorum.

Bacakları belime dolandı ve beni daha sıkı kavradı, ben de bizi tekneye doğru taşımaya devam ettim.

"Bu, tüm zamanların en sevdiğim korku hikayesi." derken sırıtıyor.

İskeleye vardığımızda dudaklarına sırıttım, o da yanıma doğru kayarak yürüdü, parmaklarımızı birbirine kenetledi. Başı dönüyor. Hissedebiliyorum.

Lana gibi bir kızı sevmek hakkında öğrenmeniz gereken bir şey var. Delaney Grove'un terör saltanatına son vermek için içindeki bir şeyi açığa çıkarmak zorundaydı.

Ve o bir şey öylece kilit altında tutulamaz.

Özel ihtiyaçları var. Yılda bir kez ilgilendiğim ihtiyaçları var çünkü onun aklı başında kalmasını seviyorum. Ve kim olduğunu inkar ederek yaşayamaz.

Yata biniyoruz ve o şampanyayı dolduruyor, ben de iskeleden uzaklaşıp okyanusa doğru yola koyuluyorum. Şampanyayı kadeh kaldırıyoruz ve o yakınımda kalırken ben de dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum.

Görünürde hiçbir kara parçası olmadan sürükleniyoruz, sonra demir atıp monitörleri kontrol ediyorum, tamamen yalnız

olduğumuzdan ve kimsenin bizi rahatsız edemeyeceğinden emin oluyorum.

Bana gülümsüyor, gözlerinde beklenti kıvılcımları var.

"Hediyene hazır mısın?" diye soruyorum ona.

Sırıtıyor.

"Evet."

Elini tutup alt güverteye götürüyorum. Heyecandan neredeyse topuklarımda yürüyerek peşimden geliyor. Alt kata ulaştığımızda gözleri hediyesine takılınca, gülümsemesi daha da büyüyerek yürümeyi bırakıyor.

"Bunu nereden aldın?" diye soruyor.

"Aslında bir arkadaşının ricasıyla gelen bir iyilikti. Görünüşe göre bu adam kıyı boyunca birçok kıza tecavüz etmiş, ancak babasının diplomatik dokunulmazlık statüsü, kimsenin ona dokunmasını engelliyormuş. Babası onu Kolombiya'ya geri gönderdiğinde, diplomatik dokunulmazlık statüsünün iptali için uğraşıyorlardı."

Gözleri heyecanla parlarken, Juan Alvarez'in gözleri kocaman açılıyor ve ağzındaki tıkaçla bize küfürler savurarak mücadele ediyor. Lana başını eğip, zincirlere karşı kıvranmasını izliyor.

"Ve kaynağa güveniyor musun?" diye soruyor, Juan'a bakarak, parmakları harekete geçmek için kaşınıyor.

"Arayan Leonard'dı. Son kız daha on beş yaşındaydı ve boğazını kesmişti. Leonard'a güveniyorum ve dosyayı kendim inceledim. Bunu kanıtlayacak kadar fiziksel kanıtları var ve Leonard bunu inkar etme zahmetine bile girmedi. Ona dokunamıyorlar."

Parmak uçlarında yükseliyor, beni öperken gülümsüyor. Juan boşuna çabalamaya devam ediyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı bıçağı ona uzatırken.

Yaklaşan coşkuyla bedeni titrerken, ona sıkıca sarılıyor. Çok fazla şey ruhunu çalıyor. Çok az şey ise olması gerekeni inkar etmekten dolayı öfkelenmesine neden olabilir.

Ama yılda bir kez mi? Tam da olması gerektiği gibi. Leonard bunu kendi lehine kullanıyor çünkü tüm canavarlar hapse giremez.

Lana eşsiz ve onda hiçbir şeyi değiştirmem. Çünkü artık dünyayı olduğu gibi görüyorum ve tek yerimin onun yanı olduğunu biliyorum.

Müziğin ritmine ayak uydururken arkasına geçiyorum ve kollarımı beline dolayarak ritme ayak uyduruyoruz. İşe koyulmak için can atıyor ama anın tadını çıkarıyor, henüz boşalmamış olmasını umarak ona sataşıyor.

Anın tadını çıkarırken başını göğsüme yaslıyor ve o anı uzatıyor.

Dudaklarımı kulağına dayayıp, "Mutlu yıllar bebeğim," diye fısıldıyorum.

SON.

Mindfuck Serisini okuduğunuz için teşekkürler! Umarım inceleme yazmaya zaman ayırırsınız, çünkü bu kitaplar hakkında bilgi yaymaya gerçekten yardımcı olur. <3

Yakında başlayacak olan NASH BROTHERS'a dair kısa bir ön izleme için okumaya devam edin ve ilk filmin yayınlanmasından hemen sonra yayınlanacak.

Güç Değişimi
Nash Kardeşler Kitap 1

Güç kazanılır, asla verilmez ve her zaman test edilir.

Bölüm 1

Üç gün önce, tek yatak odalı dairemin dışındaki gerçek bir çıkıntının üzerinde durmuş, nefes almakta zorlanırken uzun uçuruma bakıyordum. Bugün ise mecazi bir çıkıntının üzerinde duruyor, devasa, misafirperver olmayan bir eve bakıyorum. Nefes almak hiç de kolay değil.

Komik olan, birinin diğerine yol açması.

Etrafımı saran yemyeşil çimenlik, sadece bahçenin ortasından başlayıp göl kıyısına kadar uzanan uzun ahşap güverteyle sınırlı. Geniş beyaz kum parçası sanki dışarıdan getirilmiş gibi görünüyor ve göz alabildiğine bir uçtan bir uca uzanıyor.

Evin arka tarafı ormanlarla çevrili, muhtemelen göreceğim manzara da bu olacak. Göl kenarı manzarasının kalıp kalmayacağı şüpheli. Tek çocuktan dört çocuklu bir aileye dönüşmek çok zorlu bir uyum süreci olacak.

Üç Nash çocuğu da rahat yaşam tarzlarını benimle paylaşmaktan pek hoşlanmayacaklardır.

İçinde durduğum boş araba yolunun sonunda bir daire, ortasında ise tuhaf bir soyut heykelin bulunduğu devasa bir çeşme var. Taksi şoförü uzun araba yolunun sonundan çıkıp başka birini almak için geri dönerken arkama bakıyorum. Muhtemelen bir dahaki sefere daha iyi bir damperli kamyon bekliyordur.

İç çekerek iki bavulumu da arkama aldım, çantamı omzuma, sırt çantamı da belime astım. Belki şansım yaver gider de Olivia ve Hal burada olmaz.

Bana verilen kodu girip kapıyı ittikten sonra, arkama dönüp gözlerimle gölü son kez tarıyorum. Kilometrelerce öteden görebildiğim tek şey, tam önümde uzanan su. Ama biraz ötede, ortada küçük bir ada var. Kesinlikle ziyaret etmeyi planladığım bir yer.

Belki bu işe yaramazsa bir çadır kurup oraya taşınırım.

Sonunda, son bir nefes aldıktan sonra, vücudumun her zerresiyle bu korkuyu hissederek evin içine doğru hareket ediyorum.

Sessizlik.

Sadece zahmetli ve acımasız bir sessizlik.

Annem her zaman müzik çalardı çünkü sessizlikten ne kadar nefret ettiğimi bilirdi. Ama Hal umurunda bile değildi.

Her gıcırtı ve hışırtı devasa girişte yankılanıyor gibi. İki merdiven başlıyor ve yavaşça yukarı doğru kıvrılıyor. Vay canına. Bavullarımı yukarı çıkarmak tam bir işkence olacak. Hele ki Hal, parlak, koyu kiraz rengi sert ahşap zemininde çiziklerden ve sıyrıklardan hiç hoşlanmayacağı için. Lanet olası merdivenleri tamamen unuttum.

Beş yıldan fazla bir süredir buraya gelmemiştim, bu yüzden merdivenler hatırlamam gerekenler listesinde üst sıralarda yer almıyordu.

Uçakta uyuduğum ve üç aktarma sırasında hiç içki içmediğim için boğazım kurudu. New York'tan Utah, Russette'e gitmek zor.

Şehirden ayrılıp kırsalda yaşamak... Tuhaf. Artık etrafım gürültülü trafik ve güzel gökdelenlerle çevrili değil. Doğa beni sarıyor ve koku da -harika olsa da- biraz... fazla yeni. Sanki burada hiç koku yokmuş gibi, ama sonra bir yere varıyorsunuz ve koku alma duyunuz altüst oluyor. Ya da rüzgâr esiyor ve sürekli yeni kokular taşıyor.

Hapşırdığım anda, doğadan neden bu kadar nefret ettiğimi hatırlayarak sessizce küfrediyorum. Buna alışmak biraz zaman alacak.

Babamı ziyaret ettiğim zamanlarda, her seferinde sadece birkaç gün kalıyordum.

Bavullarımı fuayeye bırakıp mutfağa doğru yöneliyorum. Buraya geleli epey oldu ama düzenini gayet iyi biliyorum.

Evin ana bölümünden geçtikten sonra bir merdiven daha var ve parmaklarımı pürüzsüz tırabzanın üzerinde gezdirerek mutfağa doğru arka tarafa doğru ilerliyorum.

Veranda kapıları yan tarafta ve yanlarından geçerken pencerelerinden dışarı bakıp, yeniledikleri devasa havuzu görüyorum. Ya da belki de hep bu kadar büyüktü. Kim bilir?

Burada olduğum süre boyunca havuzda oynamaktansa gölde yüzmeyi her zaman tercih etmişimdir. Arkadaki açık hava alanı, muhtemelen kalabalık gruplara ev sahipliği yapabilecek kapasitede, partiler için düzenlenmiş.

Burası o kadar büyük ki mutfağa ulaşmam sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor ama sonunda ulaştığımda bir bardak bulmam iki kat daha uzun sürüyor.

Suyu döker dökmez, ön kapının açılıp kapandığını duydum; kapının sesi, sessiz evin içinde yankılanıyordu. Yüksek sesli, erkeksi kahkahalar uçsuz bucaksız alanı dolduruyor, duvarlardan yankılanıyordu ama aniden hepsi birden kayboluyordu.

"Sanırım bu erken gelmiş demek," diyor içlerinden biri, ama hangisi olduğunu bilmiyorum. On dört yaşımdan beri Nash'lilerden hiçbirini görmedim ve sesi o zamanlar hepsinden çok daha kalın.

Üç üvey erkek kardeşimi toplamda sadece beş kez gördüm. Şimdi lise son sınıfımı onlarla birlikte bitirmem gerekecek, yani sanırım onları sürekli göreceğim.

Dediğim gibi, şansım yok.

"Cidden bütün eşyalarını buraya bırakıp yukarı taşımamızı mı bekledi? Şımarık diyebilir miyiz?" diye soruyor başka bir derin ses, son kelimeyi söyleyerek.

Hiçbir zaman şımartılmadım. Babam zengindi ama annem hiç zengin olmadı. Bu yüzden hep mütevazı yaşadık.

Kahkahalar yükseliyor ve ilk sesi tekrar duyuyorum. "Ne yapacağız şimdi? Annem ya da Hal ona bu pisliği üstleneceğimizi mi söyledi? Prensesi kendi pisliğiyle baş başa bırakırsak gammazlar mı acaba?"

İşte beklediğim espriler. Bana hep prenses derlerdi.

"Boş ver. Bırak gitsin. Acele etmeliyiz." Ve üçüncü ses geliyor. Huysuz tavrına bakılırsa, büyük ihtimalle o Ethan'dır.

Ağır ayak sesleri evin içinde yankılanırken sesleri mırıltıya dönüşüyor ve tuttuğum nefesi bırakıyorum. Aşağı inene kadar onlardan kaçınmaya karar verip, gürültü yapmamak için ayaklarımı yere sağlam basarak fuayeye doğru koşuyorum ve çantalarımı kıvrımlı merdivenlerin altındaki küçük girintiye kaydırıyorum.

Tam o sırada, kahkahaların gürültüsünü tekrar duyuyorum ve merdivenler üç oğlan tarafından yumruklanıyor. Henüz onlarla yüzleşmek istemiyorum, bu yüzden bavullarımla birlikte girintiye dalıyorum ve bu arada aptal şansıma sessizce lanet ediyorum.

"Kahretsin. Gelip eşyalarını almış olmalı."

"Çok hızlıydı. Onu görmeden nasıl kurtuldu?"

"Annemin onun yalnız kalmasını istemediğini biliyorsun. Onu burada bırakırsak sinirlenir mi sence?"

"Kimin umurunda ki? Annem bu kadar endişeli olsaydı burada olurdu," diyor Ethan olduğunu tahmin ettiğim kişi, sıkılmış bir sesle. "Güneş batmadan Miranda'nın partisine gidelim. Çok geç kalırsak

herkes konuşamayacak kadar sarhoş olur. Zaten uygulama bizi bir sürü insanın arkasına koyuyor."

"Miranda'dan bahsetmişken..."

"Bu karanlık herifi daha ne kadar becereceksin Luke?" diye homurdanıyor biri.

En azından artık hangisinin Luke olduğunu biliyorum, her ne kadar dışarı bakıp yüzlerine bakacak kadar cesur olmasam da.

"Elise'den daha iyisin. Ne zaman ona vurmayı bırakacaksın?"

"En azından... iki gündür Elise'le sevişmiyorum."

Kapı kapanırken kahkahaları tekrar yükseliyor, kalın tampon sadece kalıntıların içeri sızmasına izin veriyor ve bir kez daha nefes almam gerekiyor. Eğer onlardan saklanıyorsam, bu yıl gerçekten uzun olacak.

Bölüm 2

Yatak odamı yeniden dekore ettiler. Koyu gri duvarlar koyu erik rengi perdelerle tamamlanıyor. Büyük yatak beş kişiyi rahatlıkla taşıyabiliyor ve kanepe de üzerinde uyuyabileceğiniz kadar yumuşak. Neden değiştirdiler ki? Mezuniyetten sonra burada kalmayacağım.

Bu oda bir daire olabilecek kadar büyük. İki farklı yaşam tarzının çakıştığını görmek zor. Annem gösterişli bir ortamda yaşamaktan hoşlanmazdı.

Telefonum çalıyor ve perdelerle uyumlu yatağa doğru kendimi atarken iç çekiyorum.

"Merhaba Liz."

"Kahretsin, Sin. Seni şimdiden özledim. Neden gidip bir çıkıntıya asılmak gibi aptalca bir şey yaptın?"

İnleyerek yatakta yavaşça ilerliyorum, ta ki yatağımın başlığına yaslanana kadar.

"Gerçekten mi?"

"Çok mu erken?" diye soruyor Liz.

"Evet, çok erken. O lanet olası çıkıntı hayatımı değiştirdi... hem de çok yanlış şekillerde. Şimdi Rusette'te sıkışıp kaldım. Burada olduğum sürece senin gibi bir arkadaş bulma şansım yok. Bin kişide birdin. Rusette'teki son sınıfın yüz kişi bile olacağını sanmıyorum."

Kıkırdıyor ama sonra hüzünle iç çekiyor.

"Baban anneme birkaç gün içinde, okullar açılmadan önce seni görmem için beni oraya uçuracağını söyledi. O zaman senin ateşli üvey kardeşlerini göreceğim."

Babamın bunu düşünmüş olması pek olası değil. Olivia'nın, Liz'in annesi Beverly'yi arayıp teklifi yapmasını istemiş olması daha olası.

Başımı sallarken alaycı bir şekilde homurdandım. "Onları pek göreceğini sanmıyorum. On dört yaşıma bastığımdan beri onları görmedim bile. Ve bu, büyükannem ve büyükbabamın yaşadığı bir şeydi."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor inanmazlıkla.

Ailemin bu kısmı hakkında çok az şey bilmesi şaşırtıcı değil. Aslında bu konuyu tartışmaya bile değmez, çünkü tartışmaya değer bir konu değil.

"Hal'ı ziyarete geldiğimde, sadece birkaç ay evli kalmışlardı. Nash kardeşlerimi birkaç kez gördüm. Sonra babamı sadece belirli tatillerde, büyükannem ve büyükbabamı ziyaret ettiğinde gördüm. Genellikle Nash kardeşler de aynı tatillerde babalarının evine giderdi. Üçüyle toplamda belki üç konuşma yapmışımdır. Ethan ve Luke benimle hiç konuşmadılar. Benimle konuşmaya çalışan tek kişi Jax. İşte hikaye bu."

Jax'in birkaç kez konuştuğunda bana karşı nazik olmadığını söylememeye karar verdim. Genellikle beni görmezden gelirlerdi ama onları kızdırdığımda beni uyaran Jax olurdu. Dili hançer gibiydi ama Ethan en kötüsüydü. Öfkesiyle başa çıkmak için yeterince sert davranmadığım için her zaman minnettardım.

"Cenaze törenindeydiler-" Birden durdu, pişmanlıkla nefes aldı, ben de yavaşça verdim.

Onu daha kötü hissettirmemeye karar vererek, sanki o cümleyi bitirmiş ve beni hiç rahatsız etmemiş gibi devam ediyorum. Yara o kadar taze değil ama yine de acıyor. Şu anki durumumu göz önünde bulundurarak, yapmacık davranmamak en iyisi. Üzücü olan,

annelerinin otoritesi yerine kendi istekleriyle orada olduklarını düşünmesi.

"O gün onları fark etmedim."

Kimseyi fark etmedim. Uyuşmuştum. Hiçbir şeye dalgın dalgın bakmadığım zamanlarda gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. O gün babamın veya Liz'in orada olduğunu bile hatırlamıyorum.

"Evet, kesinlikle konuşulanlardı. Oradaki her kız isimlerini soruyordu."

Annemin cenazesinin yalnız kızların üvey kardeşlerime âşık olabileceği kadar eğlenceli bir parti olması çok hoşuma gitti.

"Nash kardeşler herkesin sandığı gibi yakışıklı değiller."

Bana sorarsanız onlar tam birer pislik.

"Korkunç geliyor kulağa, Sin. Böyle konuşmaya devam edersen baban seni bir tür danışmanlık kampına ya da benzeri bir yere gönderir. İntihar eğilimli olduğunu düşündüklerini unutmamalısın."

Küfür ederek altımdaki yatağa vurdum. "İntihar niyetinde değilim. Atlamayacaktım. Sadece nefes almam gerekiyordu. Panik atak geçirdim ve bir an klostrofobi yaşadım. Sadece bir çıkıntının üzerinde oturuyordum."

"Beş kat yukarıdaki bir çıkıntının üzerindeydin. Kırk beş dakikadan fazla. Gözlerin kocaman açılmış, ürkmüş ve titriyordun. Kurtarma görevlileri, hareketsiz olduğunuzu fark edince sizi güvenli bir yere çekmek zorunda kaldılar."

Bunu çoğunlukla hatırlamıyorum. Geriye doğru sürüklendiğimi hatırlıyorum ama kendimde değildim. Sanki aynı anda on iki yerdeydim, duvarlar üzerime geliyordu ve sonra hava aradım. Sadece nefes almaya ihtiyacım vardı.

Sonra... hiçbir şey. Eller beni geri çekmeye başlayana kadar dalıp gittim ve kendimi hastanede buldum. İhtiyacım olmayan veya almadığım antidepresanları bana yazana kadar gitmeme izin vermediler.

Sanki günümüzde bir kızın basit bir panik atak geçirmesi mümkün değilmiş gibi.

"Ne oldu, Sin?" diye soruyor Liz, burada sessizce oturduğumu hatırlatarak.

Zihnimdeki görüntüyü engellemeye çalışarak, "Bir kâbustu. Rüyamda yine o arabadaydım ve çok gerçekti. Çığlıklarımızı duydum, sarsıntıyı ve camın vücuduma sürtündüğünü hissettim. Sonra onu gördüm... Yine onun altında sıkışıp kaldım. Uyandığımda nefes alamıyordum. Sadece hava almaya ihtiyacım vardı. Panik atak olduğunu biliyorum ama herkes intiharı düşündüğümü düşünüyor. Beş gün psikolojik değerlendirme yaptır ve hayatın ne kadar güzel göründüğüne bak. Herkesin sanki deliymişsin gibi etrafında dolanması hiç eğlenceli değil."

Bu yüzden kimsenin burada olmamasına şaşırdım. Anlaşılan Olivia, teyzemin nadiren evde olduğunu öğrenince paniklemiş, bu yüzden de gözetimsiz kalmışım. Beni buraya gelmeye zorlayan da bu.

Ve işte buradayım, gözetimsiz. Ne ironik.

"Daha erken bir uçuşa binmek zorunda kalman kötü oldu."

"Evet, o—"

"Sinclair! Burada mısın?" Olivia'nın paniklemiş, çığlık atan sesi beni ürkütüyor ve yatağa fırlıyorum. Aman Tanrım. Bana kalp krizi mi geçirtmeye çalışıyor?

"Seni geri aramam gerek. Olivia'nın sesi sanki-"

"Sinclair!"

“—çıldırıyorum.”

Liz iç çekti ve bana daha sonra onu arayacağıma dair söz verdirdi, ben de kapıdan çıktım.

"Yukarı çık," diye seslendim merdivenlerden aşağı, ama Olivia, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz hemen merdivenin kıvrımını döndü.

Derin bir nefes verip iki büklüm oluyor, sanki nefes alamıyormuş gibi görünüyor. Kendini toparlaması bir saniye sürüyor.

"Mesajını şimdi gördüm. En kısa sürede geldim. Seni havaalanından almayı planlamıştım. Neden seni daha erken bir uçuşa bindirdiler?"

Bunu onlara bugünden önce söylemeliydim. İlk havaalanına varana kadar aklımdan çıkmış. Sadece yedi saat kadar erken geldim.

"Uçakta bir sorun çıktı, bu yüzden o uçuşa katılacak herkesi başka yere taşımak zorunda kaldılar. Bugün veya dün gelmek zorunda kaldım çünkü sonraki uçuşların çoğu doluydu. Özür dilerim. Mesaj attım."

Zorla gülümsüyor ve sonra beni neredeyse zorla kollarına çekiyor, öyle sıkı sarılıyor ki canım acıyor.

"Seni burada görmek çok güzel," diyor duygusal bir fısıltıyla ve ben içimden inliyorum.

Herkes benim ölmek isteyen kız olduğumu düşünüyor ve beni boğuyorlar. Aslında beni boğarak öldürecekler.

Bölüm 3

Kısık sesler ve boğuk kahkahalar beni uyandırıyor. Kazadan sonra dünyanın en hafif uyuyanı oldum.

"Çocuklar!" diye havladı Olivia, dudaklarından birkaç homurdanma ve küfür döküldü.

Saate bakıyorum ve sabahın üçü olduğunu görüyorum. Sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda olmalılar. Ciddi bir hesaplaşmaya tanık olmak üzereyim.

Sırıtarak kapıya doğru ilerliyorum ve sert ayak sesleri sert ahşap merdivenlere çarparken açıyorum. "Ne?" İçlerinden birinin, fazlasıyla sinirli bir sesle çıkıştığını duyuyorum. Onlardan korkmayan tek kişi o ve acımasız zihniyetlerine rağmen buna izin veriyorlar.

"Ne?" diye homurdandı. "Neyi soruyorsun? Hepinize Sinclair'in yalnız kalamayacağını söylemiştim. Ve buraya geldiği ilk gün, sen de aynısını yapıyorsun. Antrenmandan sonra eve geldiğini biliyorum, Sinclair o zamana kadar burada olurdu."

Ah, kahretsin. Bu çok aşağılayıcı. Hatta o kadar aşağılayıcı ki, bir top gibi kıvrılıp dünyadan saklanabilirim.

Karşılık verip kendilerini savunamadan Olivia tekrar araya giriyor. "Korkunç bir şey yaşıyor ve yardımınıza ihtiyacı var. Şu anda hepimiz ondan sorumluyuz. Okul başlayana kadar ev hapsindesin."

"Ne oluyor anne?"

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Acımasız Nash oğlanlarının hedefi olmak istemediğime karar verip, Olivia onları azarlamaya devam ederken kapıdan hızla içeri

giriyorum. Tam görüş alanıma girdiğimde, Olivia'nın üç oğlunu azarlarken sarı saçlarının uçuştuğunu görüyorum.

Simsiyah saçlı üç kafanın arkası görünüyor. Aslında şimdi bu kadar uzun olmaları beni biraz şaşırtıyor; aslında sadece ikisinin boyunu görebiliyorum. Birkaç basamak inmiş olmalarına rağmen, neredeyse benimle aynı boydalar. Yani 1,80 metreden uzunlar.

Kardeş olduklarını düşünürsek, benzer yapıda olmalarına şaşırmıyorum ama ne kadar yapılı olduklarına şaşırıyorum. Omuzları daha geniş ve fit ve kaslı oldukları belli oluyor. Belleri dar ama yine de benimkinden çok daha geniş.

Biri korkuluğa yaslanmış, sıkılmış bir şekilde duruyor. Biri bir basamağa oturmuş, sanki yeni bir dizi değil de tekrar izliyormuş gibi rahat bir şekilde arkasına yaslanmış. Diğeri ise iki elini başının üstüne koymuş, sinirli olmaktan çok, daha çok rahat bir tavırla.

"Burada olduğumu bilmiyorlardı," diyorum yüksek sesle ama bağırmadan, sesimin onun sesini bastırmasına izin vererek.

Adamlardan ikisi gergin, ama oturan az önce konuştuğumu fark etmiyor bile. Olivia beni görünce dehşete kapılmış görünüyor. Sanırım bu evin akustiğini ve hafif uykumu hafife alıyor.

Bir anda iki adam bana dönüp baktılar, merdiven boşluğundan süzülen hafif ışıktan göremediğim gözleriyle beni deldiler. Oturan ise arkasına yaslanmış, dirseklerini bir basamağa dayamış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış halde duruyordu.

Olivia kekeliyor, "Sinclair. Ben... Ben çok üzgünüm."

Özrünü duymamış gibi yapıp devam ediyorum. "İçeri girdiklerinde çantalarımı çoktan odama götürmüştüm," diye yalan söylüyorum ve bana bakan ikisi, ifadesiz yüzlerini koruyarak, soğuk bir şekilde

birbirlerine bakıyorlar. "Uzun bir günün ardından su içiyordum. Onları duydum ama onlar beni hiç görmedi."

Işığın loş parıltısına rağmen, birkaç yılın ne kadar uzun olabileceğini işte o zaman anlıyorum. On dört yaşıma yeni bastığım zamanki hallerine hiç benzemiyorlar. Jax'i hemen tanıyorum çünkü soğuk gözleri hâlâ kabuslarıma musallat oluyor. En küçükleri o ve lise üçüncü sınıf öğrencisi. Ya da okul başladığında öyle olacak. Ama kin ve öfkeyle dolu, bir ev sahibinin onu açığa çıkarmasını bekleyen kara bir kalbi var.

Diğeri sanırım Luke. O ve Ethan ikizler ve birbirlerine çok benzeseler de aynı değiller. O zamanlar yüz hatları belirgin ve farklıydı. Liz, Jax veya Luke'u görse ölürdü. İkisi de çok farklı, daha yaşlı ve daha olgun görünüyorlar.

"Gördün mü anne?" dedi Ethan merdivenlerdeki yerinden, hâlâ bana bakmaya zahmet etmeden.

Olivia dudaklarını büzerek utanmış bir ifade takınırken Luke ve Jax birbirlerine tekrar baktılar, ama bunun sebebi Ethan'ın onu kışkırtması değildi. Duyduğumdan nefret ediyordu.

Ethan devam ediyor: "Onun evde olduğunu bile bilmiyorduk. Neredeydin?"

Olivia'nın yüzündeki suçluluk duygusunun yerleşmesine izin vermeden, ona cevap veriyorum ve arkasından hırlıyorum, her ne kadar bu son derece aptalca olsa da.

"Uçağım erken indi. Ona yeterince erken mesaj atamadım. Zaten bu seni ilgilendirmez."

Aptal orospu çocuğu. Onunla nasıl böyle konuşmaya cüret eder? Olivia, annemden sonra tanıştığım en iyi insan.

Hafifçe geriliyor ama tekrar rahatlamadan önce bunu fark ediyorum. Cesaret. Yapmam gereken son şey, Ethan Nash'in serbest bırakabileceği ateş hattına kendimi sokmak.

"Kimse senden fikrini sormadı," diyor Ethan soğuk bir şekilde, hâlâ arkasına bakma zahmetine girmiyor.

"Ethan!" diye azarlıyor Olivia.

"Kıçınızı kurtarmak için dışarı çıktığımda da kimse itiraz etmedi. Ama bazılarımız uyumayı sever, bu yüzden sabahın üçünde sebepsiz yere bağırmaktan pek hoşlanmam. Dışarı çıkmamın tek sebebi buydu. İyi geceler Olivia." Arkamı döndükten sonra, "Ayrıca intihara meyilli değilim, bu yüzden bebek bakıcılarına gerek yok," diye eklemeden önce üç adım attım.

Arkamdan özür diliyor ve gözlerimi deviriyorum. Onu kötü hissettirmeye çalışmıyordum. Bu tamamen Ethan'a yönelikti. Belki de son kısım ona yönelikti. Ama geri kalanı Ethan içindi çünkü çocukken tam bir pislikti, benimle hiç doğrudan konuşmasa bile. On sekiz yaşında, en büyük pislik kategorisinde Guinness Dünya Rekorları'na girmeyi başardı.

Jax ve Luke kıkırdadılar ama omzumun üzerinden bir bakış attığımda gülümsemelerini bastırdılar. Zorla sırıttım, az önce duyduğum kadar havalıymışım gibi davrandım ama arkamı dönüp derin bir nefes aldım.

Odama ulaştığımda Olivia'nın gülen oğullarına "Yatağa yatın," dediğini duyuyorum. Kapıyı kapatırken, kapıya yaslanıp başımı geriye atıp tavana bakıyorum. Kesinlikle uzun bir yıl olacak.

2017'YE BAŞLIYORUZ!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️